ROSE ALLYN

Amintiri care dor

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Mult mai târziu, Liza realiză că ziua respectivă începuse la fel ca oricare alta. Poate că dimineața fusese ceva mai agitată decât de obicei, ceea ce ar fi putut constitui desigur un avertisment, dacă ar fi avut timpul necesar să se gândească la asta. Dar nenumăratele Liza Dean din lumea asta n-au niciodată răgazul de a aprofunda aceste reflecții desuete. Domnișoara Russell, șefa ei, ar avea grijă întotdeauna să le atragă atenția asupra acestui lucru.

Pe scurt, Liza se trezi în ziua aceea mai târziu. Garsoniera ei minusculă era înghesuită printre acoperișurile imobilelor din nordul Londrei și, în cazul în care i se strica ceasul deșteptător, nici un zgomot nu reușea să urce atât de sus ca să-i tulbure somnul. De altfel, deși nu prea era dispusă să mărturisească acest lucru, nu era niciodată prea dornică să se trezească de dimineață ca s-o ia de la capăt cu monotonia unei alte zile.

Așadar, ajunse la slujbă cu zece minute întârziere și domnișoara Russell, care conducea raionul de lux cu haine de gata al magazinului " Latham," unde lucra Liza, se arătă foarte nemulțumită de gestul ei. Liza își ceruse imediat scuze, dar fără prea mare succes.

– Sute de fete ar fi fericite să-ți ia locul, fetițo, spuse domnișoara Russell pe un ton ironic. Încă o greșeală de genul acesta și poți să-ți cauți de lucru în altă parte, încheie ea cu răceală în glas.

În ochii verzi ai Lizei se citea disperarea. Se duse degrabă la vestiar, punându-și în minte să cumpere un alt deșteptător. Domnișoara Russell se putea dovedi uneori foarte severă, dar, ca de obicei, avea dreptate. Liza recunoștea acest lucru, cu atât mai mult cu cât considera că avusese un noroc chior atunci când , întorcându-se la Londra, după moartea tatălui său, găsise o asemenea slujbă fără să dispună de nici un fel de referințe. Proprietăreasa locuinței ei, care o găzduia din milă, o recomandase domnișoarei Russell, o rudă îndepărtată. Fusese o întâmplare fericită, își spunea în sinea ei tânăra, fiind mult prea modestă ca să creadă ceea ce spunea una din colegele ei:

– Adevărul este că ai un aspect distins și elegant și bătrâna Russell nu ți-a putut rezista!

Chloe Eden se opri și o privi gânditoare pe Liza, după care adăugă:

– Bănuiesc că de aceea se și află în conducerea firmei. Are darul de a descoperi elementele care pot pune în valoare raionul ei mult iubit.

Poate că era adevărat, dar nu și în ceea ce o privea pe ea. Ea și distincția, să fim serioși! Chloe Eden avea tendința de a exagera mereu. Părerea ei însă a determinat-o să se ducă și să privească imediat într-o oglindă. Nimic nu părea să justifice observația lui Chloe.

Părul ei des, de culoare roșu – aprins, era tuns scurt, din cauza temperaturii ridicate de la tropice și fața ei de obicei palidă, era bronzată de soare. Domnișoara Russell poate văzuse la ea unele calități, dar Liza plecă destul de sceptică din fața oglinzii.

Cu toate acestea, domnișoara Russell îi ceruse să-și lase părul să crească și să-și îngrijească mai bine pielea, eventual cu ajutorul unui specialist. În fața autorității ei seci, care nu admitea nici o replică, tânăra nu îndrăzni să comenteze. Peste șase luni însă, nu era prea convinsă că îi plăcea noua ei imagine. Era seducătoare, desigur, își spunea ea, dar total ireală.

În dimineața aceea, oftă cu melancolie, își agăță paltonul în cuier și își perie părul cu furie. Nu-i plăcuse niciodată genul acela de activitate și nu și-ar fi putut închipui niciodată că îi va fi atât de greu să se adapteze. Asta din cauză că era mult prea obișnuită să colinde lumea împreună cu tatăl ei, căruia i-a spus totdeauna Dan.

Călătoreau tot timpul, ea ajutându-l pe Dan să adune materiale pentru cărțile lui. Duseseră o viață nomadă și lipsită de griji. Până în ziua în care o întâlnise pe ... femeia aceea!

Lula ... Și acum Liza îi rostea cu greutate numele. Avea o sonoritate foarte stranie. Refuzase cu încăpățânare să-l

menționeze în scris în jurnalul intim pe care îl ținea cu scrupulozitate. Nu-și mai aruncase nici o privire în caietul acela de când plecase de pe insulă. De la moartea lui Dan.

De fapt, nu era nimic extraordinar în faptul că un bărbat aflat în pragul vârstei de cincizeci de ani se îndrăgostise nebunește de o femeie de treizeci, dar nu putea suporta împrejurările în care a avut loc acea aventură. Aparent, până la sosirea lui Dan și a Lizei, femeia aceea avea o căsnicie fericită, deși soțul ei lucra la o depărtare de câteva mii de kilometri și petrecea luni în șir departe de casă. Dacă n-ar fi fost la mijloc copilul, fata ar fi putut să-i ierte. Când își aminti acest detaliu, fu cuprinsă de remușcări. Probabil că își pierduse mințile, dacă fusese în stare să facă o asemenea scenă! Dar la nouăsprezece ani, o fată nu reușea să gândească întotdeauna rațional ...

– Tocmai azi te-ai găsit să întârzii? îi șopti Chloe atunci când Liza, care abia își mai trăgea răsuflarea, ieșea din vestiar.

– Dar ce e azi?

Abia îndrăznea să vorbească, dar insistența prietenei ei o făcea să creadă că este vorba despre ceva important.

Chloe se întoarse ușor spre ea având pe buze zâmbetul de zile mari cu care întâmpina de obicei o clientă matinală.

– Este așteptată să vină doamna Latham, îi șopti ea. Va fi întins covorul roșu și se pune la bătaie și alte chestii legate de protocol ...

Cu alte cuvinte, își spuse Liza grăbindu-se să se apuce de treabă, totul trebuie să iasă impecabil, iar personalul avea sarcina să fie gata să satisfacă și cea mai mică dorință a doamnei Latham.

Toată lumea știa că ea era mama vitregă a patronului cel mare, a omului care poseda și probabil și conducea uriașul lanț de magazine din care făcea parte și cel în care lucra ea. Tânăra nu îl văzuse decât o singură dată pe puternicul personaj și, ca să fie sinceră, acesta nu prea îi făcuse o impresie prea bună. Se întâmplase la puțină vreme după sosirea ei aici. Bărbatul înalt dăduse buzna în magazin împreună cu văduva tatălui său. Îi ordonase unei vânzătoare să-și ceară scuze pentru că îndrăznise să aibă dubii în legătură cu culoarea rochiei alese de doamna Latham. Angajata îngăimase că nu avusese intenția să o supere pe clientă, dar el, după ce îi adresă câteva cuvinte aspre, plecă nervos, lăsând-o pe tânără plângând. Liza fusese mirată că doamna Latham nu intervenise în timpul discuției, dar tăcuse, de teamă ca domnul Latham să nu-și verse nervii și asupra ei.

Ceva mai târziu, fata o auzise șoptindu-i șefei vânzătoarelor că domnul Grant își cam pierdea răbdarea în prezența mamei lui vitrege. Întâmplarea era aproape lipsită de importanță. Nu era vorba decât de manifestarea dorinței de a scăpa cât se putea mai repede de o femeie cu un caracter dificil, după ce îi trecuseră nervii. Din fericire, doamna Latham nu venea prea des în magazinul acela. Liza se întreba dacă în locul vânzătoarei, ar fi acceptat un asemenea tratament fără să se revolte.

De atunci trecuseră câteva luni și acum nu prea își mai aducea aminte cum arăta patronul. În timpul acelei întâmplări rămăsese ascunsă în spatele unui cuier lung plin cu rochii de

seară și nu-l văzuse prea bine. Îi rămăsese în minte doar eleganța lui sumbră combinată cu un comportament dur, care nu avea nimic atrăgător.

Cunoștea, desigur, zvonurile care circulau despre el. Se șoptea pe la colțuri că era un fel de geniu. Clădise aproape din nimic un adevărat imperiu. Ceea ce părea însă să– i intereseze în mod special pe angajați era succesul lui proverbial la femei. Liza auzise că mai avea și un frate. Doi bărbați de felul acela era totuși prea mult!

Doamna Latham sosi pe la ora unsprezece. Grant Latham o însoțea, dar era evident că nu avea intenția de a o aștepta până când își va termina de făcut cumpărăturile. Spunea că o va lăsa în grija domnișoarei Russell.

În momentul sosirii lor, Liza se afla foarte aproape de ei, așa că o auzi pe doamna Latham întrebându-l:

– Nu poți să mă aștepți, Grant? Știi cât de mult țin la părerea ta.

– Mi-e imposibil, Paula, îmi pare rău.

Doamna Latham era foarte elegantă. Părea să se apropie de șaizeci de ani și era evident că este nervoasă. Avea cu siguranță nevoie de ajutorul fiului ei vitreg, iar el o refuza atât de categoric! Era o brută! În mod cu totul imprudent, Liza lăsă să i se vadă pe față indignarea.

Când întoarse ochii, întâlni privirea lui de un albastru special și rămase pe moment țintuită locului, cu obrajii în flăcări.

Grant Latham nu mai făcu nici o mișcare, dar îi vorbea cu un aer indiferent domnișoarei Russell care îl asculta vrăjită, după

ce o pasase discret pe doamna Latham șefei vânzătoarelor. În același timp însă, n-o slăbea din ochi pe Liza, care acum era pradă celei mai depline stări de confuzie.

Dar ce era mai rău, abia acum urma. În momentul în care mama vitregă a lui Grant dispăru într-o cabină de probă, fu îngrozită să-l audă pe marele patron spunându-i domnișoarei Russell.

– Știu că ați devenit faimoasă prin calitatea excelentă a angajaților dumneavoastră, dobândită fără îndoială datorită vigilenței cu care îi urmăriți. Aveți de gând să păstrați această stare de lucruri?

Figura domnișoarei Russell era scandalizată la culme.

– Iertați-mă, domnule, dar nu înțeleg ce vreți să spuneți.

– Fata aceea ...

Făcând o mișcare rapidă, trecu în spatele domnișoarei Russell și se îndreptă cu pași mari spre Liza, care tremura din cap până-n picioare.

– Fata asta, repetă el pe un ton rece, nu-mi amintesc să o mai fi văzut vreodată.

– Domnișoara Dean se află la noi de astă primăvară, îi explică domnișoara Russell. V-a ... Vreau să spun ... A ...

Grant Latham dădu din umeri. Tonul provocator al vocii lui era de-a dreptul jignitor.

– Avea o expresie ciudată, adăugă el cu o aparentă generozitate, dar poate că am văzut greșit.

Liza era speriată rău. O voce interioară îi spunea să-și ceară scuze, dar datorită privirii lui reci și ironice, rămase fără grai.

Ca și cum Grant avea de gând cu tot dinadinsul s-o pedepsească pentru greșelile ei imaginare, își pogorî asupra ei privirea lui de un albastru – întunecat, insistă îndelung asupra părului strălucitor, a curbelor voluptuase ale trupului ei, după care reveni la ochii ei mari cu gene lungi. Liza rămase nemișcată și tăcută.

– Probabil că m-am înșelat, spuse el în cele din urmă, dar mă întreb, domnișoară Dean, dacă ești mereu la fel de tăcută ca acum.

Atunci domnișoara Russell deveni conștientă de expresia încăpățânată de pe fața Lizei și se grăbi să intervină.

– Domnișoara Dean a întârziat azi-dimineață, domnule. Probabil că este încă supărată. De obicei este perfectă.

– Serios?

O sclipire diabolică de amuzament apăru în ochii lui albaștri.

– E evident că are un mare potențial. Poate că ar avea nevoie de ceva mai multă disciplină?

Tânăra fierbea de nervi. Parcă ar fi vorbit despre o mașină. Totuși, nu putea suporta privirea iscoditoare a lui Grant Latham, așa că lăsă ochii în jos. Fără să înțeleagă de ce, tremura din tot trupul.

Purtarea și înfățișarea acelui individ depășeau cu mult experiența ei destul de limitată de altfel. Știa și el asta și voise s-o umilească în mod intenționat. Se jură să nu-l ierte niciodată pentru asta. De ce oare cei puternici se coborau până la asemenea meschinării? se întrebă ea cu tristețe. În timp ce ea se

lupta însă în tăcere cu emoțiile care o copleșiseră, nu știa că pe față i se puteau citi cu ușurință gândurile.

După plecarea patronului, abia auzi jumătate din mustrarea domnișoarei Russell. În cele din urmă șefa ei păru mulțumită și încheie într-o notă mai puțin severă.

– Trebuie să-ți controlezi cu foarte multă grijă expresia feței, fetițo, mai ales în prezența clienților. Dacă atunci când intri într-un magazin întâlnești o privire agresivă, e cât se poate de neplăcut. Nu trebuie să-l acuzi pe domnul Latham că n-are dreptate. Grija lui pentru detalii l-a adus acolo unde este acum. E adevărat că la el a ajuns o obișnuință, dar ce ne-am face noi fără dânsul?

"Habar n-am și nici nu-mi pasă", îi venea Lizei să spună. Își mușcă buzele ca să-și stăpânească limbarița.

Din nefericire, și de data asta figura ei expresivă vorbea de la sine. Domnișoara Russell, a cărei privire era la fel de pătrunzătoare ca a șefului ei, observă imediat.

– Din câte înțeleg, domnișoară Dean, exclamă ea, dojenile nu au nici un efect asupra ta. Vei lucra în pauza de masă! Și să nu vii să-mi pomenești de regulament! Nu uita! Ești încă în perioada de probă, mai ai încă multe de învățat. Zi mersi că domnul Latham nu te-a dat afară pe loc!

Înainte să plece la bufet, Chloe se apropie de tânără.

– Îmi pare rău pentru tine, Dean. Uneori, domnișoara Russell se poartă ca o scorpie, mai ales când știe că are dreptate.

Oricum, ar fi bine ca în timp ce vei face ordine prin cabine să faci exerciții de zâmbet, așa cum se pare că îi place ei.

Liza dădu din umeri.

– Eu am fost de vină, mărturisi ea.

– Câtă sinceritate! spuse Chloe râzând.

Aruncă apoi o privire peste umăr înainte să-i șoptească la ureche:

– Cred că a meritat s-o încasezi, dacă în felul ăsta ai putut să fii atât de aproape de el!

– Taci din gură, Chloe! În definitiv, dacă aș fi fost patroana unui magazin și aș surprinde pe una din vânzătoarele mele privindu-mă cu un aer atât de ostil ...

– Eu una mi-aș închipui că nu– mi este adresată mie, o completă prietena ei, după care adăugă cu ironie: În realitate, după părerea mea, e numai vina doamnei Latham. De ce nu vine singură la magazin? Practic îl târăște aici cu forța. Când devine nervos, caută cu orice preț un țap ispășitor.

– Da, așa am auzit că face.

Liza se simțea stânjenită. Dacă le auzea cineva vorbind așa despre cei din familia Latham? N-avea nici un chef să stârnească din nou furia domnișoarei Russell. Nu, nu de trei ori în aceeași zi.

Totuși, Chloe poate avea dreptate. Deși la început i se păruse simpatică, fata își dădu seama cât de dificilă putea fi doamna Latham. În dimineața aceea scosese sufletul din ele până să se declare mulțumită. Dăduse peste cap tot raionul, ca până la urmă să cumpere numai o rochie! Probabil că nici un bărbat nu era în stare să suporte tot balamucul acela!

Chloe rămase gânditoare.

– Totuși, e foarte seducător și dacă n-ar fi maică-sa vitregă, poate că nu l-am mai vedea niciodată. E bine că putem să-l privim măcar de la distanță decât deloc! ... Îți pregătesc un sandviș, Dean. Lasă, nu mai pune totul la inimă.

Liza începu să facă ordine ca un automat în cabina de probe care fusese folosită de doamna Latham. Nu mai vedea rochiile și cutiile de pălării îngrămădite unele peste altele. Era obsedată de ochii strălucitori care îi amintiseră în mod ciudat de un cer tropical înainte de furtună. Niște ochi care o evaluaseră rapid, o ghiciseră, pentru ca s-o părăsească apoi ca pe un obiect lipsit de valoare.

Se spunea că avea treizeci și șase de ani. Cu o asemenea înfățișare, putea să aibă orice vârstă ... Serios, totuși, Chloe ar fi putut să aibă mai multă grijă ... ce de hârtii împrăștiate din cutiile de pălării! se indignă fata ... Mai avea însă și o altă calitate, în afară de aspectul lui seducător ... Domnișoara Russell ar fi făcut o criză dacă ar fi văzut dezordinea asta! Din fericire, plecase la masă imediat după ce o însoțise pe doamna Latham până la ușă.

Deodată, Lisa rămase țintuită locului, cu sprâncenele încruntate. Puțin îi păsa dacă nu o plăcuse. Se vede treaba că seducea multe alte femei!

În plin examen de conștiință însă, Liza simți că miroase a ars. Își aminti că o văzuse pe doamna Latham fumând. Probabil că parfumul țigării ei plutea încă în aer. Tânăra se relaxă, dar brusc, spre groaza ei, toată cabina se umplu de

flăcările care mistuiau țesăturile fine. Precum un monstru adormit care fusese trezit brusc, focul devenea din ce în ce mai puternic.

Liza se străduia să-și păstreze calmul, în ciuda groazei de care era stăpânită. Știa foarte bine ce trebuia să facă în asemenea situații, dar se găsea la ultimul etaj și incendiul, chiar și cu ajutorul unor tehnologii moderne, reprezenta un pericol extrem de mare. La început strigă după ajutor, dar nu o auzi nimeni, deoarece cabina era izolată.

Văzu imediat de unde se iscase incendiul: dintr-un colț, unde se găsea o grămadă de ambalaj. Luă la întâmplare un maldăr de rochii scumpe și începu să lovească în flăcări, încercând să le stingă, dar nu reuși să facă mai nimic. O spaimă cumplită însă o mâna de la spate să se lupte în continuare cu flăcările, de teamă ca nu cumva să aibă un nou eșec. Se mai aflase deja într-o situație asemănătoare în care nu știuse cum să procedeze și era posibil ca tatăl ei să-și fi pierdut viața tocmai din cauza asta.

Atunci când fu descoperită, reușise să stingă aproape de tot incendiul; chiar se prăbuși pe podea de epuizare, lovindu-se la cap. Pompierii n-au mai avut altceva de făcut decât să ude o grămadă de lemne fumegânde.

Liza petrecu trei săptămâni la spital, primele două sub efectul calmantelor, din cauza arsurilor suferite. Era conștientă de forfota din jurul ei, dar parcă visa. Chiar și după ce își reveni în simțiri, descoperi că nu– și amintea nimic din ceea ce se petrecuse înainte de intrarea în spital. Își spuse că era vorba

despre un fenomen care nu trebuia s– o îngrijoreze prea mult. Un șoc psihic, urmat de o lovitură la cap, așa cum reușise ea, producea adesea o amnezie temporară. Trebuie să aibă răbdare. Cu timpul, totul va reintra în normal.

Sfaturile erau bune, dar greu de urmat. I se vorbi despre incendiul din magazin, despre curajul de care dăduse dovadă stingând singură focul, despre laudele cu care o copleșise toată lumea din jurul ei. Niște imagini vagi îi veneau atunci în minte, dar nici una nu era cu adevărat semnificativă. După un timp, abandonă ideea de a-și mai aminti ceva. Atunci când încerca, era cuprinsă de o stare ciudată de oboseală, care o speria cumplit.

Nu-l recunoscu nici măcar pe Grant Latham, atunci când acesta veni s– o vadă, dar, în mod inexplicabil, se bucură de vizita lui. După aceea avu o certitudine, probabil că aerul lui autoritar îi lăsase impresia de siguranță și o scosese din prăpastia disperării în care căzuse. Simți imediat dorința de a se agăța de el, ca un înotător epuizat aflat în mijlocul mării.

Când intră Grant în rezerva ei, Lisa își dădu ușor pletele pe spate și deschise ochii. Fusese anunțată că venise s– o vadă un prieten. Nu-și imaginase niciodată că ar fi putut să cunoască un bărbat ca el ...

Grant Latham ... Repetă de câteva ori numele lui. Oare în ce stadiu se aflau relațiile dintre ei? Să-i spună Grant sau domnul Latham? Dacă l-ar fi cunoscut cu adevărat, era imposibil să nu-l recunoască. Nici măcar o minte bolnavă n-ar fi putut uita un asemenea bărbat.

Dar nu avu nici o reacție. Cu toate astea, deși mintea îl respingea, inima avea un comportament foarte ciudat: bătea foarte tare, ca și cum era singurul organ al trupului ei care îl recunoștea.

Îl văzu apropiindu-se de patul ei. Ea continua să se uite la el, fără să-și dea seama câtă groază exprimau ochii ei verzi.

El se așeză la căpătâiul ei pe un fotoliu. Încă nu spusese nimic și părea foarte relaxat, ca și cum venise să viziteze pe cineva foarte apropiat.

– Te simți mai bine? o întrebă el cu o voce gravă, care îi mai temperă starea de nervozitate.

– Da ... Mâinile îmi sunt încă bandajate, dar nu mă mai dor așa de tare.

Apropie ușor fotoliul de pat și– i luă o mână într-ale lui. Gura lui senzuală zâmbea.

– Asta e din cauză că ți-au fost date calmante. Încă nu ești complet vindecată.

Atingerea lui era plăcută, dar Liza simți instinctiv că vizitatorul ei se controla oarecum. Îi displăcea ceva la ea ... Poate că în ciuda a ceea ce i se spusese, făcuse o greșeală luptându-se cu incendiul? Îl privi pe furiș. Trebuia să descopere ce se petrecuse cu adevărat.

– Știu că lucram pentru tine, așa mi s-a spus, dar nu-mi amintesc nimic.

– În câteva zile probabil că-ți vei reveni complet.

Vorbele lui nu reușiră să o liniștească pe deplin. Se încruntă. De ce mai venise, dacă nu avea de gând s– o ajute? Atunci când

îl privea, simțea în trupul ei o tensiune ciudată ... o dorință puternică de a se lupta cu el, lucru straniu, dat fiind că se găsea într-o stare de totală letargie.

În mintea ei instinctul se lupta cu bunul-simț. De ce era atât de derutată? Îl strânse de mână pe vizitatorul ei.

– Sunt anumite lucruri ... începu ea.

– Care anume? spuse el cu blândețe.

– Nu sunt sigură. Am impresia că vreau să văd printr-un zid de cărămidă. Nici nu știu ce vreau să-ți cer!

Se simți umilită când își auzi vocea pițigăiată; dar și mai și atunci când s-a trezit deodată agățată de Grant Latham, dar nu numai cu mâinile, ci și cu brațele. Își sprijini fruntea de umărul lui masiv și începu să plângă. Simțea că are mare nevoie de afecțiune, de un contact fizic direct. Nimic altceva nu mai avea importanță.

Grant Latham o strânse și mai tare la piept. O lăsă să-i ude sacoul scump până simți că tânăra se mai liniștise puțin. Părea să înțeleagă dorința ei de a alunga cumplita senzație de singurătate care o măcina pe dinăuntru și era gata s– o ajute să scape de ea. Îi asculta șoaptele incoerente, își trecu degetele prin părul ei ciufulit, îi mângâia ceafa și umerii. Își aplecă încet capul spre ea și– i atinse cu buzele obrazul ud de lacrimi. Figura lui exprima compasiune, dar și o ciudată curiozitate, ca și cum s-ar fi mirat că se află într-o asemenea situație.

– Liza ... Poți să ai încredere în mine. Totul se va rezolva, îți garantez.

Nu– i cerea să– și recapete stăpânirea de sine, de aceea poate ea se strădui s-o facă. Lacrimile i se uscară treptat pe obrajii îmbujorați, dar rămase ghemuită în brațele lui primitoare. Pentru prima oară, după multe zile, se simțea în siguranță și redescoperea plăcerea de a trăi. Oare asta să fie dovada că, măcar parțial, era în stare să aibă reacții normale?

Dar mai cunoscuse înainte flacăra asta care o mistuia în prezent? Habar n-avea. Nerăbdătoare să afle răspunsul la întrebare, se lăsă puțin pe spate ca să vadă fața celui cu care stătea de vorbă.

– Grant, șopti ea, chiar te cunosc bine?

– Da, destul de bine.

Pentru prima oară îi zâmbi, ca și cum era bucuros s– o vadă reacționând cumva, dar privirea îi rămânea rece.

– Ți-am mai spus, trebuie să ai încredere în mine.

– Da, desigur ...

Fără un motiv anume, răspunsul lui nu i se păruse satisfăcător. Se posomorî brusc la față. Ca și cum el ar fi bănuit frământările prin care trecea, o sărută rapid pe buze și o culcă din nou pe pernă.

– Nu vrei să fiu dat afară? glumi el.

– Nu! exclamă ea ... Nimeni nu mi-a spus cum am făcut de m-am ars. Am numai niște amintiri vagi și n-am avut alți vizitatori.

– Și asta te deranjează, bineînțeles.

– Da, Grant ...

– Nu ți-e teamă să afli?

– Oh, te rog ...

Întindea deja mâna spre cea a lui Grant, ca și cum ar fi vrut să se agațe din nou de el, dar simți o ușoară răceală din partea lui și se retrase brusc.

– Nu știu cum sunt tratate de obicei cazurile de amnezie. Probabil că există un soi de proces normal, dar nu mi-ar prinde rău dacă mi-ai oferi câteva detalii în legătură cu incendiul. Detalii ignorate de personalul spitalului și care ar putea să mă ajute.

– Ei bine, din câte înțeleg, știi deja că în magazinul în care lucrezi s-a declanșat un incendiu pe care l-ai stins cu mâinile goale, de aici și arsurile. Ceea ce probabil nu știi este faptul că s-ar putea ca mama mea vitregă să fie responsabilă de acest incendiu.

Liza se uită fix la el. Era clar că nu-și amintea să fi cunoscut vreo mamă vitregă a lui Grant.

– Cum ar putea fi dânsa răspunzătoare de ...

– A fumat și probabil că nu și-a stins complet țigara.

– Dar nu poți să fii sigur!

– Doar arareori poți fi sigur, într-un caz de genul ăsta. Cel puțin n-a încercat să nege total, dar susține că a stins-o înainte s-o pună undeva. Chiștocul a ars probabil încet. Nimic altceva nu ar putea explica incendiul.

Simțea că Grant regretă că îi făcuse acea dezvăluire, dar motivele îi rămâneau neclare. În cazul în care mama lui vitregă era de vină, poate că se simțea și el vinovat și acest lucru deranja.

– Nu-ți face griji pentru mine.

– Ba da, sigur că îmi fac, îi răspunse el. Nu înțelegi totuși că vrând să afli cât mai multe detalii despre incendiu, nu te ajută cu nimic? Nu faci decât să te agiți de pomană. Nu-ți ajunge că ai stins focul cu mâinile goale și că, prin urmare, ești oarecum o eroină? Totul se va rezolva. Vei fi bine tratată.

Liza era gata să izbucnească în plâns.

– Te rog să mă ierți, șopti ea. Probabil că există cineva pe lumea asta care să vrea să te scape de mine. Am rude, nu-i așa?

– Nu-ți amintești de nimeni?

– Nu ... Nici ... nici nu m-am gândit la asta până acum.

– Ai spus la magazin că părinții tăi au murit de câtva timp și că locuiești singură.

– Oh ...

Ar fi trebuit să simtă un șoc, o suferință ... dar vestea o lăsă rece.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus ... Știi cumva unde locuiesc?

El îi răspunse ușor enervat, ca și cum abordase un subiect neplăcut.

– Ai o garsonieră ...

– Am înțeles.

Și de data asta el evitase să-i dea un răspuns direct, dar ea nu-și dădu seama. Își privea mâinile bandajate.

– Probabil mă voi vindeca repede, așa că mă voi putea întoarce la serviciu. După ce mă voi întâlni cu colegele, îmi voi aminti totul și nu va mai fi nevoie să vă deranjez cu întrebările mele, domnule Latham.

– Lasă asta. Spune-mi Grant.

– Ți-am mai spus așa și înainte?

Văzându-i înfățișarea arogantă și autoritară, era sigură că întrebarea ei era inutilă. Și totuși ...

El întinse mâna și o așeză pe brațul tinerei.

– Habar n--ai ce relații erau între noi, Liza. Poate că într-o zi o să-ți spun, dar nu acum. Deocamdată trebuie doar să te străduiești să te faci bine și să te odihnești. Mi s-a permis să te văd numai cu condiția să nu te tulbur și să nu stau prea mult în rezerva ta. Atunci, dacă vrei să vin și mâine ...

Era o promisiune sau o amenințare? Înainte să plece însă, se uită încruntat vreme de câteva clipe la Liza, ca și cum fragilitatea, frumusețea și privirea ei rătăcită îl afectau profund.

– Noapte bună, Liza Dean, spuse el în cele din urmă. Somn ușor și încearcă să nu-ți mai faci atâtea griji.

Capitolul 2

Abia după o săptămână Liza putu să iasă din spital. Pe parcursul întregii săptămâni. Grant Latham veni să o vadă în fiecare zi. Nepriminind nici o altă vizită, îl aștepta cu nerăbdare și încerca să-și amintească magazinul lui și oamenii care lucrau acolo. Probabil că nu era prea mare, își spunea ea, din moment ce el părea să-i cunoască personal pe toți angajații lui. Ideea unui butic modest îi plăcea enorm. Precis era o afacere de familie, ceea ce ar fi explicat faptul că nici un angajat nu găsise timp să vină s-o vadă.

Impresia de frustrare pe care o simțea era vecină cu nebunia. Singurele momente în care reușea să se relaxeze puțin erau acelea în care era cu Grant. Totuși, deși ajunsese să depindă din ce în ce mai mult de el, sesiză încă în purtarea lui o ușoară rezervă. Încă nu putea să abordeze cu el anumite subiecte. Era evident că se simțea răspunzător pentru accidentul pe care îl suferise.

Dacă i-ar mărturisi cât de important devenise pentru ea, s-ar simți prins în capcană.

După părerea psihiatrului, amnezia ei nu reprezenta neapărat urmarea directă a incendiului. Cauza putea fi o anumită împrejurare din trecutul ei, o împrejurare pe care încerca disperată, dar în zadar s– o uite. Șocul produs de accident era posibil să ascundă un altul, care fusese extrem de important pentru ea. Liza considera că raționamentul era lipsit de logică. Nu-și amintea absolut nimic despre niciun fel de șoc. În cazul acesta, n-avea nici un sens să se ia în considerare un altul, care, culmea! avusese loc într-un trecut îndepărtat.

Rănile începuseră să se cicatrizeze. Cel puțin din punct de vedere fizic se refăcea treptat. Acum era grăbită să plece din spital și să se ducă în garsoniera ei, chiar dacă aceasta era foarte mică. Uneori totuși, ideea de a se trezi într-o garsonieră pustie o îngrozea.

Viața ei părea să capete proporțiile unui uriaș joc de puzzle. Unele aspecte ale vieții ei o intrigau. De exemplu, se părea că dispunea de o mulțime de obiecte de îmbrăcăminte pentru care infirmierele o invidiau în mod evident. Nimeni nu-i spusese de unde veneau acele haine, pe care o vânzătoare oarecare n-ar fi putut să și le permită.

Stânjenită, se uită la delicatul neglijeu din mătase pe care– l purta. O întrebase, în glumă chipurile, pe una din infirmiere cam cât ar costa așa ceva și tânăra îi răspunse râzând:

– Cel puțin un salariu!

– Dar cum aș fi putut să pun deoparte o asemenea sumă?

– Nu-ți mai face atâtea griji! Mulțumește-te să primești darurile Domnului!

Era frământată și de problema rezervei în care stătea și care se găsea în aripa privată a spitalului. Descoperise acest lucru din întâmplare. Le auzise bârfind pe două angajate care credeau că adormise. "Una din cele mai bune camere! Nimic nu e prea frumos pentru ea!"

A doua zi îl întrebase pe Grant care era situația, dar el deveni evaziv, ca toată lumea de altfel și căpătă o expresie ușor nervoasă, ca de obicei când îi cerea un răspuns clar. Liza însă nu era atât de naivă. Bănuia că el participă la o mare parte din cheltuieli, dar nu vrea să recunoască acest lucru. Trebuie să găsească un mijloc prin care să-i dea banii înapoi ...

Până atunci însă, încerca din răsputeri să nu-l supere cu ceva. Prezența lui devenise pentru ea o necesitate vitală. În fiecare zi aștepta sosirea lui și, dacă întârzia câteva minute, era cuprinsă de cea mai adâncă disperare.

Când veni seara aceea, Gant îi aduse ciocolată și reviste, împreună cu un buchet mare de flori de toamnă.

– Le-am cumpărat de la florăreasa din colțul străzii, îi spuse el vesel. Nu sunt din grădina mea.

– Ai grădină!?

Cu lacrimi de emoție, își cufundă fața în corolele galbene cu parfum îmbătător. Avea brusc revelația unei certitudini: adora florile. Probabil că într-o anumită fază a vieții fusese înconjurată de flori. Dar, ca întotdeauna când se producea o scurtă revenire în timp, fu străbătută de un fior de suferință.

Respinse buchetul și i-l dădu bărbatului care o privea foarte atent.

– Trebuie să i le dai imediat infirmierei. Probabil au nevoie de apă.

– Nu e o urgență ... Nu-ți plac?

– Oh, ba da!

Dar durerea din sufletul ei nu dispăru. Liza nici măcar nu se mai putea uita la flori.

De obicei era înclinat să se supună fără să crâcnească refuzurilor ei, dar de data asta părea hotărât să facă o mică experiență.

– Atunci când ți-am dat florile, ți-ai amintit de ceva, nu-i așa?

– Nu sunt prea sigură ... Mă simt rău uneori ... mărturisi ea cu ochii plecați, ca și cum i-ar fi fost rușine de slăbiciunea ei.

– Știi foarte bine că nu poți fugi la nesfârșit de realitățile crude ale vieții.

– Mi-ai adus florile astea cu un scop anume, nu-i așa? se răsti ea la el.

– E posibil ...

– Nu ești genul de bărbat care să cumpere singur flori. Probabil că ai pus-o pe secretară să le comande și în general trebuie să fie ceva exotic, de exemplu orhidee ...

– Pentru o fată care pretinde că suferă de amnezie, pari a te pricepe foarte bine la treburile astea, îi răpunse el pe un ton ironic ...

– Doar nu-ți închipui că mă prefac?

– Nu ...

O privea cu foarte mare atenție. Îi dădu apoi la o parte șuvițele rebele de pe frunte și– i mângâie ușor obrazul.

– E incredibil, șopti el.

Liza fu cuprinsă de un val de emoție atunci când își aminti de prima zi când o strânsese în brațele lui puternice. Se depărtă de el și îngână:

– Parcă ai crede că totul se datorează unui eveniment din trecutul meu!

În ochii lui Grant apăru o sclipire trecătoare. Îi dădu drumul fetei și– și recăpătă expresia indescifrabilă obișnuită.

– Chiar nu îți amintești nimic? continuă el după câteva clipe de tăcere. Despre moartea tatălui tău sau despre vreun prieten?

Tânăra simți că i se taie respirația. Într-adevăr, în anumite împrejurări, moartea putea reprezenta un șoc ... Dar de ce îi pomenea Grant despre ...

– Cum adică un prieten ... un prieten ...? șopti ea.

– O relație, preciză el. Asta poate avea niște urmări grave asupra unor oameni.

Simți cum obrajii îi iau brusc foc. Speră însă că el nu-i va lua roșeața drept o mărturisire. Nu trebuie să o creadă foarte naivă. Se străduí să-i vorbească foarte calm.

– Nu-mi amintesc nimic în acest sens. Oricum, asta ar putea să fie ...

– Ce să fie? i-o reteză el cu nerăbdare.

Privirea lui bănuitoare rămânea fixată asupra obrajilor ei îmbujorați.

– ... Destul de traumatizant ca să poată afecta mintea? încheie ea.

El sesiză îngrijorarea ei.

– E foarte posibil, dar trebuie să înțelegi că nu mintea îți este afectată, ci memoria, ceea ce este cu totul altceva ... Dar să revenim la relația ta ... Ar trebui să te gândești serios la treaba asta ...

– Sunt aproape sigură că n-am avut așa ceva. De ce insiști atâta?

– Să zicem că sunt pur și simplu curios. Nu simți și tu același lucru în ceea ce mă privește?

-Nu, adică ...

Ba da era mistuită de curiozitate! Îi trecuse prin minte că poate era căsătorit, dar nu-l vedea pricopsit cu vreo soție. Un bărbat însurat n-ar fi avut timpul, nici dorința de a veni în fiecare seară să se așeze la căpătâiul ei, chiar dacă era vorba despre niște vizite oarecum oficiale, deoarece ea era angajata lui. Dar cu siguranță avea pe cineva, pentru că era foarte viril și avea anumite necesități, ca orice bărbat ...

La gândul acesta, durerea îi cuprinse din nou sufletul ... De data asta durerea era îngrozitoare ... era vorba despre un adevăr cumplit care se găsea probabil la baza tuturor necazurilor ei, dar pe care nu va reuși niciodată să-l descopere!

– Liza!

Vocea lui Grant i se păru dură, ca și cum ajunsese la capătul răbdării. O prinse pe tânără de umeri.

– Ce s-a întâmplat? Nu te mai frământa atâta! N-am vrut să te tulbur atât de mult, punându-ți întrebarea asta.

Ea își sprijini capul pe umărul lui. Nu știa ce să-i răspundă.

– Poate că m-a impresionat gândul la viața ta intimă, îi mărturisi ea zâmbind ușor.

– Oh, Liza, oftă el. Am avut relații cu multe femei, dar la un bărbat de vârsta mea, acest lucru n-ar trebui să te mire, cel puțin nu atât încât să te facă să tremuri atât de tare.

– Poate că am pus prea multă bază pe tine, ceea ce nu era prea indicat. Oricum, îți cer iertare. Nu aveam de gând să mă amestec în viața ta privată.

– Liza! repetă el. Ești prea inocentă să fii preocupată de așa ceva. Viața mea privată, așa cum îi spui tu atât de frumos, e practic inexistentă. Pentru un bărbat dragostea nu e întotdeauna un element esențial.

– Probabil ai dreptate. Uneori mă surprind că spun niște aiureli fără să-mi dau seama. Cum să-ți explic, uneori mi se întâmplă să am ciudata impresie că urmează să am o revelație foarte curând, dar mereu dispare, ca în momentul în care mi-ai oferit florile.

– Ești prea sensibilă. Probabil că acum reacționezi mai mult la prezent decât la trecut. Deocamdată însă, n-ar trebui să te confrunți cu ambele probleme în același timp. Așa că învață să mă accepți fără alte întrebări suplimentare și să te obișnuiești cu ideea că voi rămâne lângă tine câtva timp.

– Ce vrei să spui?

– Cred că ceva din tine are ceva împotriva mea sau opune rezistență la ceea ce reprezint eu.

– Adică?

– O nouă experiență bănuiesc ... Reacționezi exagerat. Atunci când mă apropii de tine, ți se accelerează bătăile inimii.

– Și asta te deranjează ...

Ochii ei verzi se întunecară. Tânăra descoperea o parte de adevăr în ceea ce încerca el să-i explice, dar nu era foarte convinsă de teoria lui. Poate că era vorba pur și simplu numai de imaginația ei. Faptul că o tulbura nu era dezagreabil. Atunci când o ținea de mână, îi plăcea, dar atunci când o strângea mai tare, simțea că se trezește în ea o rezistență împotriva unei emoții noi, inexplicabile. Trupul ei părea să-l accepte, dar mintea nu.

Aceste dorințe inexplicabile n-aveau pentru Liza nici o noimă. Poate că se gândea prea mult la Grant Latham. Poate că ar fi mai util să se concentreze mai mult asupra acelui trecut care continua să-i rămână necunoscut.

El nu-i dăduse replica la ultimele cuvinte, dar ochii îi străluceau și mai tare.

Atunci când o privea astfel, i se părea foarte familiar, avea impresia că îl cunoaște dintotdeauna!

Speriată în mod inconștient, se depărtă brusc de el.

– Ce ți-am spus , Liza? Trebuie neapărat să încetezi să te mai gândești la mine, până în momentul în care vei fi în măsură să suporți acest lucru.

De ce oare era atât de ambiguu?... Doar nu mai era un copil! Nereușind să găsească o replică cu care să-l poată impresiona, se auzi șoptind cu o voce rugătoare:

– Cred că dacă aș putea să plec de aici și să duc o viață normală, m-aș face bine mai repede.

– Deocamdată, e cam devreme. În ce stare îți mai sunt mâinile?

– Sunt în curs de vindecare. E doar o chestiune de timp.

Îi arătă palmele atinse de foc. El se încruntă ca și cum pielea încă roșie și zbârcită i-ar fi produs repulsie.

– Da, poate că ai dreptate.

Probabil că vorbise cu medicul-șef. I se spusese că în fiecare zi se interesa de starea ei, deși era convinsă că avea multă treabă de făcut. În cazul în care stătea într-o clinică privată, însemna că îl costa și foarte scump. Nu putea să mai prelungească la nesfârșit situația aceea.

– După părerea mea, spitalul nu mai are ce să facă.

Grant se ridică din fotoliu și se duse la fereastră, pentru prima oară părând nehotărât.

– Nu te simți bine aici?

– Oh, ba da! Toți s-au purtat foarte frumos cu mine, dar acum aș vrea să mă întorc acasă.

– Acasă la tine?

– De ce te miri?

Unde ar fi putut să se ducă după părerea lui? Probabil își închipuie că nu este în stare să se descurce singură.

Îi reveni în minte aceeași impresie și anume aceea că Grant se simțea răspunzător pentru accidentul ei și era nervos. Îi zâmbi veselă.

– Vei vedea că după ce voi ajunge acasă la mine, mă voi reface imediat.

Grant ateriză brusc lângă ea, cu o rapiditate care pur și simplu o ameți.

– Poate așa s-ar întâmpla dacă ai avea pe cineva care să se ocupe de tine, ceea ce nu este cazul! Trebuie să fii nebună să te gândești la așa ceva! Nici n-o să poți ieși din casă, până nu-ți vei recăpăta memoria!

Ea se înroși din nou la față. Chiar trebuia să fie atât de brutal? Era conștientă de propriile limite, dar va reuși să se descurce, așa cum o făcuseră și alții în aceeași situație cu ea. Dacă nu va părăsi spitalul în cel mai scurt timp posibil, nu va mai reuși în veci să-i dea banii înapoi.

– Vreau să plec! repetă ea cu îndărătnicie.

– Foarte bine ... Am să văd ... Cu condiția să mă lași pe mine să aranjez totul ...

***

Peste puțin timp fu anunțată că putea pleca la sfârșitul săptămânii. Liza se miră cât de ușor se rezolvase problema. Un singur cuvânt al lui Grant făcuse minuni!

O auzi pe infirmieră spunând:

– Încă nu te-ai vindecat complet, fetița mea. Va trebui să mai vii pe aici, ca să faci un tratament, însă se va ocupa domnul Latham de problema asta.

Dar până când va mai avea grijă de ea Grant? Probabil că avea și ea un pic de vină: păruse prea dispusă să accepte totul din partea lui. Oare fusese obișnuită să se sprijine mereu pe câte cineva? Era convinsă că nu! Imaginea propriei persoane o umplea de dezgust. Totuși, ce s-ar fi ales de ea, dacă n-ar fi fost el? Greu de spus.

Acum era gata de plecare. Îl aștepta pe Grant. În seara anterioară îi adusese haine noi. Luate de la magazin, îi spusese el.

După plecarea lui, Liza se dusese și deschisese cutia. Când văzuse ce e în ea, i se tăiase resuflarea. Descoperise acolo lenjerie intimă din mătase, un elegant costum cu pantaloni de culoare albastru– deschis cu o bluză asortată și chiar pantofi și o geantă mare cu fermoar din argint.

Totul fusese ales cu cea mai mare atenție.

– Domnul Latham e foarte generos, îi spuse infirmierei care venise s-o ajute să se pregătească de plecare.

– Asta cam așa este! exclamă tânăra. Însă mie mi-ar plăcea, chiar și dacă n-ar fi atât de bun. Sunt convinsă că nu există doi ca el în toată lumea!

Liza clipi des din gene. Infirmiera aceea fusese întotdeauna cam impulsivă de felul ei. Nu era prima observație entuziastă la adresa lui Grant. Tinerei i se păru că trebuie să precizeze încă o dată:

– Este numai patronul meu, nimic altceva. Hainele mele au ars cu ocazia incendiului din magazin. Probabil că mi le împrumută până când ajung acasă.

– Da, da! Așa o fi!

Infirmiera își luă rămas-bun râzând de la pacienta ei. Avea aerul că știe mai multe decât spune.

Următoarea surpriză fu mașina lui Grant: un vehicul lung și luxos de un alb strălucitor. Cum de-și putea permite un simplu negustor o asemenea minunăție? Nici nu îndrăznea să-și întindă picioarele.

– Relaxează-te! o sfătui el zâmbind. Parcă ai fi un animal micuț care a fost prins în capcană.

– N-ai tu nici o vină, doar că nu sunt obișnuită să călătoresc cu o mașină atât de somptuoasă.

– De unde știi? Pari a fi în stare să te adaptezi oriunde. Mă întreb cum de nu te-am remarcat mai curând. N-am trecut niciodată indiferent pe lângă o fată cu stil ca tine.

– Eu mă referem la mașina ta, nu la relațiile tale trecute și viitoare.

– Ah, mașina! Poate o consideri cam extravagantă, dar sunt mai cumpătat în celelalte privințe.

– Se vede treaba că nu ești însurat, îi spuse ea cu ironie.

– Ești fermecătoare astăzi, dar mai fă câteva observații de genul acesta și s-ar putea să ai necazuri, draga mea Liza.

– Nu eram curioasă, protestă ea. Totuși, recunosc că a fost o remarcă stupidă. Viața ta privată nu mă privește absolut de loc.

– Nu face nimic. Cred că te simți puțin derutată acum când abia ai ieșit din spital. Nu trebuie să iei în serios tot ce spun eu. Nuanța asta de albastru îți stă foarte bine. I-am spus și domnișoarei Russell.

– Cine este domnișoara Russell?

– E șefa ta.

– Nu-mi amintesc de nici o domnișoară Russell, spuse ea încruntată, dar asta mă ajută să-mi conturez un anumit cadru. Aș putea să mă duc mâine la magazin? De fapt, așa ar trebui!

– Nici nu se pune problema! Scoate-ți ideea asta din cap!

– Doar n-o să aștept să-mi cadă totul din cer! Trebuie să mă mai ajut și singură.

El râse ironic.

– Și te simți în stare de orice! După părerea mea, însă, nici n-o să apuci să ajungi acasă și te vei simți prea obosită ca să te mai gândești la așa ceva.

– Dar drumul n-o să dureze prea mult!

Grant nu părea dispus să-i răspundă. Ea insistă.

– În cât timp crezi că o să ajungem acasă?

– Mai avem de mers ... În seara asta te duc la mine. Vei rămâne acolo până te vei reface complet sau măcar până starea ta de sănătate se va mai îmbunătăți.

Șocul o lăsă fără grai. Se înfioră puternic, apoi șopti, fără a-și ascunde tulburarea:

– Nu pot să merg la tine acasă, Grant. Ai făcut deja foarte multe pentru mine și îți sunt recunoscătoare pentru asta, dar ...

– Scutește-mă de prelegerile astea! i-o reteză el scurt. Recunoștința ta e ultimul lucru care mă interesează în acest moment!

– Chiar nu vrei să înțelegi? Nu am nimic cu care să mă revanșez față de tine și nu mai vreau să rămân în continuare în grija ta, până când voi deveni o povară pentru tine.

Grant puse brusc frână la o intersecție și Liza deși avea centura fixată, fu proiectată înainte.

– Atunci când mă voi sătura de mutra ta, am să-ți spun, spuse el fără să-și ceară scuze.

– Nu așa se pune problema.

Se uită îngrozită în jurul ei. Simțea nevoia să fugă de el. Fără să-și dea seama de ce, refuză să se confrunte cu o altă situație periculoasă, diferită de incendiul din care abia scăpase cu viață, dar la fel de chinuitoare.

Mașina porni din nou la drum și Liza auzi cum Grant oftează adânc.

Liniștește-te, Liza! Nimeni nu va exercita asupra ta vreo presiune. Cum îți închipui că o să te descurci într-o garsonieră minusculă situată la cucurigu? Ai o proprietăreasă în vârstă, care abia poate să aibă grijă de ea însăși! Absolut nimeni nu te va auzi în cazul în care vei avea nevoie de ajutor. În plus, gândește-te la singurătatea de care vei avea parte toată ziua!

– Dar tu ai fost atât de bun cu mine până acum! protestă ea.

– Uneori e mai bine să uiți de plata datoriilor, dar deocamdată nu trebuie să– ți faci griji pentru asta. Dacă îmi vei da vreodată ceva, vreau să faci acest lucru de bunăvoie. Nu știu

nimic despre tine, Liza, dar sunt convins că nu ești o lașă. Altfel n-ai fi stins incendiul.

Poate că era mai bine deocamdată să accepte oferta lui. Nu mai avea forța să se lupte cu el.

– Unde anume se află casa asta?

– Pe malul Tamisei, în apropiere de Windsor.

– Oh ...

Pentru ea, asta nu însemna nimic.

– Avem pontoane private și dreptul de a pescui.

– Înțeleg.

Nici această precizare nu făcu asupra ei nici o impresie.

– Înseamnă că nu locuiești singur?

– Nu. Stau împreună cu mama mea vitregă, Paula.

– Dar dânsa este cea care a provocat incendiul, îngăimă Liza. Sunt convinsă că nu i-ar conveni să locuim în aceeași casă.

– Ba dimpotrivă! E încântată că vii la noi. Trebuie să fii puțin mai indulgentă cu ea, să-i oferi ocazia să se revanșeze față de tine, deși greșeala ei a fost involuntară.

– A fost vorba numai despre un accident! I se putea întâmpla oricui. Nu trebuie să se simtă deloc obligată față de mine. Poate că nici nu mă agreează ...

– Ba da nu-ți face griji, și de fapt casa este a mea.

Ce voia să spună? Exista în vocea lui o umbră de amenințare la adresa nefericitei Paula. Grant continuă:

– De altfel cred că se va purta foarte frumos cu tine. Nu-i place deloc să se vorbească de rău despre ea.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu-ți mai face atâtea griji! În cazul în care îți va reveni boala, te vei trezi imediat la spital!

Liza renunță să-și mai facă procese de conștiință. Se simți extrem de obosită. Grant o mângâie ușor pe mână.

– Îmi pare rău, șopti ea.

– Și pe bună dreptate, mica mea enigmă.

Dar tânăra abia dacă-l mai auzise. Adormise.

Capitolul 3

Când sosi la Glynsend, Grant apăsă foarte ușor pe frână, dar Liza se trezi imediat.

– Am ajuns deja? exclamă ea. Probabil am ațipit puțin, șopti ea.

– Ba bine că nu! Chiar când aveam și eu chef să fac un pic de conversație!

Ea îl privi pe furiș. Glumea cu ea ca să nu se simtă stânjenită de dimensiunile și bogăția clădirii în dreptul căreia opriseră.

– E a ta?

Își închipuise că era vorba despre o căsuță de țară, pentru că probabil își petrecea cea mai mare parte a timpului la Londra.

– Am moștenit-o de la tatăl meu. El a cumpărat-o înainte de al doilea război mondial, pe vremea când proprietățile erau foarte ieftine.

Răspunsul lui ar fi trebuit s– o liniștească, dar acest lucru nu se produse. Acesta era încă un mister. Totuși, răbdarea lui

Grant Latham avea în mod vizibil limitele ei. Nu era obligat în definitiv să-i spună uneia din angajatele lui toate detaliile afacerilor lui. Când îi văzu expresia îngrijorată, consideră că spusese deja prea mult.

– Nu te mai purta așa! Nu ți se potrivește modul ăsta de reacții ...

– Dar nu știu cum eram înainte!

– Atunci când îți vei recăpăta memoria, îți vei aminti cu siguranță că aduceai cumva cu o "femeie fatală".

– Sper din toată inima să nu fie așa.

El coborî din mașină. Observă că fata privea casa cu un aer bănuitor.

– Parcă ai fi un mielușel care e dus la abator. Trebuie să scapi cât mai repede de atitudinea asta. Dar nu uita, adăugă el pe un ton devenit dintr-o dată mai aspru, pe perioada cât stai aici, vei răspunde pentru orice numai în fața mea.

Observația putea fi încurajatoare sau dimpotrivă, depinde de felul în care era privită. O conduse pe tânără ținând-o ferm de braț, de bună seamă pentru a o liniști. Dar cei care îi așteptau în salon, ar fi putut interpreta altfel gestul lui.

Liza se trezi în fața unei femei care putea să aibă în jur de șaizeci de ani sau chiar mai mult. Probabil că rochia elegantă și machiajul o mai întinereau puțin. Era impresionantă, dar prezența ei nu era o surpriză.

Cu totul altfel stăteau însă lucrurile cu tânărul de lângă ea. Lizei îi atrase atenția părul lui extrem de blond și ochii de un albastru foarte deschis care formau o armonie ce putea să

fascineze sau să-ți inspire repulsie. Tânăra simți doar dorința de a-l atinge. Speriată de intensitatea acelui sentiment, se lipi și mai mult de Grant.

– Să mergem, Liza, îi spuse el împingând-o ușor înainte.

Făcu prezentările pe îndelete. Paula Latham o întrebă, în treacăt, cum se mai simțea.

– Sper ca șederea ta aici să-ți priască, draga mea. Aerul de țară te face bine de orice boală.

Nu-i spuse că-i pare rău pentru incident. Nu părea să se considere vinovată și nici măcar nu se ridicase din fotoliu.

– Adrian Gray, fiul mamei mele vitrege, îl prezentă Grant pe tânărul din fața ei.

Tânăra nu-și amintea să-i fi vorbit vreodată despre el. Ciudații lui ochi albaștri o cercetau din cap până-n picioare.

– Îmi pare bine de cunoștință. Așadar, tu ești ultima victimă a lui Grant? Trebuie să spun că individul se pricepe la femei!

– Ajunge, Adrian!

Ochii lui Grant scăpărau de furie. Celălalt păru să se conformeze, nu fără o umbră de ciudă pe față.

– Bine, bine, bătrâne, nu te ambala atâta! N-am de gând să mă iau la ceartă cu omul care mă hrănește. Îți admiram pur și simplu gustul ireproșabil.

– Ajunge, am zis!

De data asta, vocea lui era glacială. Liza avea impresia clară că între cei de față exista o ostilitate profundă. Dar nu erau frați și nici măcar rude, în afară de legăturile create prin căsătoria Paulei. Probabil că Adrian era fiul primului său soț. Era cu totul

altfel decât Grant și cu toate astea, fără să vrea, se simțea atrasă de el. Ceva anume din înfățișarea lui o afecta în mod ciudat și asta nu-i plăcea deloc.

– Credeam că ești tot la Roma, continuă Grant. Ce anume te-a determinat să te întorci atât de repede acasă?

– Paula. Nu-i place să lipsesc prea mult de lângă ea. Pe mine însă nu mă prea interesează unde stau. Tare mi-e teamă că ideea ta genială nu prea a dat rezultate, dragul meu Grant. Nu mi-am luminat prea tare mintea în frumosul oraș italian.

Liza se uita când la unul când la celălalt. Misterul se accentuă și mai mult atunci când îl văzu pe Grant încruntându-se.

De ce ținea oare să-l țină departe de casă pe Adrian ?

– Probabil că era mai bine să mai stai. Nu obții nimic fără răbdare.

Privirea lui ironică o căută pe cea a Paulei. Ca și cum ar fi participat la un atac iminent, ea spuse repede:

– Am într-adevăr nevoie de prezența lui, Grant, sau mai degrabă știu că el are nevoie de mine. Când nu-l văd, încep să-mi fac griji ..

– Dumnezeule mare! Dar are douăzeci și nouă de ani!

– Tu nu ai decât șapte mai mulți, se văicări Paula. Știu de ce are nevoie Adrian.

– Dar habar n-ai ce este bine pentru el.

– Ah, nu! Sunt mama lui ...

– Noi parcă nici n-am exista! șopti Adrian la urechea Lizei.

Grant auzi ce spusese și se întoarse spre el.

– Ai face mai bine să taci!

Adrian se îmbujoră la față. Liza tocmai se pregătea să intervină, când Grant se uită fix la ea, observând imediat oboseala care i se citea pe față.

– Te conduc în camera ta, îi spuse el. Nu, Paula, adăugă apoi când văzu că mama lui vitregă dădea să se ridice de pe scaun. Vreau să verific dacă este totul în regulă acolo unde am cerut să i se amenajeze locuința. N-ar fi pentru prima dată când nu mi s-au respectat instrucțiunile. Vom continua discuția după ce mă întorc.

Tânăra se lăsă scoasă din încăpere. E adevărat că voia să scape de tensiunile evidente dintre cei doi frați, dar era și foarte curioasă. Nu înțelegea de ce o interesa personalitatea posacă și tristă a lui Adrian.

Camera era magnifică, dar pentru o seară răcoroasă de septembrie era de-a dreptul înghețată. Păru să observe și Grant acest lucru. Apăsă nervos pe butonul unei sonerii.

– Tâmpiții! șopti el.

După câteva secunde, apăru o menajeră, care își dădu seama imediat de ce fusese chemată.

– Nu mi s-a spus nimic despre această cameră, domnule! Eu am pregătit-o pe cea bleu, de la capătul coridorului.

– Din ordinul cui?

– Al doamnei Latham, domnule! I s-a părut că cealaltă este mai confortabilă. Poate că -i va plăcea domnișoarei.

– Fă imediat patul, doamnă Brown. Domnișoara Dean este bolnavă și are nevoie de odihnă.

Menajera începu să se agite prin cameră și Grant vârî caloriferul în priză.

– Se va încălzi repede încăperea, îi spuse el Lizei, zâmbindu-i. N-o să răcești.

– Nu vreau să deranjez ... îndrăzni ea să spună.

Exact de cuvintele acestea era nevoie pentru a-l înfuria din nou pe Grant.

– Liza!

Fu nevoit însă să se oprească. Se întorsese doamna Brown cu brațele încărcate de cearșafuri curate, urmată de un bărbat care căra niște bagaje. Liza se uită uluită la nenumăratele geamantane scumpe. Oare cine erau oamenii aceia? Acesta nu era stilul de viață al unui mic negustor, fie el și prosper. Ce proastă era! În mașină, chiar înainte de a adormi, se închipuise ajutând-o pe Paula să pregătească masa de seară pentru Grant ...

– Mă întorc la tine după ce iei masa, îi spuse el pe un ton serios. Medicul nostru de familie îți va face o vizită mâine. Doamna Brown te va ajuta să te culci.

Liza se uită în urma lui fără să spună nimic. Nu mai avea nici un pic de energie ca să mai poată protesta! De altfel, se părea că o cunoaște mai bine decât ea însăși. Se simțea într-adevăr foarte obosită. Fu bucuroasă să se lase în grija doamnei Brown și să dea uitării modul cum îi bătea inima atunci când era privită de ochii pătrunzători ai lui Grant.

După ce înghiți câteva linguri de supă, împinse farfuria din fața ei. Oboseala își spunea cuvântul. Sentimentul de

singurătate produs de amnezie o speria la culme. Îi fusese greu să-l suporte și la spital, unde medicii și infirmierele se foiau tot timpul în jurul ei, cu atât mai mult aici, unde nu se auzea nici un zgomot care să-i distragă atenția. Deodată simți o dorință cumplită să-l vadă din nou pe Grant.

Ca prin farmec, el își făcu deodată apariția și durerea din suflet îi mai dispăru.

-Ți-am adus pastilele.

– Ai fi putut să mi le lași ceva mai devreme.

– Nici nu știi cât de mult îmi place să mă fac util. De altfel, cred că n-o să mai ai multă vreme nevoie de ele.

– Și nici de tine, șopti ea cu greutate.

Tânăra îl respingea, dar fața tensionată îi trăda agitația interioară, care-i dezmințea vorbele.

Grant se așeză pe marginea patului. Avea aerul că încearcă foarte mult să se controleze, dar o sclipire fugară din ochii lui îi dovedi fetei că pe undeva era plăcut impresionat de emoțiile ei foarte vizibile.

– Fiecare din noi devine la un moment dat util celuilalt, spuse el pe un ton vesel, întinzându-i un pahar cu apă. Dar nu e nimeni de neînlocuit.

Fără să știe de ce, Liza se simți câteva clipe plină de recunoștință. Atitudinea calmă a lui Grant îi aducea echilibrul necesar în starea ei de agitație.

Grant, spuse ea, nu mi-ai pomenit niciodată despre existența vreunui frate.

– Dacă îmi amintesc bine, nu m-ai întrebat nimic despre familia mea, îi răspunse el cu ironie. Probabil ai ghicit că Adrian nu este fratele meu, e fiul lui Paula. A venit să locuiască aici când ea s-a căsătorit cu tatăl meu. Mai târziu, s-a însurat cu verișoara mea.

– E însurat?

– Daphné a murit acum doi ani. De atunci, Adrian nu mai este bun de nimic.

Liza se încruntă când văzu cât de aspru vorbea Grant despre Adrian.

– Doi ani nu e prea mult.

– În unele cazuri doliul durează o viață întreagă, dar trebuie să avem grijă și de cei morți, și de cei vii. Nu putem să ne gândim numai la noi. O ține pe Paula într-o permanentă stare de stres. Avea succes în carieră, trebuia numai să se pună pe treabă în mod serios.

– Cu ce se ocupă?

– Scrie ... E posibil să fi citit unele cărți scrise de el.

– S-ar putea. Dacă aș vedea vreuna mâine, poate mi-aș aminti ceva.

– E și asta o idee care dovedește lăudabila ta dorință de a te vindeca ... Dar nu– l compătimi prea tare pe Adrian. Are parte deja de o doză masivă oferită de mama lui.

– Și după părerea ta, nu e bine ce face?

– Nu atunci când boala a ajuns la un anumit stadiu. Nu sunt medic, dar, după părerea mea, un tratament mai intensiv ar fi avut rezultate mai bune.

– Cum ar fi? ...

Observă că ochii lui Grant străluceau puternic. El se aplecă brusc și o sărută ușor pe buzele tremurânde.

– O demonstrație este de multe ori mai grăitoare decât un discurs lung, șopti el. Totuși nu te sfătuiesc să-i aplici acest tratament lui Adrian. Trebuie să– și înfrunte singur destinul. I s-a acordat deja prea mult ajutor!

Liza deja uitase tot în legătură cu Adrian. Simțea dorința nestrămutată de a fi sărutată mereu ... de Grant. Ascultând numai de ceea ce-i dicta trupul în mod inconștient, ridică mâinile spre el.

– Grant ... șopti ea.

El o privi îndelung. Era evident că se stăpânește cu mare greutate.

– Noapte bună, copila mea, îi spuse el.

– "Copila mea!" repetă ea încet, indispusă de indiferența lui. Expresia nu-i plăcea deloc. Poate că se purtase ca o copilă, dar nu avea impresia că mai este o puștoaică. Mai ales după acel sărut! Îl privi fix, cu un aer mustrător. Ca de obicei, el păru să-i fi citit gândurile.

– Da, copilă, insist asupra termenului, care va rămâne valabil încă ceva timp. Dar nu te mai frământa. Va veni o zi când...

Propoziția putea fi interpretată în mai multe feluri și Liza se simțea prea obosită ca să le mai analizeze pe toate.

– Gândește-te la asta, o sfătui el cu blândețe. Pe mâine!

Se ridică brusc și stinse lumina. Gesturile lui erau acelea ale unui om care se gândește la altceva.

***

În timpul weekendului, Grant petrecu împreună cu ea multe ore, dar Liza îi văzu foarte puțin pe Paula și pe Adrian. I se spuse că Paula se trezea târziu, aproape la ora prânzului.

Întinsă pe un șezlong confortabil, la umbra unei sălcii, tânăra trebuia să recunoască faptul că Grant se purtase foarte frumos cu ea. Aerul curat îi va face bine, îi spusese medicul. Drept urmare, o dusese pe pajiște, așezase lângă ei o măsuță și luaseră împreună cafeaua adusă de doamna Brown. Ceva mai târziu el se întorsese în biroul lui ca să lucreze și ea rămăsese acolo, privind cum curge apa fluviului. Simțea față de Grant o mare recunoștință și o încredere absolută. Pe moment, nu mai era conștientă de golul înspăimântător din memoria ei.

Fu supărată puțin pe Adrian atunci când acesta își făcu apariția și se trânti lângă ea pe șezlongul pe care stătuse mai devreme Grant, fără măcar să-și ceară voie.

– Așadar tu ești eroina incendiului? îi spuse el pe un ton ironic ca și cum se întâlneau atunci pentru prima oară.

Își plimbă privirea peste fața și peste trupul ei zvelt, dar în ochii lui nu se citea nici un fel de interes. Nu-i mai rămăsese nici un pic de curiozitate, își spuse Liza, oarecum uluită. Totul îl plictisea. Până și viața.

– Oh, nu! exclamă ea.

Era profund scandalizată să descopere un asemenea dispreț pentru viață la un individ de vârsta lui. Adrian, care închisese deja ochii, îi deschise din nou, interesat fără voia lui de exclamația ei.

– Ce vrea să însemne protestul tău?

– Nimic ...

– Vrei să rămâi singură? Te deranjez cumva?

– Nu, nu e vorba despre asta ...

– Prezența lui Grant nu pare să-ți displacă, o opri el. Dar toate femeile procedează la fel. Dacă aș avea și eu atuurile lui ...

Ea se uită la el calmă, recunoscu semnele de înduioșare la care se referea Grant și-i spuse:

– Dacă am înțeles bine, nici ție nu-ți prea lipsesc atuurile.

– Bănuiesc că ai fost deja informată în legătură cu modul în care îmi risipesc talentul pe care îl am. Ți s-a spus probabil că ar trebui să mă zbat ca să scap de depresie și altele asemănătoare ...

– Mi-a spus Grant că scrii.

În mintea ei, ceva se agăța de această idee. Era o ocupație care părea să-i zgândăre memoria.

– Așa este, Liza, scriam cărți care plăceau cititorilor mei, romane polițiste care aveau o bază științifică, a căror acțiune se petrecea în general în străinătate și care necesitau luni întregi de documentare. E oare vina mea că nu mai reușesc să fac acest lucru? Dacă acum creierul meu refuză să funcționeze în anumite sensuri? Nu mai sunt în stare să leg nici două fraze una

de alta. Ți s-a întâmplat vreodată să iubești și să pierzi ce ai iubit? În caz contrar, nu poți să înțelegi ce vreau să spun!

Vorbele lui o jigneau și o dureau. Speriată, se uită drept în ochii lui.

– Da, știu ... Sau cel puțin ...

Ajungând la obișnuitul gol de memorie, ea ezită. Oare ce se întâmplase? Preț de câteva secunde se întredeschisese o ușă, dar se închisese din nou brusc. Se înfioră fără să vrea. Văzând cât de deprimată era, Adrian reuși să se smulgă și el din propria demoralizare.

– Te rog să mă ierți, Liza. Am uitat că ai fost bolnavă. Probabil că ai și așa destule necazuri.

– Da, dar nu-mi aduc aminte despre ele ...

– Asta e chiar foarte bine. Dacă eu aș reuși să uit unele din frământările mele, precis m-aș simți mai bine. Totuși, bănuiesc că uneori e groaznic să nu-ți aduci aminte de nimic.

– Asta poți s-o mai spui o dată!

– Într-adevăr, trebuie să existe niște oameni sau evenimente care își cer dreptul de a reveni la suprafață!

– Dă-mi un exemplu.

– Poate un logodnic?

– Nu, nu cred, spuse ea, ușor dezamăgită. Dacă ar fi existat, sunt convinsă că și-ar fi făcut până acum probleme în legătură cu soarta mea! De altfel, s-ar fi știut de existența lui la magazin.

– Evident ... Am uitat că lucrai acolo ...

– Adrian, ai mai fost pe la magazin?

– Da, dacă mă gândesc mai bine, dar ...

– Dar ce?

Dintr-un motiv oarecare, el ocolea răspunsul și ea deveni bănuitoare.

– Mă întrebam numai cum de ... Grant nu a ... N-am îndrăznit să-l întreb.

– Și nu te-ai mai dus acolo după accident?

– Nu.

– OK. Ce anume vrei să afli? Având aerul ăsta inocent, sunt convins că nu te interesează cât de mare este averea lui Grant.

– Evident că nu! Nu m-am gândit niciodată la asta, te rog să mă crezi! Trebuie să recunosc însă că dimensiunile și înfățișarea acestei case m-au uluit.

– Liza!

Cei care îl cunoșteau pe Adrian Grey s-ar fi mirat de patosul din vocea lui.

– Dacă te-am jignit, te rog să mă ierți, dar nu mai vorbi atât de enigmatic. Astfel poate voi începe și eu să înțeleg câte ceva.

– Nu e foarte important, îngăimă ea. Numai că Grant s-a arătat foarte generos față de mine și nu sunt sigură dacă poate să-și permită acest lucru. Probabil că nu are cine știe ce profituri de pe urma magazinului ca să poată întreține o casă ca asta.

Hohotul de râs al lui Adrian o opri brusc.

– Ți-a spus el așa ceva? Bănuiesc că asta te face să ai o conștiință foarte încărcată, nu-i așa? Acum cred că vezi în mine un parazit care trăiește pe spatele fratelui său! Săracul Grant!

– Nu văd ce e de râs! strigă ea furioasă.

– Serios, Liza? Cred că șederea ta aici îmi va produce o mare plăcere. Nu m-am mai distrat atât de bine de la ... mă rog, n-are importanță ...

– De la moartea soției tale?

– Probabil.

– Chiar în clipa asta, Grant lucrează în biroul lui. Nu mi-ar plăcea să cred că e obligat să facă ore suplimentare din cauza mea, chiar dacă conștiința ta nu pare a avea prea mult de suferit!

După acest atac, Adrian râse și mai tare.

– Cred că noi doi ne vom înțelege foarte bine, dar mai întâi lasă-mă să te lămuresc în privința lui Grant, spuse el ștergându-se la ochi. La Londra are unul sau două magazine, și mai are și altele în majoritatea orașelor mari din țară.

Ezită câteva clipe, apoi nu mai putu rezista plăcerii de a-i spune:

– Ar putea să-și permită ușor să întrețină o jumătate de duzină de vânzătoare și același număr de frați vitregi jalnici ca mine. De ce crezi tu, că nu sunt atât de îngrijorat de incapacitatea mea de a munci? Grant nu m-ar lăsa niciodată să mor de foame, fie și numai în amintirea lui Daphne ... și asta nu e deloc bine.

Liza ar fi trebuit să se înfurie, dar pe moment era sub influența șocului. De ce oare Grant nu-i spusese nimic despre asta? Probabil că era o greșeală undeva. Se ridică brusc, aruncă doar o privire figurii mirate a lui Adrian și se năpusti spre casă.

Deschise ușa biroului fără să bată înainte. Abia când se trezi în fața lui își dădu seama că nu avea nimic să-i spună. Dăduse dovadă de o obrăznicie inimaginabilă dând buzna în casa unui om ca să-l acuze că fusese prea discret în legătură cu propriile lui afaceri! Problema asta n-o privea pe ea!

Făcu stânga-mprejur, dar nu luase în seamă rapiditatea reflexelor lui Grant. Într-o clipă se află lângă ea.

– Ce naiba te-a apucat? îi spuse el luând-o de umeri.

– Dă-mi drumul! Am făcut o greșeală venind aici.

– Observația asta nu e valabilă numai în ceea ce privește biroul meu, nu-i așa?

Timp de câteva secunde privirile furioase li se întâlniră. Lăsau impresia că veneau din alte timpuri și locuri pentru a juca o scenă oarecum cunoscută.

– Ia-ți mâinile de pe umerii mei! urlă ea.

– Nu mâinile mele îți fac rău.

Era evident că se referea la ceva care îi scăpa tinerei.

– Încă un secret? strigă ea. Încă un lucru despre care nu vrei să-mi vorbești?

De data asta, el o zgâlțâi puternic până când îi provocă durere, după care o luă pe sus și o așeză într-un fotoliu, lângă foc. Cu îndemânarea lui obișnuită, îi eliberă fața de șuvițele de păr aflate în dezordine și o sărută ușor pe buze.

– Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

– N-are rost să mă mai tratezi ca pe un copil.

– Mi-ai mai spus asta și aseară, dar nu mă ispiti ... Ai vorbit cu Adrian. Nu nega, v-am văzut.

– Da, răspunse ea privindu-l pe furiș.

– Ai face bine să-i dai drumul, îi sugeră el. Nu mai pierde timpul întrebându-te cum să începi. Hai, spune! ...

Capitolul 4

Simțindu-se stânjenită, Liza începu să se foiască. Chiar nu știa cum să înceapă. Plătea acum pentru gestul necugetat de a veni în biroul lui!

Oare fusese totdeauna astfel? Făcuse de curând cunoștință cu Adrian. Poate că el o provocase dinadins, dar care să fie motivul? Nu, probabil Adrian fusese foarte aproape de adevăr. Grant era cel care o înșelase!

– Ar fi trebuit să-mi spui totul! exclamă ea în cele din urmă. Că ai o avere uriașă! Că nu ești sărac!

Gata, o făcuse și pe asta! Dar Liza avea impresia că formulase o acuzație îngrozitoare. Adăugă imediat:

– Probabil că te-ai prăpădit de râs văzând cât de ridicolă eram!

El își mijì ochii albaștri. Vreme de câteva clipe, arătă aproape înspăimântător. A fost singura manifestare a furiei lui.

– Adrian ți-a spus asta?

– N-a făcut-o dinadins. Atunci când a venit vorba despre magazin, i s-a părut că îmi fac griji prea mari pentru cheltuielile pe care le faci cu mine.

– Și asta te stresează, nu-i așa , Liza? În loc să-ți concentrezi toată energia ca să te vindeci mai repede, o folosești ca să rezolvi o problemă care nu te privește absolut deloc.

– Iertați-mă, domnule Latham.

Nu-l mai putu privi în ochi. Oare putea să pună sub semnul îndoielii adevărul vorbelor lui? În fiecare zi se gândea la Grant și la magazinul lui. Gândul că ar putea avea probleme financiare din cauza ei o chinuise îngrozitor, dar într-un anumit sens problema asta o apropiase foarte mult de el. Acum înțelegea cât de departe era de ea și se simți și mai umilită.

– Vă cer iertare, domnule Latham.

De data asta puse accentul în mod intenționat pe numele lui, ca și când l-ar fi asigurat, pe ocolite, că nu-și permitea anumite libertăți de limbaj.

– "Domnule Latham?!" repetă el cu asprime, scrâșnind din dinți.

Tânăra se înfioră, dar el continuă:

– Uite ce s-a ales de încrederea pe care am încercat să o construiesc între noi! Evident că aș fi putut să-ți vorbesc despre afacerile mele și să-ți dau o mulțime de detalii, dar ce rost ar fi avut? Tu aveai nevoie de cineva, erai ca o naufragiată părăsită pe o insulă pustie ... cum ești și acum, de altfel. Nu ți-ar fi folosit la nimic să asimilezi un număr atât de mare de detalii inutile.

Se apropie de ea și ei i se păru că-i simte căldura trupului viril.

– Acum știi tot. Nu mai avem secrete. Dacă am făcut o greșeală, pune-o pe seama unei crize de conștiință.

– Criză de conștiință?

– În legătură cu incendiul. Nu te preface că ai uitat totul.

– Doar atât?

Ochii i se încețoșaseră de lacrimi.

– Deocamdată da, spuse el nepărând să le fi observat. Nu-mi mai reproșa însă, domnișoară Dean, prea mult "fățărnicia". Ține minte ce-ți spun: atunci când îți va reveni memoria, poate vei descoperi niște secrete mult mai rușinoase...

Ea își lăsă capul pe brațul lui.

– Îmi pare rău, Grant, șopti ea. Îți datorez atât de mult! N-ar fi trebuit niciodată să vorbesc despre tine cu o altă persoană.

– Nu face nimic, spuse el cu o voce brusc îmblânzită.

O prinse cu mâna de ceafă și îi mângâie cu degetele, pielea mătăsoasă de pe ureche și obraz. Oare îi atrăgea atenția în acest fel că într-o zi ar putea să ceară un anumit gen de răsplată?

– Nu-mi place că te-ai confesat lui Adrian, dar sunt convins că Paula te-ar fi informat cât de curând cum stau lucrurile. Se dă în vânt după asemenea dezvăluiri ... De multe ori uit de importanța firmelor mele ... Îți promit că voi încerca să-ți explic totul într-o bună zi.

Deodată, tânăra nu dori să mai discute cu el. Stând lipită de el, cu ochii închiși, simțea în toată ființa ei cu o intensitate aproape de nesuportat, mișcarea incitantă a mâinilor lui Grant. Se ridică și se desprinse cu greu de el, după ce oftă adânc.

– Nu simt nevoia să aflu mai multe, Grant. Nu am nici un drept să aflu mai multe.

– Serios? spuse el pe un ton enigmatic. Totuși, nu încercă să o rețină.

– Am mult de lucru și tu îmi distragi foarte ușor atenția. Stai aici liniștită și lasă-mă să termin ce am început. După aceea vom bea un pahar împreună, înainte de masa de prânz, și apoi nu te voi mai scăpa din ochi tot weekendul.

Și se ținu de cuvânt. Duminică, după ce luară masa de prânz, Paula spuse:

– Probabil că nu te vom vedea în cursul săptămânii următoare, nu-i așa, Grant?

– Voi fi aici mâine seară, Paula, la cină.

Liza o văzu pe doamna Latham tresărind.

– Dar ce ți s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea pe un ton trist. Să fie întoarcerea lui Adrian aceea care ...

– Venirea lui Adrian nu are nici o legătură cu treaba asta. S-ar părea că ai uitat, Paula, că acum e băiat mare. Nu, de fapt mă ocup acum de extinderea unei filiale pe coasta de sud și aș putea să supraveghez mai ușor operațiunile de aici decât de la Londra.

Vizibil uluită ea se uită fix la el.

– Dar tu îți conduci toate afacerile de la Londra!

– De când sunt obligat să-ți dau ție socoteală pentru orice mișcare pe care o fac?

– Oh, Grant, n-am vrut să fiu indiscretă. Pur și simplu mă gândeam că îți faci poate prea multe griji pentru Adrian ... sau pentru Liza.

Pentru prima oară în seara aceea se uită la tânără.

– Dar noi vom avea foarte mare grijă de ea, nu-i așa, Adrian?

Îi zâmbi cu tandrețe figurii indiferente a fiului ei care stătea în fața ferestrei. Însufletirea Paulei era cam prea artificială. Liza oftă. O bănuia pe Paula că n-o simpatiza prea mult. Ar fi trebuit să rămână în camera ei. Grant insistase ca ea să coboare la cină pentru prima oară.

Tânăra ezitase îndelung înainte să-și aleagă o rochie dintre cele care stăteau agățate în dulapul ei. În cele din urmă găsise una de un verde deschis, cu fusta încrețită și o curea lată.

Grant intrase în camera ei în momentul în care se chinuia să-și tragă fermoarul.

– Stai să te ajut, îi spusese el.

Acum vorbea cu un aer de proprietar, dar era prea agitată și fericită că era asistată de el ca să-și mai dea seama de acest lucru. Se întoarse foarte firesc cu spatele la el, ca și cum era perfect normal să primească un bărbat în camera ei. Totuși, când simți degetele lui Grant pe pielea goală, fu străbătută de un fior.

– Nu te machiezi? o întrebă el pe un ton vesel.

Liza nu știa ce putea să mai facă pentru a se face mai frumoasă. El îi studie osatura feței cu o privire de expert.

– Încearcă să scoți în evidență ceva mai mult ochii.

Ca și cum n-ar mai fi dispus de propria voință, ea își aplică pe pleoape o ușoară umbră și își dădu cu rimel pe gene. Efectul fusese spectaculos.

– Și acum puțin ruj de buze.

Ea căută în cutia scumpă de machiaj dăruită evident de către Grant și alese o nuanță de roșu care i se părea că se potrivește, dar îi tremura mâna și nu reuși să-și contureze buzele.

El îi luă atunci rujul din mână și efectuă operațiunea, cu o pricepere demnă de invidiat.

– Ai o gură fermecătoare, spuse el în cele din urmă.

Ca și când ar fi vrut să o convingă, o sărută în fugă. Fără voia ei, Liza simți cum trupul ei se apropie de al lui și mâinile ei urcă spre ceafa tânărului, dar el îi prinse încheieturile fragile ale mâinilor și o respinse cu tandrețe.

– Sper că nu vrei să-mi strici capodopera, spuse el ușor ironic.

– Nu știu de unde ai învățat cum să procedezi ...

– Te referi la priceperea mea de a folosi rujul? În meseria mea, Liza, trebuie să știi totul despre modă, dar acum este pentru prima oară când îmi pun la încercare talentul.

În timpul cinei, Paula păru să acorde foarte puțină atenție Lizei, dar ea observă că nu lăsa să-i scape nimic din ceea ce se întâmpla în jurul ei. Față de fiul ei dovedea o preocupare exagerată. Adrian însă se uita la ea cu toleranță indiferentă.

Paula părea foarte mișcată să-l vadă aruncând Lizei din când în când niște priviri abătute și chiar și tânăra era surprinsă de interesul atât de mare pe care îl dovedea Adrian față de ea.

Într-o oarecare măsură, Adrian Grey o intriga. Nu o atrăgea, ca Grant. Nu, era vorba despre altceva ...

Grant domina încăperea prin înfățișarea lui distinsă și rece. Lizei i se părea mai ușor să discute cu Adrian.

Atunci când se servi cafeaua, Grant își anunță intenția de a reveni luni seara și ea îl privi cu încântare. Adrian putea să-i stârnească într-adevăr curiozitatea, dar nu și aceleași emoții ca Grant.

De fapt, își dădu brusc seama că nu putea să mai stea fără Grant. Poate că ar fi fost mai bine ca el să lipsească toată săptămâna. În felul acesta, ar fi avut șansa să se descopere pe ea însăși. Oare ce aștepta să se întâmple? Probabil că sprijinindu-se atât de mult pe autoritatea lui Grant, își făcea mai puține griji în legătură cu trecutul ei, ceea ce în anumite privințe nu era prea indicat. Cu siguranță, Paula gândea la fel. Ea continuă cu răceală:

– Firește, poți să faci ce vrei, Grant. Ești în definitiv la tine acasă. E drăguț din partea ta că ne lași să locuim aici.

– N-are rost să mai discutăm acest subiect, Paula, spuse el pe un ton sarcastic.

– Nu, desigur ... Poate ai vrea să asculți niște muzică, draga mea, adăugă ea cu o amabilitate prefăcută, întorcându-se către fată. Uneori e foarte calmantă.

Se lăsă tăcerea. Lizei îi venea să urle. De ce oare toată lumea părea să creadă că avea nevoie de calm? Doar nu își pierduse mințile? Sau poate da ... Exista oare vreun mijloc de a afla acest lucru cu certitudine?

Grant o studia cu un interes aproape medical.

– Nu cred că Liza ar avea nevoie de acest tratament. Totuși, e o sugestie bună. Ai vreun compozitor preferat, Liza?

– De unde să știu? Cred că îmi plăcea muzica ... îmi place și acum. În spital am ascultat câteva concerte la radio. Una dintre infirmiere îmi vorbea despre niște compozitori: Stravinsky, Bartok, Mendelssohn ...

Adrian râse și plecă de la fereastră.

– Simpatica ta infirmieră nu ți-a pomenit și despre ceva mai vesel? Tarantele, fandango, calipso?

– Oh, nu, exclamă tânăra.

Sări în picioare, cuprinsă deodată de furie.

– Ajunge! urlă ea către Adrian.

Pe obrajii ei începu să se prelingă un șuvoi de lacrimi.

Grant veni imediat lângă ea și o înlănțui duios cu brațele lui, îi spuse să se calmeze și apoi, când ea începu să protesteze, să tacă din gură.

– Ți-am mai spus să nu abordezi nici un subiect delicat înainte ca Liza să-și recapete forțele, îi spuse el lui Adrian.

Tânăra se agăța de Grant cu nervozitate și plângea în hohote. Totuși, cu timpul, starea ei de agitație se mai potoli lăsând-o ciudat de epuizată.

– Te rog să mă scuzi, îi șopti ea cu obrajii în flăcări și genunchii tremurând. Mi-a venit rău atunci când Adrian a pomenit ceva despre Calipso ... Am avut impresia că am primit o lovitură puternică ...

– Cu siguranță, acesta este un indiciu, observă Paula, care încă nu spusese nimic. Ai fost vreodată în Mările Sudului, Liza?

– Habar n-am ...

I se păruse că aude un vuiet de valuri și un fel de foșnet, asemănător cu cel produs de vântul care agită niște frunze. O curioasă stare de oboseală punea stăpânire pe ea. Duse o mână la fruntea care o durea. Doar n-avea de gând să se îmbolnăvească din nou!

– Ajunge, Liza, spuse Grant. Du-te la culcare. Nimeni nu are intenția să-ți facă vreun rău sau să te forțeze în vreun fel.

Ea îl ascultă, fără să mai opună rezistență. O conduse apoi în camera ei și– i promise că i-o trimite pe doamna Brown.

– Ne vedem mâine dimineață, draga mea ...

A doua zi dormi până târziu și firește că Grant plecase când se trezi ea.

– Domnul Latham a trecut pe la dumneavoastră, dar n-a vrut să vă deranjeze. Trebuie să am grijă să aveți o zi liniștită.

Nici nu putea să fie altfel! Nu se simțea destul de bine ca să facă risipă de energie.

Coborî la bibliotecă pentru a lua o carte despre Antile. Erau mai multe, dar răsfoindu-le nu-și aminti de nimic. Avea însă convingerea obsedantă că stătuse la un moment dat

pe una din acele insule. Oftă și puse deoparte una din cărți în ideea de a-l întreba pe Grant dacă putea s-o ia cu ea sus. Poate îi va stârni vreo amintire. Merita măcar încercat.

Luă masa de prânz împreună cu Paula. Cu o voce rece și distantă, aceasta o întrebă dacă se simțea mai bine și o anunță că Adrian ieșise în oraș.

La fel de politicoasă, Liza îi răspunse afirmativ la întrebarea referitoare la sănătate și continuă să mănânce în tăcere. Supărarea Paulei își avea originea probabil în seara anterioară, dar ce putea ea să facă! Chiar dacă ar fi încercat să-și ceară din nou scuze sau să-și explice purtarea, ar fi înțeles Paula ce era cu ea?

Cu un aer posac, Paula se juca în farfurie cu o frunză de salată verde.

– Când vine luna septembrie, suntem deja sătui până peste cap de salată.

Liza ar fi putut să mănânce legume tot timpul anului.

– Atunci când mă voi întoarce la Londra, sunt convinsă că îmi voi aminti cu plăcere de aceste legume proaspete.

Din câte se părea, aborda astfel un subiect agreat de gazda ei. Paula lăsă în pace frunza de salată și ochii îi scăpărară.

– E posibil să te poți întoarce acasă mai repede decât crezi. Deja după trei zile arăți mult mai bine. Firește, suntem bucuroși să te avem în mijlocul nostru, draga mea, dar Grant are mult prea multe de făcut ca să se mai ocupe și de o vânzătoare oarecare care a uitat instrucțiunile în caz de incendiu.

Văzu că Liza o privește cu un aer mirat și continuă pe un ton mieros:

– Da, știu, copila mea. După părerea lui Grant, a fost vina mea și tu ai făcut tot ce ai putut. Totuși, dacă ai fi chemat imediat pompierii, s-ar fi ocupat ei de tot.

– Doamnă Latham ... începu tânăra, cu obrajii îmbujorați.

– Evident, o opri Paula cu răceală, există întotdeauna oameni care nu se pot abține să nu tragă vreun folos de pe urma unei situații oarecare, dar Grant este mult prea ocupat ca să mai aibă și grija asta! Știu că își dă toată silința, mai ales datorită mie.

Când i-am cerut, poate în mod greșit, să facă totul pentru tine, el a acceptat, dar n-am crezut că acest lucru va fi atât de greu pentru el.

Liza simți că îi îngheață sângele în vene. Nu se simțise atât de rău din ziua în care își recăpătase cunoștința la spital. Se comportase imprudent cu ocazia incendiului, așa o lăsase să înțeleagă Grant. Dar probabil nu-i spusese totul și Paula avea tot dreptul să fie deranjată de ceea ce putea să aducă o atingere nejustificată vieții ei private.

– Sper să mă întorc la Londra peste o săptămână sau două. Deși nu mi-am recăpătat încă memoria, asta nu înseamnă că nu pot să muncesc. Nu vreau în nici un caz să vă deranjez.

– Ar fi foarte înțelept din partea ta, fetița mea.

Totuși, nu înțelegea ce o determinase pe Paula să se poarte așa cu ea. Casa era a lui Grant și personalul era suficient de numeros. În ce fel putea să o deranjeze pe Paula prezența ei?

Ca și cum era conștientă de precaritatea argumentelor ei, Paula mimă sinceritatea.

– Nu mă interesează deloc bolile altora, imaginare sau nu, drăguțo. De altfel, eu îl am pe Adrian care are permanent nevoie de mine. De la moartea lui Daphné este atât de singur!

– Probabil că a iubit-o foarte mult pe soția lui.

– Nu sunt chiar atât de convinsă de asta, spuse Paula încruntându-se. Se simțea oare bine să-și imagineze că Adrian nu putea să iubească pe altcineva decât pe ea? Paula continuă, cu o generozitate prefăcută.

– Cred că ținea la ea ... Știa să se ocupe de casă. Cu ea, el n-avea nici o grijă, dar să depinzi atât de mult de cineva poate deveni un obicei prost. În plus, evident că era foarte frumoasă și uneori țineam și eu la ea. Grant de asemenea. De fapt, am crezut mereu că ar fi luat-o chiar de nevastă dacă nu s-ar fi amorezat de Adrian.

– Dar era verișoara lui.

– De gradul doi. Oricum, Grant a rămas credincios amintirii ei. Nici o femeie nu i-a mai luat locul de atunci în inima lui.

Tânăra se simți dintr-o dată nefericită și derutată. Poate că din acest motiv se purta Grant atât de rece cu Adrian. Probabil că s-a creat o situație penibilă atunci când verișoara lui îl părăsise pentru altul, și anume pentru fiul mamei lui vitrege!

– Poate că domnul Grey va întâlni o altă tânără, șopti ea.

– Așa sper. I-am sugerat și eu acest lucru, dar ori nu vrea să mă asculte, ori începe să râdă. Dacă îți vine vreo idee, te rog să-mi spui. Ești mai aproape de el ca vârstă.

În felul acesta ne vei putea răsplăti pentru ceea ce am făcut pentru tine!

În ochii Paulei apăru o expresie ciudată. Tânăra lăsă capul în jos. Părul lung îi ascundea obrazul și conturul sensibil al gurii. N-avea chef să întâlnească privirea mercantilă a Paulei. Se considera foarte obligată față de Grant, chiar dacă el o contrazicea, dar cum să procedeze ca să-l smulgă pe un bărbat din ghearele unei depresii vechi de câteva luni? Oare ce scop urmărea Paula? Liza își mușcă buza de jos în timp ce-și frământa mintea cu întrebări, dar durerea suferită nu însemna încă nimic pe lângă ultima lovitură pe care i-o aplică gazda ei.

– Și Grant îți va fi recunoscător. S-a simțit întotdeauna cu conștiința încărcată în legătură cu Daphné, deoarece în ziua în care a murit, ieșise cu mașina lui, iar el a uitat să-i spună că frânele erau defecte. Și acum se detestă pentru asta.

Capitolul 5

După ora ceaiului, Liza se așezase din nou pe malul fluviului, când îl văzu pe Adrian. Își petrecuse începutul după-amiezii lungită în pat și uitându-se la jocul de lumini de pe tavan. Discuția cu Paula o lăsase într-o ciudată stare de șoc. Să fi fost oare Grant, fie și în mod indirect, autorul moral al morții lui Daphné? Nu-i prea venea să creadă că Grant stătea cu frânele defecte, fără să le repare.

Poare că a fost totuși vorba despre un accident ... Dar în cazul acesta, de ce se simțea vinovat și acum de producerea lui? Nu credea însă că Paula inventase totul. Se gândi să se ducă la Grant ca să afle adevărul.

În cele din urmă, nemaisuportând să stea închisă în casă, tânăra se dusese pe malul râului și acolo o descoperise Adrian.

– Mă întrebam dacă o să te găsesc aici, spuse el trântindu-se pe iarbă lângă ea.

Ea îi adresă numai un zâmbet trist.

– La ce te gândești? continuă el pe un ton ceva mai vesel.

– Admiram fluviul. Mă calmează.

– La vârsta ta? exclamă el ironic.

– Aș dori, domnule Gray, să nu mai insiști atâta asupra vârstei mele, care ar trebui să se caracterizeze printr-o agitație permanentă. Dacă ai în jur de douăzeci de ani nu înseamnă că nu trebuie să-ți placă aspectele mai serioase ale vieții.

– M-ai pus la punct, domnișoară Dean! Bănuiesc că faci aluzie la observațiile mele deplasate de aseară. Ei bine, nu sunt sigur că am urmat pista potrivită, dar ar fi totuși posibil. Am impresia foarte clară că nu ai trăit întotdeauna închisă într-un magazin.

– Ce-ar fi rău în asta?

– Nimic, dar du-te, te rog și uită-te într-o oglindă. Ai reușit să-mi trezești până și mie interesul. Văd în tine o flacără care sunt convins că nu a luat naștere într-un spațiu închis. Am călătorit mult, așa că mă pricep.

– Dar te-ai hotărât să trăiești retras.

– Deci ți-ai vârât frumosul tău năsuc în afacerile mele?

– Nu, firește că nu.

Dar obrajii roșii o trădau. Adrian parcă era un copil răsfățat. Spunea tot ce-i trecea prin cap!

– Nu-i nimic, spuse el zâmbind. Nu trebuie să te superi pe mine. Bănuiesc că Paula te-a îndoctrinat deja, astfel că acum ești plină de duioșie și gata să mă lași să-ți plâng pe umăr și să te supun tuturor moșturilor mele cu scopul de a determina inspirația de mult pierdută să se întoarcă la mine!!

– Îmi pare rău, șopti ea, extrem de jenată. Probabil că arăt ca o carte deschisă.

– Nu tu, ci Paula e de vină. Îmi plimbă prin fața ochilor toate fetele pe care reușește să le găsească. Asta nu e o soluție pentru problemele mele, dar ea este prea oarbă ca să-și dea seama de asta. Te mai miri că uneori simt nevoia să stau departe de ea?

– Dar revii întotdeauna.

– Cum face porumbelul călător, spuse el cu tristețe în glas.

– De ce?

– Poate din cauză că aici pot să fiu nefericit într-un cadru mai confortabil, îi răspunse el cu cinism.

Se părea că nu mai era nimic de spus. Mama lui ar fi trebuit să știe că Adrian nu mai putea fi ajutat. Ochii, urechile și inima lui erau închise. Dacă se simțea bine pe insula lui pustie, ce rost avea să încerci să ajungi până la el?

– Așadar, nu trebuie să mai vorbim despre problemele tale. Foarte bine. Dar despre ale mele? Dacă cineva ar vrea să mă ajute să-mi recapăt echilibrul, n-aș vedea nimic rău în asta. Aș vrea să mă întorc la serviciu cât mai repede posibil.

– O fată superbă ca tine! Asta ar fi ultima mea grijă dacă aș fi în locul tău.

Nu voia să– l ia prea în serios, dar se făcu roșie la față de indignare. El și Paula aveau câteva puncte comune: amândoi păreau să creadă că voia să profite de situație!

– Nu țin să abuzez de generozitatea lui Grant îi răspunse ea pe un ton înțepat.

– Ești nebună! exclamă el mirat la culme.

– De fapt, am început să mă simt mult mai bine.

– Ar trebui să înveți să accepți darurile căzute din cer, Liza, spuse el recăpătându-și aerul indiferent.

– Nu și atunci când asta necesită cheltuieli atât de mari. Nu pot fi atât de materialistă!

– Ce știi tu despre asta?

– Ce vrei să spui?

El ridică ochii spre cer.

– Nu știi cine ai fost în trecut dar, fără să vrei, poți foarte bine să te întorci în mod instictiv la vechile tale preocupări; și anume să profiți de ceea ce îți oferă viața!

Liza îl privi cu un aer indignat, dar el continuă:

– Nu te acuz de nici o crimă, Liza. Și mie mi-a plăcut întotdeuna luxul. La fel și lui Grant, dar măcar el îl merită.

– Tatăl ... tatăl lui Grant trebuie să-ți fi lăsat și ție ceva, nu-i așa? Și cărțile tale ți-au adus și ele un anumit profit ...

– Da, puțin, dar n-am mai făcut nimic de când ... de un an sau doi. În ceea ce-l privește pe soțul mamei, el nu mi-a lăsat practic nimic. E adevărat că Paula era măritată cu el numai de șase ani ... și nici nu ne înțelegeam prea bine. Nu corespundeam principiilor lui. Căsătoria cu Daphné a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut, dar unde am ajuns după asta? Nicăieri!

– E adevărat că ai mari probleme, recunoscu ea, dar nu văd cum poți să le rezolvi stând la Lynsend, măcinat de gânduri negre. Eu una sper să nu mai rămân aici multă vreme, fie și numai pentru a te convinge că nu profit de anumite împrejurări.

– În acest caz, probabil că Grant se gândește la anumite compensații.

– Nu înțeleg nimic din ce îndrugi tu acolo!

Se ridică în picioare, furioasă. Nu voia să-l mai asculte. El însă nu se arăta deloc jenat, ba dimpotrivă, părea mai degrabă amuzat și mulțumit de el însuși.

– Cred că părul tău roșcat, superbii ochi verzi și silueta ta desăvârșită te fac atât de bănuitoare. Nu ți-a trecut deloc prin cap că Grant ar putea să nu fie interesat numai de starea ta de sănătate? Am constatat că dă dovadă de o solicitudine surprinzătoare.

– Ești de-a dreptul dezgustător! Grant este pur și simplu un om generos.

– Calmează-te, fetițo! Să nu vii însă după aceea să-mi spui că nu te-am avertizat. Pare Grant bărbatul care nu poate avea în cap decât gânduri paterne? A trecut prin multe de-a lungul vieții ... chiar prin mai multe decât mine ... Ți-ar plăcea să auzi povestea tuturor aventurilor lui galante? adăugă el luând-o de mână.

Liza nu putea scăpa nici de el, dar nici de durerea care îi sfâșia inima. Oare toți bărbații erau așa?

Până acum, Grant se purtase foarte corect cu ea. În cazul în care ardea vreun foc sub calmul lui aparent, însemna că se străduia să– l ascundă de ea. Dar dacă Adrian nu se înșela, cât timp va mai avea oare de așteptat până îi va cere să plătească pentru generozitatea lui?

– Nu! exclamă ea furioasă. Nu vreau să te mai ascult. Viața lui privată nu mă privește.

– Doar nu-ți închipui că aveam de gând să-ți spun toată povestea?! Are treizeci și șase de ani. Mi-ar fi luat o zi întreagă!

Își bătea joc de prea evidenta ei stare de agitație. Se eliberă cu greu din mâinile lui, îi întoarse spatele și se năpusti spre casă, spre sanctuarul răcoros al camerei sale.

Acolo, se mai calmă puțin. Adrian trebuia să fie nebun dacă-i vorbea în modul acela unei cvasinecunoscute. Părea să fi ghicit atracția pe care o exercita Grant asupra ei. Știa că poate s-o rănească și mai adânc în momentul acela, în care sentimentele ei erau încă lipsite de forța de a se apăra. Nu trebuia să-l lase să-și facă jocul. Dar poate îi datora lui Adrian puțină recunoștință pentru că îi atrăsese atenția asupra acestui pericol!

În seara aceea, după cină, Grant o duse în oraș să bea ceva. În ciuda hotărârii pe care o luase ceva mai înainte, tânăra nu rezistă invitației lui. Grant o conduse la un mic hotel, situat pe malul fluviului.

– Ar fi mai bine să stăm înăuntru. Din câte am înțeles de la Paula, ți-ai petrecut toată ziua afară. În felul ei, Paula poate fi mereu deprimantă și tu ai nevoie să fii înveselită. După părerea ta, de ce crezi că m-am luptat cu traficul aglomerat ca să vin de la Londra în seara asta?

– Habar n-am. Bănuiesc că din cauză că reprezint o noutate pentru tine. Mă consideri un fel de provocare.

– Din câte înțeleg, n-aș fi în stare să rezist unei provocări.

– Asta este părerea mea. Pentru tine a devenit un mod de viață, bănuiesc că mai ales în afaceri.

– Așa era până de curând.

– De ce spui "până de curând"?

– Poate o să-ți spun într-o bună zi.

O conduse în interiorul barului, făcu comanda fără s-o întrebe ce vrea și se așeză lângă ea, pe o canapea situată într-un colț discret.

– Da, îți voi spune într-o bună zi, în cazul în care te va mai interesa acest subiect, dar nu acum. Să așteptăm să te vindeci mai întâi.

– Dar nu vreau să mă concentrez tot timpul numai asupra mea. Adică ...

– Dacă e să dau crezare vorbelor Paulei, ai avut plăcerea să te întreții cu Adrian toată după-amiaza. În prezența lui nimeni nu are voie să se concentreze asupra propriei persoane. Până și tăcerea lui e menită să atragă atenția.

– În general, tu nu ești un om foarte sensibil, nu-i așa, Grant?

– Hai să discutăm subiectul acesta, Liza. Uneori, excesul de compasiune acționează ca un drog asupra anumitor ființe, care după aceea nu se mai pot lipsi de ea. Ceea ce nu e prea indicat pentru Adrian. În ceea ce te privește, nu știu cum stă situația. Ți-ar plăcea să descoperi că nu poți să trăiești fără mine, Liza?

Ea refuză să se lase influențată de tonul lui ironic, deși inima îi bătea ca o tobă în piept.

– Vorbeam despre Adrian, șopti ea. Dacă i s-ar arăta o compasiune permanentă ...

– Nu, Liza. Nu te lăsa înșelată. Pacientul riscă să devină prea lacom și cel care face risipă de compasiune s-ar putea să obosească în timp. Cred că ți-am mai spus o dată că Adrian are nevoie de un tratament ceva mai drastic. Dar nu tu i-l poți aplica, Liza.

– E un avertisment?

– Nu. Îți dau numai un sfat și ai face bine să-l urmezi. Învață să nu te mai topești de mila lui atunci când îl vezi. El nu face decât să profite de asta ...

Liza își aminti ce spusese Paula referitor la relațiile dintre Grant și Daphné și de sentimentul de vinovăție pentru producerea accidentului. Cum putea să fie atât de indiferent față de disperarea lui Adrian?

El îi văzu uimirea din privire și– i păru rău.

– În ciuda tulburării lui, Liza, Adrian rămâne totuși un bărbat, cu toate slăbiciunile caracteristice acestuia.

– Cu alte cuvinte, nu e de mine?

Ar fi vrut să-și ia înapoi ultimele cuvinte. De ce pusese întrebarea aceea?

Adrian era poate ultimul bărbat din lume pe care și l-ar fi dorit.

– Cu siguranță, nu! Eu știu ce i se potrivește lui.

– În nici un caz una din vânzătoarele tale. Noi nu suntem de nasul lui!

Jignită de tonul lui categoric, îi dăduse un răspuns la întâmplare, dași avusese intenția să-i explice că nu avea nici un pic de înclinație față de Adrian.

– Se poate spune și așa, spuse el privind-o drept în ochi. Cred că știu de ce au nevoie vânzătoarele mele.

– Mai e puțin și îmi vei spune că dacă nu te ascult, mă voi trezi fără slujbă!

– Slujba se va afla întotdeauna acolo, dar tu nu știu dacă vei mai fi ... Am anumite planuri cu tine ...

– Dacă mă privesc pe mine, cred că ar trebui să-mi vorbești și mie despre ele ...

– Îmi pare rău, nu pot s-o fac. Ți-am mai spus că o să vezi despre ce este vorba.

– Eu nu am răbdarea ta ...

– În privința asta te înșeli. În anumite sensuri, și răbdarea mea e destul de limitată, dar la vârsta ta, nu poți avea experiența pe care o am eu.

– Ce știi tu despre experiența mea de viață?

– Uneori ești înclinată să faci niște declarații extrem de scandaloase care mă fac să mă întreb până unde ai fi dispusă să ajungi. Mintea neagă adesea ceea ce trupul refuză să uite, Liza!

Și-o căutase cu lumânarea! Îi demonstra cât de ușor putea s-o depășească, în cazul în care ar fi încercat să vadă care pe care învinge. Nu-i plăceau deloc apropourile lui. Totuși vocea lui gravă îi stimula imaginația. Îi lansa oare o provocare? Nu era încă pregătită să-i răspundă. Bătu în retragere.

– Cred că ești și tu la fel ca mine. Îți place uneori să vorbești aiurea, mormăi ea privind în jos.

– S-ar putea ca într-o bună zi să se găsească un bărbat care să te oblige să joci cu cărțile pe masă și ar fi mai bine ca acela să fiu eu.

Degetele tremurânde ale fetei se crispară pe piciorul paharului. Luă prea repede o înghițitură din băutură.

– Ce e asta? îl întrebă ea.

– Te eschivezi cu lașitate. Nu e nimic în pahar care ar putea să-ți facă rău. Zeamă de lămâie, apă minerală și puțin alcool.

– Problema e că ... nu sunt obișnuită ...

– Ți-ai amintit acum de treaba asta?

– Da, dintr-o dată, dar n-aș putea să spun din ce motiv.

– Poate că memoria îți va reveni treptat, cu intermitență. Nu mai încerca să te opui, Liza.

Ea clătină din cap fără să spună nimic. Nu mai voia să afle ce se ascundea în spatele bunătății lui. Simți deodată că sala începe să se învârtă cu ea, dar senzația asta nu dură mult. Încercă să zâmbească și se depărtă puțin de Grant.

– S-ar părea că mă aflu în fața celor mai puternice reacții, spuse el pe un ton enigmatic. Poate ar trebui să urmez propriile mele sfaturi.

Liza rămăsese cufundată într-un soi de letargie. Spaima îi dispăruse, dar aceasta fusese înlocuită de o neliniște și mai adâncă. Adrian îi strecurase în minte sămânța îndoielii, dar Grant nu era oare un bărbat de care orice femeie ar fi putut să fie mândră? Dar dacă se îndrăgostea de el, probabil că nu aveau

prea multe alternative. Cum se proceda oare în asemenea situații? Habar n-avea. Era foarte clar că Grant nu avea nimic dintr-un candidat la căsătorie. Poate că, așa cum sugerase Paula, din cauza lui Daphné. Atunci, ce așteptări avea de la femeile pe care le frecventa și pe care le copleșea cu prietenia lui?

– Mai iei și altceva? îl întrebă ea ca să schimbe subiectul.

– Nu. Nu uita că am venit cu mașina. De altfel cred că excursia a durat destul. Din păcate trebuie să mă duc mâine la Londra, dar cred că mă voi întoarce în weekend. Nu uita că mâine vine doctorul Sutherland ca să-ți prescrie tratamentul.

Acel psihiatru, specialist în amnezie, avea propria clinică. O apuca tremuratul când se gândea la mărimea onorariilor lui, dar dacă ar fi protestat, nu ar fi făcut altceva decât să-i stârnească din nou furia lui Grant. Așadar, tăcu, fără să-și dea seama că pe fața ei se putea citi tot ce gândea.

– Dacă vrei, atunci când mă voi întoarce, am putea să facem o plimbare pe fluviu. Cred că îți place.

– Nu știu.

– Totuși nu ți-e frică de apă! exclamă Grant.

Mașina ieși brusc din șosea și o luă pe un drum sinuos, oprindu-se la câțiva metri de malul fluviului.

– Privește! spuse el zâmbind. Nu are nimic care să te poată speria.

– Mă sperie foarte multe lucruri. N-aș fi crezut așa ceva.

Priveliștea fluviului lat cu valurile care se spărgeau de dig stârnea în ea o anxietate cumplită. Grant o lipi de trupul lui. De data asta, nu vru s– o ia în serios.

– Ai o imaginație prea bogată. Probabil că la hotel ți-am greșit tratamentul.

Îi ridică bărbia cu degetele, se aplecă spre ea și o sărută. Gura lui era fierbinte și Liza avu din nou aceeași senzație ca data trecută. În același timp, simțea că vrea să fie și mai aproape de el.

În ciuda îndoielilor ei, nu putea să-i mai opună rezistență. Se simți străbătută de fiori atunci când o înconjură complet cu brațele lui și buzele îi mângâiară obrazul, urcând apoi până la tâmplă.

– Asta va fi o amintire și vei mai avea și perspectiva călătoriei noastre pe apă.

– Mai bine m-aș concentra asupra unor lucruri mai importante, șopti ea.

– Ești încă prea anxioasă, nu-i așa, Liza? Nici măcar nu vrei să încerci să mi te confesezi.

– Nu e vorba despre asta, protestă ea agățându-se de el cu ambele mâini. Nici nu-ți poți imagina ce înseamnă zidul acesta care-mi stă în permanență dinaintea ochilor! În fiecare dimineață mă trezesc cu speranța că a dispărut, dar el este tot acolo.

– N-o să dureze la nesfârșit ...

– Așa îmi spui mereu și îmi pare rău că mă plâng tot timpul...

– Pentru asta sunt lângă tine. Ca să te ascult și să te ajut.

– N-aș vrea să abuzez, spuse ea cu o voce înăbușită, cu gura foarte aproape de gâtul lui.

– Poate că îmi face plăcere. Bărbatul este o creatură egoistă, Liza. I se întâmplă rareori să facă ceva fără să se aleagă cu vreun profit sau o anumită satisfacție.

Pentru câteva clipe, tinerei i se blocă răsuflarea. Apăsarea buzelor lui Grant se accentua pe pielea ei fierbinte. Cu inima bătându-i puternic în piept, ea îi spuse în cele din urmă:

– Ar trebui să mă întorc la Londra, ca să văd ce mai e prin garsoniera mea.

– Vom discuta sâmbătă despre asta, spuse el indiferent.

– Bănuiesc că aceste dovezi de tandrețe au menirea de a-mi dovedi că sunt perfect normală ...

– Dacă vrei să-i spui și așa ... dar în cazul acesta situația ar putea prezenta unele pericole. Poate că atunci când îți vei recăpăta memoria îți vei aminti că erai îngrozită de mine. Probabil că încerc să schimb această impresie câtă vreme mai am ocazia s-o fac.

– Dar eu nici nu te cunoșteam înainte.

– Așa este, dar eu te văzusem.

– Cu alte cuvinte, tu cunoști din vedere un mare număr dintre angajatele tale, ca în bancul acela cu ciobanul care era în stare să o recunoască pe fiecare oaie în parte și avea câteva sute! ...

– Te sfătuiesc să nu spui povestea asta în prezența domnișoarei Russell! În ceea ce mă privește, nici nu poate fi vorba despre așa ceva, dar recunosc că le cunosc pe unele din angajatele mele.

– Pe cele mai importante, bănuiesc. Și eu care îmi imaginam un magazin mic și pe tine în spatele casei de marcat! Probabil ți s-a părut că sunt o mare naivă!

– Într-o bună zi ai putea să descoperi că ești îngrozitor de snoabă, domnișoară Liza Dean. În tinerețea mea am petrecut multe săptămâni în spatele tejghelei. Nu mai fac acest lucru pentru că nu mai am timp, dar tu nu aveai de unde să știi asta.

– Ar fi trebuit să ghicesc numai uitându-mă la tine.

– Întâmplarea a făcut că nu te-ai uitat. Imaginația ta a cam luat-o razna. Cel puțin însă, în felul acesta am învățat să ne cunoaștem mai bine.

– Tu poate mă cunoști, dar eu pe tine nu, șopti ea.

El se dezlipi de trupul ei și Liza se simți dintr-o dată singură. Râzând, Grant răsuci cheia în contact.

– Deci sunt o enigmă atât de mare?

– Nu ... da. Enigma, de fapt, ar trebui să fiu eu ...

– Așa îți place ție să crezi. Toate femeile adoră misterele, Liza.

– Poate că nu știu multe lucruri, dar sunt sigură că uneori te urăsc. Ești mai rău decât Adrian. Măcar cu el știi cum stai!

– Iată de ce îl cred în stare să-ți facă bine, în doze rezonabile, spuse el dând din umeri. El te va pune în contact cu cele mai dure realități ale vieții. Dat fiind că ești încă mică, probabil că încă îți mai plac basmele cu Feți– Frumoși.

– Sunt încântată să aflu acest lucru ... Poate că, dacă aș pleca, ar fi mai bine pentru toată lumea ...

El îi aruncă o privire voit amenințătoare.

– Nu te mai gândi la o asemenea soluție. Dacă nu vrei să mai ai de-a face cu mine, sper să nu-ți treacă prin cap să pleci fără să mă anunți!

Capitolul 6

Până sâmbătă, timpul a trecut foarte greu. Liza ajunsese să se bucure până și de prezența lui Adrian, atunci când acesta binevoia să stea cu ea. Îi era în continuare indiferent, dar îl asculta cu plăcere atunci când îi vorbea despre munca lui. Din când în când, îl întreba câte ceva. Probabil că și el era la fel de rătăcit ca și ea. Manifestând interes față de el, mai uita de problemele ei.

Spre sfârșitul săptămânii, Adrian îi făcu o propunere.

– Am putea merge să luăm ceaiul undeva în după-amiaza asta, dacă vei reuși să scapi de gardienii tăi.

Se referea în special la doamna Brown, care probabil urma instrucțiunile lui Grant și în prezența căreia se simțea realmente foarte bine. O duse la Windsor și se plimbară prin oraș.

Îl asculta cu atenție vorbindu-i despre faimosul Turn Rotund, saloanele oficiale și apartamentele private ale

castelului. Pentru tânără, toate astea erau minunate. Aceea era moștenirea națiunii ...

– Mă gândesc să situez aici acțiunea viitorului meu roman, îi spuse Adrian, rupându-i șirul gândurilor. Firește, nu va fi vorba despre Maiestatea Sa sau despre castel.

– Firește, șopti ea uluită.

– Am schițat în linii mari, în dimineața asta, intriga romanului și în timpul plimbării noastre l-am pus la punct cât de cât. Poate că n-o să mă crezi, Liza, dar tu m-ai ajutat foarte mult.

Nu se simțea în stare să formuleze o remarcă inteligentă. Acceptă cu greu ideea că– l influențase atât de mult. Se simți mai ușurată în momentul în care începu să vorbească despre un alt subiect. Se gândea mereu cu nerăbdare la plimbarea pe care i-o promisese Grant.

Cu brațul întins, însoțitorul ei îi arătă Eton și celebrul lui colegiu, fondat în 1440.

– Ai multe de învățat, îi spuse el pe un ton ușor ironic atunci când ea îi mulțumi pentru informații. Amândoi formăm o pereche de rațe șchioape.

– Rațe șchioape? Oh, am înțeles!

Își luau ceaiul într-un mic restaurant. Liza nu era prea sigură dacă îi plăcuse gluma lui. Ea conținea prea mult adevăr ca să fie amuzantă.

– Nu-ți face griji. Paula aprobă relațiile dintre noi și chiar Grant pare să le tolereze, așa că trebuie să profităm de asta. Poate că singura problemă o să fie sâmbătă.

– De ce?

– Grant mi-a dat de înțeles că prezența mea ar fi nedorită.

Liza se simți jenată când văzu aerul mirat al lui Adrian.

– Vrea să mă ia la plimbare pe fluviu, îngăimă ea. Nu e nimic sigur. Probabil nu va fi liber, pentru că e foarte ocupat.

– Dar își face timp să te sune în fiecare zi ... În ceea ce privește ziua de sâmbătă, poți să fii sigură că, în cazul în care ești de acord cu prezența mea, sunt dispus să dau piept cu furia lui.

Nu păru să se mire de tăcerea ei. Era evident că o luase drept o aprobare.

***

A doua zi, Liza spera ca Adrian să fi uitat de plimbarea pe fluviu. De fapt, conta și pe faptul că uitase și Grant. Ardea de nerăbdare să-l vadă, dar nu-i împărtășise entuziasmul în legătură cu plimbarea pe apă. Avea un velier de mărime medie și uneori își petrecea, după spusele lui Adrian, o lună sau două în Caraibe.

Sâmbătă dimineața îl văzu pe Grant de la fereastra camerei ei oprind mașina în fața ușii de la intrare. Era atât de înalt și de frumos, încât i se tăie respirația de emoție. Nemaiputându-se stăpâni, coborî scările în goană, se năpusti afară din casă și se apropie de el.

– Azi arăți mai bine, spuse el studiind-o cu un ochi critic. Ce-ai mai făcut în timpul ăsta?

El zâmbea. Liza izbucni în râs. Ochii ei verzi, umbriți de gene dese, străluceau ca două smaralde.

– Te-am așteptat!

Grant o prinse de mâini. Simți o satisfacție vizibilă atunci când observă că tânăra se înfioară la atingerea degetelor lui.

– Aveam de gând să mă întorc aseară, dar am fost reținut. Nici nu era prea indicat să apar aici la miezul nopții.

Ea avea impresia că vorbea ca să se afle în treabă. Era preocupat de altceva. Ea se depărtă cu regret de el când Grant îi dădu drumul. Dintr-o dată, atmosfera era alta și se jenă să-l întrebe care era motivul.

Ca de obicei, încă mai avea de lucru și niște telefoane de dat. Reușiră să plece abia după masa de prânz. Tânăra nu-l văzuse toată dimineața pe Adrian, dar fără să vrea avea mustrări de conștiință.

– Mi-a spus Adrian că ar vrea să vină și el, îi spuse ea fără prea mare tragere de inimă.

Grant se mulțumi doar să-i arunce o privire. Îi răspunse pe un ton categoric:

– N-am ce-i face. De altfel, nici măcar nu-i aici.

– Ți-am mai spus. Doamna Latham și el iau masa de prânz la niște prieteni, dar se va întoarce în curând.

– Am putea foarte bine să-l așteptăm toată ziua. Îl cunosc eu pe Adrian. Nu are deloc noțiunea timpului. Hai să mergem!

O ajută să urce la bordul bărcii. Tânăra răsuflă ușurată: toată responsabilitatea asupra deciziei îi revenea lui. Adrian nu mai putea s– o acuze că nu încercase ...

Velierul se desprinse de mal. Grant îi spuse peste umăr:

– Nu mai fi supărată. Nu poți să alergi în același timp alături de iepure și să vânezi și cu câinii, Liza.

– Și tu faci parte dintre vânători?

– E adevărat că uneori îmi amintești de o creatură sălbatică, dar te asigur că n-am de gând nici să te ucid, și nici să te mănânc. Pentru tine îmi pot imagina o soartă mult mai bună.

Ea începu să admire apa din jurul ei. Vremea era superbă. Într-o asemenea atmosferă existau toate condițiile să se relaxeze total. Totuși, în ciuda prezenței calme a lui Grant, Liza era tot neliniștită. Fără să-și dea seama de ce, îi era frică de apă. Velierul îi plăcea, dar de ce oare simțea și un fel de repulsie și dorința de a sări peste bord și să ajungă înot la mal?

El o ajută să se ridice în picioare și o conduse să viziteze velierul.

– Nimic nu pare să te surprindă, observă el.

– Ar trebui să fiu? Poate că am făcut odinioară iahting, dar de unde să știu dacă este adevărat sau nu?

– N-are importanță.

Din câte se părea, nici el nu avea chef să mai insiste asupra trecutului ei misterios. Îi studie îndelung blugii albaștri foarte mulați pe trup și tricoul alb. Ea se înroși la față.

– Ești foarte atrăgătoare în ținuta asta. Măcar asta sper că n-ai uitat.

Ea vru să schimbe subiectul.

– Adrian m-a dus la Windsor. Mi-a spus că a definitivat planul unui nou roman.

– Cred că glumești!

– Așa mi-a spus el.

– Trebuie să fie vorba despre o simplă coincidență. E încă prea devreme.

– Prea devreme pentru ce?

– Ca să fie vorba despre tine, chiar și în mod indirect. Nu îți poți asuma o asemenea responsabilitate. Nu-ți mai face iluzii, fetițo!

– Nu vrei să– mi atribui mie acest succes?

Ironia lui Grant o enerva la culme. Nu-l văzuse niciodată cu adevărat furios, iar acum se ivise ocazia! O sclipire înghețată din ochii lui însă o țintui locului.

– O femeie trebuie întotdeauna să se simtă necesară, indispensabilă pentru cineva, nu-i așa, Liza? Chiar și tu, care deocamdată nu ești nimic și plutești în spațiu.

Voise s-o rănească și reușise.

– Știi foarte bine că nu asta am vrut să spun! Ai opărere jalnică despre femei.

– Pari să fii foarte interesată de aiurelile lui.

– Absolut deloc. El povestește și eu îl ascult, atâta tot. Probabil însă că exact de acest lucru are nevoie.

– Dă-mi voie să-ți spun că habar n-ai despre ce vorbești, dar poate că e de– ajuns să te pun în gardă. Dacă aș fi aflat dinainte despre prezența lui aici, nu te-aș fi adus în nici un caz la

reședința asta. Ești prea vulnerabilă, Liza. Te poți rătăci în fluxul propriilor tale emoții, dar trebuie s– o faci cu un om care nu are să profite de starea ta, care știe ce să facă. Nu cu Adrian, care probabil te va folosi pentru a-și atinge propriile scopuri.

Vorbise destul de urât despre Adrian, cu atât mai mult cu cât se pare că Grant era vinovat de tulburarea mentală a acestuia. Liza nu suporta însă nici modul în care o privea, de parcă ea ar fi fost singura vinovată! Se alesese praful de minunata lor după-amiază!

– Te rog, Grant. șopti ea gata să plângă. Chiar trebuie să ne certăm?

– Nu, îi răspunse el furios. Nici măcar n-ar trebui să vorbim despre Adrian, dar tu ești aceea care ai început discuția! Hai să schimbăm subiectul.

– De acord, dar dacă nu vrei cumva să eșuezi, ai face bine să te întorci la timonă. Eu una am de gând să cobor la triremă și să pregătesc un ceai foarte tare.

– Triremă înseamnă și galeră, spuse el privind-o mai atent. În engleză, cuvântul "galle" are două sensuri: galeră și bucătărie de vas.

O prinse de bărbie și o privi drept în ochi.

– În urmă cu ceva vreme am cunoscut un bărbat care confunda în mod intenționat cei doi termeni. Unde l-ai auzit?

– Habar n-am. Am impresia că mă pricep însă oarecum la navigație, dar nu în cea de apă dulce. Mi s-a părut că recunosc contactul cu puntea și mi-am imaginat că sunt pe mare. Vedeam pânzele umflate de vânt, crestele albe ale valurilor ... și

tu ai spus că ... mi-am amintit, spuse ea cu un glas încărcat de suferință, ciudă și disperare. De ce oare nu-mi aduc aminte, Grant?

– Coboară în bucătărie, fetițo, și pregătește ceaiul. Poate că bărcile ne-ar oferi unele răspunsuri, dar, în locul tău, nu mi-aș face prea multe griji. Ai citit foarte mult după accident.

– Poate că ai dreptate. Nu-mi place să-mi amintesc, Grant. Îmi face rău.

– Da, știu. În după-amiaza asta am de gând să mă relaxez și te sfătuiesc să faci și tu la fel ...

Atunci când porniră pe drumul de întoarcere, se făcuse aproape noapte. Grant aruncă ancora într-un mic golf adânc, umbrit de fagi, la doi kilometri distanță de Lynsend.

– Vom putea lua cina în liniște, îi spuse el zâmbind, dacă mă vei ajuta la gătit.

Bucătăria era cam strâmtă pentru amândoi, dar se descurcară.

– Dacă n-ai fi fost atât de zveltă, n-am fi încăput, observă Grant.

Ea întorcea fripturile pe grătar și el îi privea fața înroșită de căldură.

– S-ar părea că ești o bună bucătăreasă, Liza. Atunci când voi pleca din nou în străinătate, te voi lua cu mine. Din câte văd, știi să faci de toate.

Ea își crispă degetele pe furculiță, fără să se întoarcă spre el, deoarece acesta i-ar fi citit imediat în privire o plăcere încă incertă. Numai la gândul că ar putea pleca în călătorie

împreună cu el se simțea tulburată la culme! Dar era greu să ascundă ceva de el. Grant o prinse de talia subțire și o trase spre el cu un aer protector. Îi descoperi apoi un umăr și o sărută pe pielea catifelată. Văzând că Liza se dă puțin înapoi, îi spuse:

– Nu-ți fie teamă. Sunt mult prea înfometat ca să te deranjez de la treabă. Dar cred că există mai multe feluri de foame, știai?

Simțindu-se lipsită de apărare și dominată de o emoție intensă, ridică ochii spre el și-i spuse aproape în șoaptă:

– Aș fi o idioată dacă n-aș ști, dar cred că mă cam sperii, Grant. Nu dispun de experiența ta vastă.

– De unde știi?

– Întrebarea ta nu mi se pare prea măgulitoare.

– Uneori mi se întâmplă să mă gândesc la asta. Ai fost vreodată plecată în străinătate, Liza? În Mările Sudului, vremea nu are importanța pe care o are aici. Ai făcut deja dragoste între două feluri de mâncare, micuța mea puritană?

– Nu, îi răspunse ea cu emfază.

– Așa m-am gândit și eu. Nu te speria. Nu prea mă dau în vânt după friptura arsă sau ... după tinere roșcovane care nu prea știu ce vor.

Violența cu care trânti friptura pe o farfurie vorbi de la sine. Mult mai târziu, își băură cafeaua pe punte la lumina lunii, care se juca de-a v-ați ascunselea cu norii de pe cer.

– S-ar părea că ziua asta ți-a plăcut, îi spuse Grant.

– Da.

– La ce te gândești? Bănuiesc că nu la cele ce ne înconjoară.

– Ba da.

Nu putea să-i mărturisească tot ce simțea, dar imaginea lui era cea care ocupa în mintea ei primul loc. Stelele erau niște simple accesorii. Surprinsă de intensitatea emoțiilor ei, se depărtă puțin de el.

– Ai fi putut să-mi răspunzi: "La tine", îi spuse el pe un ton glumeț.

Îi luă ceașca din mână și o puse mai departe de ea.

– Ca să nu o spargi ... Ți se întâmplă uneori să te gândești la mine? insistă el cu un zâmbet amuzat pe buze.

– Da, dar ar fi mult mai bine dacă n-aș face-o.

– Și dacă te-aș întreba cum anume, ce mi-ai răspunde?

Ea îi aruncă o privire în care strălucea mânia. Nu-i plăcea să fie pusă cu spatele la zid.

– Cu recunoștință cred.

Niciodată nu va smulge de la ea o altă mărturisire!

– Deci curiozitatea mea va rămâne nesatisfăcută. Dacă vreau să obțin un răspuns care să mă mulțumească, va trebui probabil să-l descopăr singur.

– S-ar putea să fii dezamăgit, îi răspunse ea cu flăcări în priviri.

Îi venea să bată în retragere, dar nu voia să se lase învinsă de slăbiciune. Totuși, îi era din ce în ce mai greu să rămână în prezența lui.

– Și dacă aș fi gata să-mi asum riscul?

Asta era prea de tot! Făcu o mișcare ca să se ridice de pe scaun, dar Grant îi puse mâna pe umăr.

– Vrei să te duci undeva?

– Nu știu, șopti ea.

El o trăgea din ce în ce mai aproape de el. Tânăra simți inima lui Grant bătând lângă a ei și dorința de a-i opune rezistență i se diminuase. Ridică ochii spre figura lui virilă, fără să-și dea seama că, luna luminându-i fața, îi dezvăluia gândurile ezitante.

El îi mângâie gâtul cu degetul.

– N-ar trebui să iei totul atât de în serios.

– Nu face asta! îl rugă ea.

– Biata de tine! Îți închipui cumva că aș putea să-ți fac vreun rău vreodată. Nu-i așa că ți-a plăcut vinul de la cină, deși la început îl priveai cu teamă? Ei bine, îți sugerez să procedezi la fel și cu pauza asta, care ar putea să-ți fie de folos atunci când vei reveni între oameni.

– Cum să devin expertă în dragoste după șase lecții ușoare, spuse ea după ce furia luă locul disperării.

– Tu ai spus-o, domnișoară Dean.

Fără să țină seama de protestele ei, o prinse zdravăn de ceafă și îi acoperi buzele cu gura lui. Ca și în alte ocazii, dădu dovadă de o anumită blândețe. O lăsă să-și întredeschidă buzele de bunăvoie. Așteptă momentul în care, ajunsă la capătul puterilor, se lipi de trupul lui. Fără să facă prea mari eforturi, trezea în ea emoții aproape incredibile și, după primele secunde, nici măcar nu mai intenționa să și le stăpânească. Drept urmare, va fi în stare să înțeleagă cum de putuse să-i șoptească:

– Sărută-mă de-adevăratelea, Grant, te rog mult!

– Ești gata să-ți asumi riscul?

– Verifică tu însuți, spuse ea abia șoptit.

Fu străbătută de un fior puternic și deodată el își înfipse mâinile în părul ei răvășit. Când gura lui Grant se lipi de a ei, avu impresia că explodaseră un milion de stele. Buzele lui i le striveau pe ale ei și răsuflările li se amestecau. Flacăra dorinței deveni pentru amândoi mistuitoare. Niciodată Liza nu visase ceva asemănător!

– Grant!

Reuși să se depărteze puțin de el. Zâmbetul lui Grant era lipsit de veselie. Văzu în privirea ei o rugăminte tăcută. Își trecu un deget peste buzele ei umflate.

– Nu simula surpriza, Liza. Tu m-ai rugat s-o fac și trebuie să recunosc că nu mă descurcam prea rău. De ce te plângi, atunci? Să nu-mi spui că nu ți-a plăcut!

Atunci când îi vorbea astfel, îl ura. Îi venea să-l plesnească și își stăpâni cu destulă greutate furia ca să-și poată recăpăta un ton civilizat.

– Nu mă plâng. Probabil că m-am purtat ca o idioată.

El o luă din nou în brațe și o strânse la pieptul lui. Fața expresivă a tinerei era în umbră și inima îi bătea ca un ciocan în piept. El observă acest lucru, dar se părea că își cam pierduse răbdarea.

– Nu te mai lupta. N-ai nici o șansă de reușită.

De data asta, atunci când o sărută, ea nu mai încercă să se eschiveze. Își încolăci brațele în jurul gâtului lui și se agăță de

el. Mâinile lui Grant îi mângâiau fiecare părticică a trupului. Se îndreptau spre faza de paroxism a excitării, ca un fel de demență care în mod inexplicabil îi provocă o senzație de durere cumplită.

Milioane de luminițe explodară în mintea tinerei, care se dădu înapoi orbită.

– Mă doare, Grant ... te rog!

Grant se despărți de ea și o împinse brutal de lângă el.

Ea își duse degetele la gura rănită.

– Grant ...

– Ajunge! ... Probabil că eu sunt de vină.

Ochii lui întristați se mai îmblânziră când văzu expresia tulburată a Lizei.

– Dacă totul ar fi în regulă cu tine, Liza, dacă blestemata asta de memorie a ta și-ar fi recăpătat starea normală, treburile ar sta cu totul altfel, dar deocamdată nu trebuie să mai ai parte și de complicații suplimentare. Așa că, ai milă de mine și nu mă mai ispiti. Nu înainte de a fi conștientă de ceea ce faci.

Capitolul 7

A doua zi, Liza îl văzu foarte puțin pe Grant. Acesta lucră în biroul lui. Tânăra nu înțelegea de ce îi mai spusese la sosire că va fi liber tot restul weekendului.

Cu puțin înainte de cină se instală cu o carte în mână pe terasă. Totul în jur era calm, dar ea nu se putea concentra asupra lecturii. Grant era oare încă supărat pe ea, după cele petrecute pe fluviu? În orice caz, ceva îi stricase foarte tare dispoziția.

Nu le luase mult timp să se întoarcă la Lynsend, dar Lizei i se păru că drumul durase ore în șir. Grant n-avea de unde să știe că ar fi rămas bucuroasă pe vas pentru totdeauna. Dacă ar fi iubit-o, nu s-ar fi smuls din brațele lui. Refuza însă din instinct să aibă o relație lipsită de dragoste, chiar dacă trupul ei era dispus s– o accepte.

Înainte să se ducă unde se aflau ceilalți locatari ai casei, se hotărî să pună la loc romanul terminat. Era unul din primele

succese ale lui Adrian și ea nu-i spusese că îl citea. Intriga era din domeniul SF și cu toate astea fusese interesată de el. Era un univers care simțea că îi este oarecum cunoscut. Probabil că ideea aceea era lipsită de sens, dar acea vagă impresie o împingea să caute compania lui Adrian, ca și cum, în mod inconștient, aștepta de la el răspunsul la multele întrebări care o obsedau.

Tocmai punea cartea în biblioteca uriașă, când îi atrase atenția coperta unui volum situat cu două rafturi mai jos. Îl luă, ușor agitată.

Imediat o frapară titlul, "Grecia redescoperită" și numele autorului, Dean. Ce coincidență ciudată! Autorul necunoscut purta același nume ca ea. Graham Dean. Acest nume nu trezea în mintea ei nimic special. De ce ar fi fost altfel? Ea era vânzătoare într-un magazin, părinții ei muriseră și nu mai avea nici o altă rudă. Nu, era o pură întâmplare că această carte îi atrăsese atenția.

Se hotărî ca după masă să meargă la Grant și să-l roage să o ducă înapoi la Londra. Cu amnezie sau fără, se simțea în stare, fizic și psihic, să se țină de un serviciu. În felul acesta va avea mintea ocupată și cu altceva și probabil că aflându-se printre fetele de aceeași vârstă cu ea, își va reveni mai repede.

În seara aceea, cina fu cu totul altfel decât cea petrecută cu Grant cu o zi mai înainte, ceea ce îi întări și mai mult convingerea că trebuie să plece. Adrian era cufundat în starea lui obișnuită de depresie. Paula abia dacă o privea pe Liza și i se adresa numai lui Grant, fără să-i pese de indiferența cu care o trata.

Privi în jurul ei. Cu siguranță, nu-i va fi prea dor de comesenii ei, dar îi va fi greu să se lipsească de tot luxul care o înconjura. Oare nu era o nebunie din partea ei să vrea să întoarcă spatele acelor lucruri, din moment ce ar fi putut să se bucure de ele încă cel puțin câteva săptămâni?

Auzea vocea lui Grant de parcă venea de departe. El îi arunca destul de des câte o privire îngrijorată, dar ea nu-și dădea seama. Era frumos și casa lui era foarte luxoasă, dar Liza ar fi acceptat bucuroasă să trăiască alături de el într-o colibă, pe o insulă pustie, dacă în felul acesta i-ar fi putut obține dragostea.

Imediat ce termină de mâncat, ceru voie să se retragă și se duse alergând în camera ei. Adrian trebuia să ia avionul în seara aceea, spre Paris. În general, se purtase frumos cu ea și dacă ar fi rămas la Lynsend, probabil că i-ar fi lipsit.

Deodată, își aminti că Grant trebuia să plece în zorii zilei la Londra. Spera să-l mai prindă încă la biroul lui. Bătu la ușă și se simți mai ușurată atunci când îi auzi vocea gravă, fără să știe de ce. Totuși primele lui cuvinte nu fură deloc încurajatoare.

– Doamne, Dumnezeule, ce s-a mai întâmplat?

Era evident că n-avea nici un chef să dea ochii cu ea. Schiță o mișcare de retragere.

– Te rog să mă scuzi, Grant.

Reacția ei păru să-l enerveze și mai tare.

– Intră și închide ușa, îi spuse el scrâșnind din dinți. Bănuiesc că nu reușești să dormi și n-ai mai avut răbdare până dimineață ca să-mi vorbești.

Jignită de indiferența lui, ea lăsă capul în jos.

– De unde știi?

– Era de ajuns să se uite cineva la tine în timpul cinei. Mă și mir că te-ai putut abține atât de mult. Trebuie să știi însă, Liza, că sunt doar un om obișnuit și am și eu limitele mele.

Ea regretă că nu avea pe nimeni altcineva căruia să i se confeseze. Paula o ținea la distanță și pe Adrian nu-l interesa decât propria persoană. Și acum, Grant părea să nu-i mai acorde nici o atenție. Hotărârea ei de a-l descărca de orice răspundere crescu și mai mult.

Închise ascultătoare ușa și se apropie de el cu un zâmbet forțat pe buze.

– Îți cer scuze, repetă ea. Știu că ai și așa multe pe cap, dar voiam să discutăm despre un anumit subiect și nu știu dacă vei fi aici mâine seară.

El o privi într-un mod ciudat.

– Te ascult.

– Trebuie să mă întorc la Londra, Grant.

El oftă adânc și o prinse de mână ca s-o tragă spre el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Liza, am de rezolvat o problemă foarte urgentă înainte de a mai apuca să dorm și eu măcar câteva ore și tu vii cu chestia asta ca să-mi pui capac!

Tensiunea dintre ei creștea în mod vizibil.

– Mă îngrozești ... protestă ea aproape în șoaptă.

– Sunt foarte ocupat, ți-am mai spus o dată.

O trânti brusc pe genunchii lui. Cotul Lizei se lovi tare de masă și ea scoase un strigăt înăbușit de durere.

– N-are rost să mai insiști! Știu că te enervez, dar nu te-am deranjat fără motiv. Vreau într-adevăr să mă întorc acasă.

– Asta e o prostie!

Îi venea să plângă. Parcă nu fusese totuși mereu așa, își aminti ea ... Se purta urât cu ea numai după seara petrecută pe barcă ...

– Chiar nu vrei să înțelegi? Asta este singura soluție. Starea mea de sănătate este foarte bună și îmi revine treptat și memoria. Atunci când mă voi întoarce la magazin, totul va fi bine.

– Liza, n-am întors noi deja problema pe toate fețele? Vrei să-mi spui și mie cum ai să te descurci la Londra? Nici măcar nu știi cum să te orientezi prin oraș.

– Va fi ca și cum m-aș afla în străinătate. Omul se adaptează repede, unii învață și limba.

– Zi mai departe. Din câte văd, vorbești din experiență.

– Nu știu, e doar o impresie, dar te rog să nu încerci să– i descifrezi sensul. Încep să-mi amintesc niște chestii ciudate.

– Cum adică?

– Nu știu. Medicul mi-a spus că așa se va întâmpla. După opinia lui, aș putea să-mi recapăt întreaga memorie dintr-o dată.

– Și aici vei fi în siguranță. La Londra ...

Se uită cu atenție la paloarea tinerei, la ochii ei strălucitori cu pupilele dilatate și la corpul ei firav.

– Nu vei avea nici o șansă să te descurci singură.

Buzele senzuale ale Lizei începură să-i tremure de disperare. Vreme de câteva clipe, uită de bunele maniere.

– Și dacă te-aș ruga, dacă te-aș implora ... șopti ea.

– Ar fi inutil. Cunosc de mult timp toate șiretlicurile femeilor. Dar spune-mi și mie de unde ți-a venit dorința asta bruscă de a pleca?

Foarte multe lucruri depind de zilele sau săptămânile următoare. Ți se pare că n-am făcut tot ce era posibil pentru asta?

Îi vorbea cu o voce aspră, glacială, dar cum să-i explice că familia lui doar o tolera în sânul ei? Clădirea aceea uriașă era un permanent izvor de singurătate ... Totuși, nu suporta să vadă că Grant era supărat pe ea.

– Îți cer scuze, spuse ea și se aplecă brusc să-l sărute pe obraz. Ai tot dreptul să mă consideri nerecunoscătoare.

– Și nu ești?

Maxilarul lui avea o duritate de granit, ca și cum sărutul ei l-ar fi lăsat total rece. Nu putea însă să-și regrete gestul. Îl iubea foarte mult. Era evident că el o ignora. Probabil le considera pe fetele de vârsta ei prea tinere și nehotărâte. Nu era oare cazul să-l facă să-și schimbe părerea?

– Dacă mă duci înapoi la Londra, îți voi arăta toată recunoștința mea, îi spuse ea.

Grant dădu drumul mâinii Lizei și o prinse de umăr. Își plimbă privirea peste curba senzuală a buzelor ei.

– Va trebui să mă convingi, spuse el pe un ton aparent indiferent, dar o flăcăruie pâlpâia în ochii lui albaștri.

– Voi face orice vrei, îi promise ea cu o ușurință ciudată.

– Am să-ți cer să te văd din când în când.

Rămânea în așteptare, pentru că o simțea prea vulnerabilă.

– Îți promit ...

Liza întoarse capul. Privirea lui Grant se întunecă.

– Întotdeauna te grăbești să faci promisiuni riscante? o întrebă el cu asprime.

– Păi ... n-o să mă vezi în fiecare zi? spuse ea cu inocență. Doar voi lucra pentru tine, nu-i așa?

– Liza!

Grant își luă mâna de pe umărul ei.

– Nici să nu te gândești la așa ceva!

– Cum adică?

Ea simți cum ritmul bătăilor inimii i se accelerează. Prea multe lucruri la el erau de neînțeles.

– Poți să-mi spui și mie ce poate face un bărbat care are mâinile legate?

– Nu ... nu știu.

Oare vorbea despre afacerile lui? Nu putea să fie mai clar? Avea în privire aceeași luminiță ciudată. Figura lui exprima o duritate care o înfricoșa pe Liza.

– Nu știu, repetă ea, dar nu pot să mai abuzez de timpul tău, Grant. Probabil că n-o să pot pleca mâine. Nu știu nici măcar dacă proprietăreasa mea este acasă. Dacă însă vei fi de acord să mă lași să plec peste două sau trei zile, voi lua legătura cu ea.

El o privi îndelung, dus pe gânduri.

– Ar fi mai bine să mă ocup eu de tot. Dacă te-ai hotărât într-adevăr să te întorci la Londra, poate că n-o să-ți prindă rău. Mai ai răbdare însă o săptămână. Poate că până atunci vei fi complet restabilită. În caz contrar, poate că o activitate mai puțin stresantă va fi suficientă ca să-ți recapeți memoria pierdută. Sunt și eu în aceeași situație: am început să-mi pierd speranța.

– M-am străduit să nu te deranjez prea mult.

– Ai darul de a spune vrute și nevrute, Liza Dean.

Cu alte cuvinte se cam săturase de mutra ei. Și ea care făcuse prostia să-l răsplătească printr-un sărut!

– Postul meu ... Locuința ... îngăimă ea.

– Postul e asigurat. Mă voi întâlni cu proprietăreasa ta.

– Nu! Pot foarte bine să o sun sau să-i scriu. Prefer să nu te duci tu la ea.

– De ce? E în apropiere de mine.

– S-ar putea să o sperii. Tu ai adesea un asemenea efect asupra oamenilor.

– Asta e părerea ta, spuse el cu o voce și mai glacială. Probabil că te referi la experiența ta personală ... Deocamdată să nu luăm în seamă observația asta. Proprietăreasa poate că este o femeie excepțională, dar țin să mă conving cu ochii mei de acest lucru. Cred că este o femeie în vârstă. Garsoniera ta ar putea să aibă igrasie sau să fie plină de mizerie.

– Te implor, Grant!

– Liza, te rog! o ironiză el.

O prinse din nou de umeri, dar de data asta fără tandrețe.

– Mă străduiesc să fiu prietenul tău. Nu mă provoca mai mult! Ai obținut de la mine toate concesiile posibile. De ce nu ai încredere în mine?

– O să uiți!

Ochii ei verzi exprimau frustrare și disperare. El îi spuse, pe un ton sarcastic:

– N-ai observat că sunt un om de cuvânt?

O trase spre el, îi atinse gura cu buzele și o întoarse cu fața spre ușă.

– Îți datorez acest lucru, adăugă el zâmbind brusc.

– Când ne vom mai vedea?

– Probabil va trebui să-mi petrec toată săptămâna la Londra. În caz că nu, te voi suna.

– Și lunea cealaltă?

– Dacă ții neapărat, te voi duce înapoi la oraș, dar nu uita: mai ai o săptămână de gândire.

Având-o drept companie doar pe Paula cea posacă, Lizei i se părea că timpul trecea foarte încet, de aceea fu bucuroasă să-l vadă pe Adrian revenind acasă marți seara. Părea foarte obosit, dar mai puțin deprimat.

– M-am întâlnit cu Grant atunci când am trecut prin Londra. Mi-a spus că vrei să te întorci acolo.

– Exact.

Îi aruncă o privire pe furiș și se miră că părea prost dispus. După ce-și turnase un pahar cu whisky se trântise într-un fotoliu.

– E în interesul meu să-mi găsesc o ocupație. Nu pot să stau degeaba la nesfârșit.

– De ce nu? Ești foarte decorativă, spuse el zâmbind.

– Drăguț din partea ta, dar cred că nu sunt făcută să am un rost pur ornamental.

– Dacă tot zici că te plictisești, ce-ar fi să-mi dai o mână de ajutor.

– În ce fel?

– La noua mea carte. Sunt gata să recunosc că ai jucat un rol important în conceperea ei. Aș putea să jur că ai deschis o portiță, nu știu de ce și nici cum, dar acesta este adevărul.

Văzându-i sinceritatea, Liza simți că pălește.

– E o simplă coincidență, șopti ea.

– Nu cred. În orice caz, nu pot să te pierd într-un moment atât de important. Nici nu știi ce înseamnă pentru mine, Liza. Înainte, nu puteam să scriu nici un rând și acum ...

Simți brusc în suflet o durere pe care încercă să și-o ascundă printr-un zâmbet forțat.

– Probabil că asta se datorează numai faptului că m-am găsit la locul potrivit în momentul potrivit. Oricine altcineva ar fi avut același efect asupra ta.

– Nu vrei să-mi dactilografiezi manuscrisul? Chiar am nevoie de cineva și n-o vei face pe gratis.

– Dar eu nu bat la mașină, obiectă Liza, bucuroasă că găsise un argument la care nu putea primi nici o replică.

– Ești sigură?

– Nu, spuse ea cu ochii în jos.

Deodată, îi veni n minte ideea că de fapt știa să dactilografieze și, datorită acestei revelații, schiță o grimasă de durere. Dar asta era nebunie curată: știa totuși că lucra într-un magazin.

– Vino aici.

Adrian vârî o foaie de hârtie în mașina de scris de pe birou și o îndemnă să scrie ceva. În ciuda reticențelor ei, nu fu în stare să reziste ispitei.Ca sub efectul unei hipnoze, se așează în fața mașinii de scris. I se păru că degetele ei recunoșteau cu ușurință clapele acesteia.

– Ai văzut?! spuse triumfător Adrian. Nu ți-am spus eu? Acum nu mai ai nici o scuză.

– Îmi pare rău, Adrian, dar nu mai pot să rămân. Descoperirea asta nu schimba cu nimic lucrurile. Da, știu să bat la mașină. Probabil că făceam asta pentru tatăl meu. Trebuie să fie vorba despre o revenire fragmentară a memoriei, dar atât.

Adrian se întoarse supărat spre fereastră.

– În locul tău, nu m-aș stresa atât de mult, spuse el pe un ton morocănos.

Era foarte diferit de Grant care, în ciuda defectelor lui, nu o părăsise niciodată atunci când simțea nevoia să fie calmată de cineva. Împinse nervoasă mașina din fața ei.

– Nu te înțeleg deloc, continuă ea după o clipă. Firește că amnezia pur și simplu mă obsedează, dar Grant mi-a promis că mă duce la Londra săptămâna viitoare. Sunt sigură că totul se va rezolva atunci când voi putea începe din nou să lucrez.

El se întoarse și veni să se planteze în fața ei, cu mâinile pe birou.

– Liza, va trebui să-i spui că te-ai răzgândit!

– De ce?

– Pentru că vreau eu. Lăsând la o parte lucrul la carte și din motive care nu-mi sunt încă prea clare, am nevoie de tine aici.

– O să ... o să mă mai gândesc.

Poate că era mai înțelept să-l facă să creadă că hotărârea ei nu era irevocabilă. Fiind sigur că avusese câștig de cauză, Adrian începuse să se mai liniștească. Nici o fată cu bun simț n-ar lăsa să scape o asemenea ocazie. La Lynsend se trăia în lux. O vânzătoare neînsemnată ca Liza Dean va afla repede care îi este interesul, își spunea el.

***

Aversiunea Lizei creștea din zi în zi. Totuși îl ajuta pe Adrian atunci când acesta i-o cerea, ceea ce îi oferea o ocupație. Îi dactilografia notițele cu o viteză care o uluia, dar, deși era încântată văzând cum îi zboară degetele pe clape, era îngrozită de proasta dispoziție care însoțea de obicei acea activitate și de epuizarea nervoasă care o cuprindea atunci când se retrăgea în camera ei.

Îi reveneau în minte o mulțime de amintiri din viața ei anterioară. Forma și dimensiunile Londrei, ca și cartierul în

care se găsea garsoniera în care dorea atât de mult să se întoarcă. Și magazinul începuse să capete un contur înceţoșat care însă n-o atrăgea în nici un fel. Se întrebă care să fi fost motivul.

Era din ce în ce mai sigură că alesese soluția cea mai bună hotărându-se să revină la Londra. Ce bine ar fi fost dacă Grant ar fi fost lângă ea! El ar fi știut cum s-o liniștească. Dar el nu venea. Nici măcar nu suna. În orice caz, nu pe Liza.

Într-o zi, Paula, care se pregătea să iasă, se opri lângă fată în holul de la intrare ca s-o informeze că avea vești de la el.

– S-a interesat de sănătatea ta, copila mea, adăugă ea zâmbind, dar atât. M-am înșelat eu sau l-am auzit pe Adrian spunând că ai de gând să ne părăsești săptămâna viitoare?

Fata o privi cu teamă. Cu Paula nu știai niciodată cum stau lucrurile. Avea însă o convingere ciudată: individa n-o plăcea, dar era dispusă să se folosească de ea. Se forță să-i răspundă pe un ton indiferent:

– Toți ați fost foarte buni cu mine, dar nu vreau să abuzez de ospitalitatea dumneavoastră.

– Să fim serioși! Îi ești de mare ajutor lui Adrian. Sper că o să te mai gândești!

Paula Latham ar fi suportat orice pentru fiul ei, dar oare nu era mai bine să-l lase să se descurce singur?

– Îmi pare rău, doamnă Latham.

Când văzu excesul acela de dragoste maternă, Liza își dorea cu disperare s-o ia la goană. Dar de cine fugea oare? Nu prea știa.

Era o frică în mare parte subconștientă, dar reală și cumplită. O privi speriată pe mama lui Adrian.

– Îmi pare rău, repetă ea.

– Ne datorezi acest lucru!

Era un șantaj, dar poate că avea dreptate. Fata fu îngrozită când se auzi spunând:

– Aș putea să mă întorc peste câtva timp ... peste o săptămână sau două. Nu cred că domnul Latham ar avea ceva împotrivă.

– Dar, pentru numele lui Dumnezeu, fetițo, de ce ar avea? În ceea ce-l privește, o femeie e o femeie și nimic mai mult. O fată ca tine nu cred că poate spera să-i atragă atenția.

– Nu mi s-a părut că trag vreo speranță anume, îi răspunse Liza, enervată la culme de disprețul individei.

Pe moment totuși era bucuroasă că reușise să-și ascundă prin intermediul furiei durerea stârnită de vorbele Paulei. Grant ... și toate celelalte femei din viața lui ... Nu mai voia să-și facă iluzii. Era într-adevăr îndrăgostită de el și Paula avea dreptate. La vârsta ei nu putea spera să-i rețină prea mult atenția ...

Liza avea sufletul cernit. Știa că Grant nu se va mulțumi cu câteva sărutări. Ce va face, în cazul în care îi va propune să aibă o relație? Va avea oare forța să-l refuze? O dată ce se va hotărî, va trece la atac. Poate că ar face bine să-și pregătească o linie solidă de apărare ... Abia mai auzea vocea Paulei.

Totuși observă că se produsese o schimbare în vocea ei: devenise mai blândă.

– Stau și mă întreb însă de ce ne batem atâta capul pentru Grant, Liza. În definitiv vorbeam despre Adrian. El e cel care are importanță, sunt convinsă că ești de aceeași părere cu mine.

Liza se uită la Paula fără să spună nimic. Mai avea doar o singură dorință: aceea de a fugi de acolo cât mai repede cu putință.

Capitolul 8

Grant nu se întoarse decât duminică seara și se purtă oarecum ciudat. Schimbă doar câteva cuvinte cu Liza în holul de la intrare, fără să se uite la ea și după aceea urcă la el în cameră să se schimbe. Acceptă vinul pe care i-l oferi Adrian și încercă să se liniștească. Era ridicolă, își făcea prea multe gânduri negre.

Cina nu aduse nici o schimbare. Grant părea preocupat, vorbea puțin și atmosfera era ușor tensionată. O singură dată Liza îi simți privirea albastră fixată asupra ei, dar el nu zâmbea. O privea aproape ca un dușman. Tânăra păli și întoarse capul în altă parte.

După masă, îngână o scuză și se duse să se refugieze în bibliotecă unde, lipsită de orice entuziasm, deschise televizorul. Spre mirarea ei, veni și Grant la puțin timp după aceea și puse o ceașcă lângă ea.

– De ce nu ți-ai luat cafeaua cu tine? Nu te-a învățat nimeni că o invitată îi datorează gazdei sale un minim de politețe?

– Am vrut să dau dovadă de tact. Ești acasă de numai o oră, așa că ți-am oferit ocazia să abordezi subiecte care poate nu erau pentru urechile unei ... invitate.

Grant o privi cu răceală.

– Bea-ți cafeaua cât mai e caldă.

– Te-am așteptat tot weekendul ... șopti ea.

– Am avut treabă, îi răspunse el repezit. În legătură cu tine, în special.

– Cum adică?

– Am luat toate măsurile ca garsoniera ta să fie gata să te primească. Poți să te muți mâine. Am mai avut și o discuție lungă cu domnișoara Russell, șefa ta. Ea se va ocupa personal de tine.

– Oh, Grant, îți mulțumesc tare mult!

Ar fi trebuit să aibă încredere în el. Îi era rușine de ea însăși! Muncise din greu și probabil că era foarte obosit. Sări brusc în picioare, se năpusti spre el și– l prinse de braț, privindu-l cu ardoare.

– Aveam atâtea lucruri să-ți spun! Poate pentru tine e lipsit de importanță, dar pentru mine nu. Mi-a fost atâta dor de tine!

Vreme de câteva secunde, simți că Grant se încordează. Se destinse apoi încet, dar rămase cu ochii închiși. Avea o atitudine rezervată, aproape ostilă.

– Nu vrei să iei loc, Grant? Pot să-ți ofer ceva de băut?

În dorința ei bruscă de a se face plăcută, tânăra nu voia să ia în seamă răceala lui.

– Nu, mulțumesc, răspunse el în cele din urmă. Mai bine mi-ai povesti ce vești mai ai. E posibil să trebuiască să plec din nou.

Toate speranțele ei de a petrece cu el o oră sau două se spulberaseră. În seara aceea era cu totul altfel, dar din ce cauză? Habar n-avea.

– Veștile mele sunt lipsite de importanță, îi spuse ea.

– Despre ce este vorba?

De ce vorbea pe tonul acela iritat?

– L-am ajutat puțin pe Adrian la noua lui carte.

– Serios?

Grant Latham se eliberă brusc de mâna pe care tânăra și-o pusese pe brațul lui.

– Da. Ar vrea să mai rămân, dar l-am refuzat. Știi că, lucrând pentru el mi-am adus aminte că băteam la mașina tatălui meu?

De data asta, Grant se dovedi foarte interesat.

– Da, continuă ea, dar nimic altceva. Nici unde, nici de ce. Oricum, este și asta un început.

– Normal.

– Și mi-am adus aminte și câte ceva despre Londra.

– Ce anume?

– Oh, la modul general cred. Imensitatea orașului, chestii de genul ăsta ...

– Și despre garsoniera ta?

– Nu, nu prea. Numai despre cartier. Cel puțin cred că este vorba despre acel cartier.

El păru că se destinse brusc și aproape zâmbi pentru prima oară de când sosise.

– Asta ar putea să-ți fie de folos. Mă simt mai ușurat la gândul că-ți vei putea regăsi vechiul drum.

– Nu-mi amintesc de magazin. Am în minte imaginea palatului Buckingham, a Parlamentului ...mai mult clădiri mari...

El prinse de mijloc, zâmbind.

– Vom pleca mâine dimineață.

O privea drept în ochi. O mângâie îndelung, după care o prinse de ceafă, chiar în clipa în care picioarele Lizei riscau să-i cedeze.

Nu-l lăsa pe Adrian să te influențeze, să te convingă să rămâi împotriva voinței tale. El are nevoie de un tutore, nu de o secretară.

Ea vru să se depărteze de el, dar mâna lui o împiedică.

– Mă bucur ... că plec, vreau să spun. Îți mulțumesc că te-ai oferit să mă duci la Londra.

– Asta va fi de– ajuns deocamdată, spuse el pe un ton misterios.

O prinse de bărbie, o sărută ușor pe buze și– i dădu drumul.

– Încearcă să fii gata la timp, mai adăugă el, după care părăsi biblioteca.

***

A doua zi, la Londra, Liza avu impresia că visase scena aceasta. Toată noaptea se gândise că era mai bine să nu se ducă la Londra cu Grant Latham. Va mai lucra câteva săptămâni pentru Adrian și după aceea își va căuta un alt serviciu în altă parte. Cu toate acestea, se trezea tot lângă Grant, nesimțindu-se în stare să i se opună.

Liza crezuse că dorește cu ardoare să se întoarcă la Londra, dar după ce ajunse în oraș, simți că îi lipsește liniștea de la țară. Vuietul traficului o deranja și zgomotul îi înfundase timpanele.

– Tu ai vrut-o! îi spuse Grant.

– Da, așa este, îi răspunse ea privind în jos.

Nu putea să se uite în ochii lui, pentru că Grant știa să-i citească gândurile. Poate că hotărârea de a se întoarce la Londra fusese cam pripită, dar nu voia să se răzgândească. Simțea că trebuie să acționeze astfel, fiind gata să suporte toate consecințele!

– Uită-te în jurul tău! Te-ai întors la tine acasă, ca să spun așa!

De data asta, vocea lui gravă rostea un ordin. Grant oprise mașina în fața unei clădiri moderne. Pajiștile semănate cu gazon păreau foarte luxoase! Copacii, dispuși cu grijă, aveau coroanele aurii și verde-deschis tunse la mare artă. În partea

dreaptă, bradul uriaș avea o înfățișare de-a dreptul maiestuoasă.

– Nu-mi amintesc nimic din toate astea! exclamă Liza cu fruntea încruntată. Sunt sigură că nu locuiam aici! Nu mi-aș fi putut permite o asemenea cheltuială.

Simți că i se face rău. Grant o prinse de braț.

– Liniștește-te! Pentru o fată care și-a pierdut memoria, ai niște reflexe surprinzătoare. Pe scurt, poți să locuiești aici temporar. Proprietăreasa ta era bolnavă și s-a dus să petreacă vreo două săptămâni la surorile ei. Mi-a spus că avea de gând să închidă casa în lipsa ei și pe moment nu am putut găsi altceva decât casa asta.

– Se poate, dar nu mă oprește nimic să caut și eu de una singură, nu-i așa?

Avea impresia că e prinsă într-o capcană și în ochii ridicați spre Grant se citea spaima.

– Bineînțeles, dar să știi că pe asta am găsit-o cu relații.

– Voi încerca totuși!

– Și cu ce voi plăti camera de hotel cât timp voi căuta locuința?

– Camera de hotel ... Ah, banii pentru plata facturii! șopti ea ca și cum nu se gândise până atunci la problema asta.

La Lynsend găsise în geanta ei vreo două cărți de credit, de care apoi uitase. Acolo nu avea nevoie de bani. Ar fi groaznic să fie nevoită să împrumute o anumită sumă de la Grant Latham până când își va putea încasa primul salariu. Evident, se va duce neîntârziat la serviciu ...

Vocea lui Grant îi rupse firul gândurilor.

– Eu zic să încetezi cu comentariile și să-mi dai voie să-ți arăt noul tău apartament.

Ea îl urmă, cu picioarele tremurând. În spatele ei, un angajat căra bagajele. Nu văzu aproape nimic până în momentul în care se opri în fața unei uși.

Intrară și ea se uită în jurul ei. Camera de zi, de dimensiuni potrivite, avea două uși. Grant îi spuse că una dădea spre dormitor și cealaltă spre bucătărie, care era mică, dar foarte bine utilată. Ușa de la dormitor era deschisă. Intră în el cu valizele cele mai grele. Covorul era alb și moale, ca și cel din camera de zi.

– Îți place? o întrebă Grant.

– Cum să nu-mi placă?

Absorbită de ceea ce vedea, nu observă expresia ironică de pe figura lui.

– E minunat, Grant, îți mulțumesc. Bineînțeles că voi plăti eu chiria și îmi voi achita toate datoriile din primul salariu.

– Bineînțeles.

Nu se opunea. Se simți mai ușurată. Se uită în continuare la ea, fără să spună nimic. Tânăra nu se putu abține să nu întrebe îngrijorată:

– E mare chiria? Va trebui să-mi spui cât costă și cui s-o plătesc. Nu știu nimic despre treburile astea. Sper că mă înțelegi.

– Stai liniștită, totul este aranjat. De problema asta se va ocupa secretara mea. Ea are toate datele necesare.

Îi spuse o cifră foarte mică și Liza dădu din cap ușurată. Își va permite să plătească o sumă atât de mică din salariul ei. Poate chiar se va instala definitiv în acel apartament.

Îi zâmbi lui Grant, dar acesta o conduse spre bucătărie.

– Ar fi bine să mă convingi, înainte să plec, că ești în stare să faci un ceai.

– La ordinele dumneavoastră, domnule Latham.

Pentru prima oară în ziua aceea se simțea bine în prezența lui. Grant o urmă și se uită la ea cum pune cafea în filtrul de cafea și– l pornește. Toate suprafețele strălucitoare din bucătărie reflectau imaginile celor doi, atât de apropiate una de alta.

Ceva mai târziu, se duseră în camera de zi ca să-și bea ceaiul parfumat.

– Bravo, spuse Grant, golindu-și rapid ceașca. Acum, odihnește-te. Te voi suna mai târziu și vom merge să luăm cina împreună. Doar n-o să-ți petreci toată seara închisă aici, chiar dacă îți place cum arată apartamentul.

După plecarea lui, se uită îndelung și cu tristețe la ușa închisă. Nu prea voia să ia masa cu el, dar cum ar fi putut să-l refuze? Durerea de cap nu era un argument în fața unui om ca el. Părea să-și închipuie că Liza este proprietatea lui și, încet dar sigur, își consolida drepturile asupra ei.

Poate că ar fi fost mai bine să fi rămas la Lynsend ca să-l ajute pe Adrian. Îi cam displăcuse faptul că în dimineața aceea îl anunțase că pleacă pentru totdeauna. Paula era foarte supărată pe ea. Dădu din umeri. Oricum, treaba n-ar fi mers. Adrian începuse să devină prea posesiv.

Încercând să-și mai alunge gândurile deprimante, începu să exploreze în amănunțime apartamentul și ajunse în baia care se găsea lângă elegantul dormitor. Fu încântată de cada îngropată în podea. Își prinse părul în creștetul capului, se dezbrăcă și se întinse cu voluptate în apa parfumată.

Peste câteva minute, îmbrăcată într-un capoțel din mătase, se prăbuși de-a latul patului și adormi. Când se trezi era aproape ora opt. Suna cineva la ușă. Se întorsese Grant. Apăru în pragul ușii, îmbrăcat într-un elegant costum negru. Încă pe jumătate adormită, Liza clipea des din gene, apărându-se de lumină. El o privea cu un aer supărat.

– Ți se pare normal să vii să deschizi ușa în ținuta asta?

Liza se înroși toată la față. Își dădu pe spate șuvițele rebele de păr. De ce oare stătea acolo, uitându-se așa la ea?

– Îmi cer scuze, Grant, am adormit ...

– Serios?

Tonul vocii lui o făcu să se înroșească și mai tare. Se dădu un pas înapoi.

– Mi-ai spus să mă odihnesc. Când am auzit soneria, n-am mai avut timp să mă gândesc cum arăt ...

– E clar că așa stau lucrurile, dar ți se întâmplă uneori să mai și gândești? Ai uitat că trebuie să ieșim în oraș?

– Nu ... Adică ... N-am uitat. Îmi acorzi zece minute?

Un parfum ușor plutea în spațiul dintre ei. Era uleiul de baie care-i rămăsese pe piele și păr. În ochii lui Grant apăru o sclipire ca un fulger. Fără s-o scape din ochi, întinse brusc mâna spre ea și o trase spre el.

– Sau ai prefera să nu mai ieșim? îi șopti el la ureche.

– Nici nu mă gândesc să fac așa ceva!

Se înroși din nou. El o ținea tot mai strâns lipită de el, total stăpân pe mișcările ei. Gura lui Grant o atinse ușor pe a ei, apoi coborî spre gât, iar cu o mână îi mângâia pielea fierbinte de pe brațul gol. Buzele lui reveniră la buzele ei și le apăsă ceva mai tare. În trupul Lizei fiorii provocați de teamă alternau cu cei ai dorinței. Niciodată nu mai simțise ceva asemănător. Între ei se aprinsese o flacără care urma să– i mistuie pe amândoi.

Vreme de câteva, secunde Liza simți cum trupul ei răspunde în mod impulsiv la mângâierile lui Grant, dar în cele din urmă se simți cuprinsă de panică. Se smulse brusc din îmbrățișarea lui.

– Vreau să ieșim în oraș! strigă ea.

Totuși, dorința ei de a se arunca din nou în brațele lui era destul de evidentă. De ce rămăsese oare Grant nemișcat, dar parcă stând la pândă? Parcă era o pasăre de pradă care aștepta momentul atacului! ...

– Cum vrei, spuse el pe un ton indiferent.

Atunci când va vrea el, spunea clar chipul lui, Liza nu-i va mai scăpa atât de ușor.

– Du-te să te îmbraci, îi spuse depărtând-o de el.

Peste câteva ore, în taxiul care o ducea către casă, Liza se întrebă din nou de ce se purta Grant așa cu ea. De ce uneori o trata ca pe o femeie cu experiență care e gata să accepte mult mai mult decât câteva sărutări nevinovate? În același timp, simțea un fel de furie latentă care zăcea în ea atunci când o

ținea în brațe. Oare știa Grant despre ea anumite detalii pe care ea nu le cunoștea? Numărul de întrebări la care putea răspunde părea infinit.

Grant se afla cu ea în mașină, dar stătea deoparte, ca un străin. Ca și cum nu o ținuse niciodată în brațe și nu o sărutase. Toată seara se purtase cu ea cordial, cu o politețe perfectă, dar fusese distant. Cu excepția minutelor în care dansaseră.

Luară cina într-un restaurant modest, unul dintre cele mai puțin frecventate din cartierele rezidențiale ale Londrei, dacă era să dea crezare vorbelor lui Grant. Fetei i se păru însă un local luxos, frecventat de elita societății. Mâncară niște feluri rafinate și dansară puțin. După o ezitare de moment, Liza fu bucuroasă să descopere că se descurca foarte bine. Răspundea în mod instinctiv fiecărei mișcări ale partenerului ei de dans, ca și când n-ar fi fost decât o singură ființă. Vreme de câteva secunde, Grant își sprijini obrazul de capul ei. Să danseze cu el părea să fie lucrul cel mai natural din lume.

O conduse apoi în casa lui din Kensington, al cărei lux o alarmă din nou pe Liza, dar Grant n-o lăsă să zăbovească prea mult asupra acelei impresii. O rugă să– l ajute la pregătirea cafelei și aduse el tava în sufragerie. Nu folosea decât o femeie de serviciu, îi explică el. Lizei i se păru că înțelege situația.

– Bănuiesc că o menajeră permanentă ar costa prea scump.

– Poate. În plus, în felul acesta mă pot bucura de mai multă libertate.

Ce voia să spună cu asta?

Și în timpul călătoriei cu taxiul se gândea tot la problema asta. Nu știa sau înțelegea destul de greu multele fațete ale personalității acelui om. În seara aceea, pentru a-i face pe plac, își pusese una din rochiile cele mai elegante și, de aceea, se simțea stăpână pe situație.

Deodată, se încruntă. Se uită fix la materialul din mătase al fustei. Fără să vrea, oftă adânc și întoarse capul spre el.

– Ce s-a întâmplat?

– E vorba despre haine. Tu mi le-ai împrumutat, dar acum nu mai pot să le port. Ale mele probabil se află încă în garsoniera mea, dar cum să le recuperez dacă propietăreasa nu-i acasă?

– Nu fi prostuță. Rochia asta n-ar mai fi de nici un folos vreunei alte persoane, ca și celelalte de altfel. Dacă vrei, poți să le porți până când se vor uza de tot.

– Va trebui să-ți iei o soție extrem de econoamă, domnule Latham! spuse ea râzând ușor.

Sub privirea lui ciudat de gânditoare, tânăra aproape își mușcă limba.

– N-ai vrea să-ți depui și tu candidatura?

– Îmi pare rău ... Nu ... Nu, mulțumesc.

– Un răspuns atât de categoric nu e prea măgulitor, micuțo. Poate că "econoamă" nu e cuvântul cel mai potrivit pentru a o caracteriza pe soția pe care mi-o doresc eu. Dimpotrivă, ar trebui să fie foarte generoasă.

"Încă un răspuns ambiguu!" își spuse ea furioasă ... De ce oare trebuia să răstălmăcească el toate cuvintele?

Se simți oarecum ușurată când ajunse în apartament. Grant plecă imediat, după ce promise să se întoarcă s-o ia pe la ora zece dimineață. Ea protestă. Ar fi vrut să vină mai devreme, dar el se opuse categoric.

Se trezi la opt și jumătate, făcu un duș, se îmbrăcă și-și făcu o ceașcă de cafea. Uitase complet de problema aprovizionării cu alimente. Nici nu verificase ce conțineau dulapurile din bucătărie. În dimineața aceea descoperi în ele și în frigider tot ce ar fi putut să-i fie de folos vreme de câteva săptămâni. Nu lipsea absolut nimic. Probabil că toate astea costaseră o avere! Palidă de îngrijorare, vârî o felie de pâine în aparatul de prăjit. Cum îi va putea restitui toate acele lucruri? Îi va lua săptămâni, poate chiar luni! În orice caz, situația aceea trebuia să înceteze. Dacă lui Grant îi făcea plăcere să se joace de-a zâna bună, n-avea decât să-și găsească un alt client. Va discuta cu el despre problema asta imediat ce va sosi.

Dar nu avu ocazia s-o facă. În loc să vină s-o ia, Grant îi trimise o mașină. Atunci când se duse să deschidă, un bărbat spuse:

– Domnul Latham n-a putut să vină, domnișoară Dean.

Duse respectuos mâna la caschetă, dar privirea lui o studia cu o curiozitate vădită.

– Trebuie să vă duc la magazin, pentru prima zi de lucru. Mi s-a spus că dumneavoastră sunteți fata care a fost rănită în incendiu.

– Da, dar mi-am revenit complet ... Mă duc să-mi iau pardesiul ...

În timpul drumului cu mașina, admiră peisajul orașului.

– Bănuiesc că domnul Latham e foarte ocupat, spuse ea. N-a fost necesar să rămâi la dispoziția lui? Eu aș fi putut să iau metroul.

– Eu unul nu mă învârt prin cercurile înalte ale firmei, domnișoară, îi spuse el râzând. Nu văd cum aș putea să-l ajut eu. Referitor la faptul că ar fi ocupat ... ei bine, într-un anumit sens, chiar este. Atunci când l-am văzut eu, urca, împreună cu domnișoara Davina Courtland, în Rolls-ul tatălui ei! Pentru unii oameni, probabil că asta e într-adevăr o muncă grea ...

Inima Lizei fu străbătută de o durere cumplită care crescu în intensitate atunci când individul adăugă:

– În rândurile angajaților circulă zvonul că într-una din zilele astea ar putea avea loc o nuntă ...

"Fără menajeră permanentă mă bucur de mai multă libertate" îi spusese Grant. Dar ce o privea viața lui privată pe Liza Dean, fata căreia îi dăduse doar o mână de ajutor atunci când avusese nevoie? Încercă să se gândească la altceva, dar mintea ei refuza să facă acest lucru. Simțea că nu poate suporta imaginea lui Grant în compania unei alte femei. Probabil că trecea prin chinurile geloziei. Ar fi trebuit totuși să se simtă mai ușurată aflând despre planurile de căsătorie ale lui Grant Latham cu o oarecare domnișoară Courtland ...

– Sunteți al naibii de frumoasă, domnișoară Dean!

Probabil mirat de tăcerea ei, șoferul o privea prin oglinda retrovizoare.

– E bine că incendiul nu v-a desfigurat.

– Mulțumesc, îi răspunse ea încercând să zâmbească.

Era fără îndoială un om de treabă, dar ar fi vrut să n-o mai studieze pe furiș. Încercă să afișeze un aer de indiferență totală.

– Nu ne-am mai întâlnit cu altă ocazie? îl întrebă ea în cele din urmă pe șofer.

– Nu, și îmi pare foarte rău! Oricum, nu cred că v-ați fi putut aminti de mine printre sutele de angajați ai firmei.

Sute? O nouă angoasă puse stăpânire pe nervii ei în momentul în care mașina părăsea șoseaua lată și se afunda pur și simplu sub pământ. Căzută mereu pe gânduri, nu observase pe ce drum o luase șoferul.

– Unde suntem?

– În parcarea subterană. Veți urca direct de aici! Probabil că șeful dumneavoastră vă așteaptă.

Șeful ei? Cu siguranță, nu era vorba despre Grant.

– Cine este șeful meu?

– Domnișoara Russell. În general, nu prea țin minte numele semenilor, dar femeia asta de treabă a venit aici odată cu mine.

Garajul era foarte mare, constată ea în timp ce mergea în urma ghidului său. Stăteau înșirate în el multe mașini, ca și camioane și dubițe pe care scria cu litere mari "Latham ". Șoferul îi deschise ușa liftului și apăsă pe buton.

– Nu aș fi putut parcurge singură restul drumului?

– E exclus, drăguța mea, îi răspunse el zâmbind. Dacă v-aș fi scăpat din ochi, ar fi fost vai de slujba mea!

– Câte raioane sunt?

– Sute. E și normal. "Latham" este unul din cele mai mari magazine din Londra. Nu știați?

– Nu, șopti ea.

Era al treilea șoc al zilei.

Liftul se opri și ea ieși din el.

Capitolul 9

Aproape imediat domnișoara Russell o văzu și o întâmpină cu brațele deschise.

– Scumpa mea! exclamă ea. Ce bine îmi pare că te-ai întors!

Fără să ia în seamă aerul mirat al câtorva vânzătoare, strânse cu căldură mâinile Lizei, care se uita atentă la ea. Constată că o recunoaște, dar destul de vag. Era deja un început bun. Nimic nu o avertiza că entuziasmul șefei ei directe nu-i era caracteristic. Tânăra zâmbi și șopti că era bucuroasă să se afle din nou la magazin.

În momentul acela al dimineții nu era prea multă lume și Liza se trezi în centrul unui mic grup de tinere care se arătară mirate, dar și îngrijorate de faptul că nu le recunoștea. Exista numai una, numită Chloe, spre care privirea Lizei revenea mereu. Peste câteva minute, văzând dezamăgirea tinerei, domnișoara Russell împrăștie micul grup, cu excepția lui Chloe.

– Chloe îți va arăta ce ai de făcut, draga mea. Poate ar fi mai bine să rămâi cu ea până când îți vei recăpăta memoria. La început totul ți se va părea ciudat, dar voi erați bune prietene. Ea va avea grijă de tine. Domnul Grant i-a cerut infirmierei să treacă pe aici, în cazul în care prima zi ți se va părea prea grea. Trebuie să urmezi un tratament în afara magazinului, așa mi-a spus. Așa că ți se vor acorda orele libere de care ai nevoie.

Domnișoara Russell se arăta afectuoasă și maternă. Liza stătea să-i dea lacrimile. Se gândi la doamna Latham, care nici pe departe nu o tratase cu aceeași bunătate.

Dar se pare că greșea ...

– Isuse Cristoase! exclamă Chloe, după ce se depărtară câțiva metri. N-am văzut-o niciodată pe bătrâna Russell atât de ... cum să spun ... mărinimoasă! Ce naiba ai făcut să meriți toate astea, Dean? Sau mai degrabă spune-mi cum ai făcut să obții un asemenea rezultat?

– De ce? N-a fost mereu așa?

– Ah! Văd că într-adevăr ți-ai pierdut memoria!

Liza se uită la Chloe. Fetei acesteia părea să-i placă să bârfească, poate să și exagereze. Era evident că era plină de bune intenții și că se cunoscuseră înainte de incendiu. Așadar, Liza nu avea nici un motiv să nu aibă încredere în ea, doar că nu trebuia să o ia prea în serios.

– Aș vrea tare mult să aflu niște lucruri, îi răspunse ea evaziv. Individul care m-a adus aici azi-dimineață ... mi-a spus că "Latham" este unul din cele mai mari magazine din Londra.

– Da, trebuie să fie vorba despre Joe.

– E adevărat ce mi-a spus?

Liza era foarte palidă la față. Chloe îi aruncă o privire pătrunzătoare. Era evident că prietena ei era tulburată.

– Da, e adevărat, dar sunt multe magazine mari în Londra.

– Bănuiesc că așa este. Probabil că am uitat și aspectul ăsta. Mi se părea că totul are proporții mai reduse.

– Te vei obișnui repede.

– Da. Gr ... domnul Latham a fost foarte bun cu mine, dar ar fi trebuit să-mi explice și mie toate astea.

Chloe își arcui mirată sprâncenele.

– Probabil că nici nu s-a gândit la asta. E un tip foarte ocupat.

"Nimeni nu înțelege", își spuse Liza cu disperare.

– Tot ce știu e că nu voia să te frământi prea tare. De aceea ne-a cerut să nu venim să te vedem la spital. Am fi putut să te speriem fără să vrem. Părerea mea e că vizitele noastre n-ar fi schimbat mare lucru, din moment ce nu m-ai fi recunoscut. Dar noi am fost prietene. M-a deranjat foarte tare că n-am fost lăsată să vin la tine la spital.

În vocea lui Chloe era o umbră de regret, dar și puțin reproș. Liza o urmări cu privirea când se duse la o clientă care de data asta nu se mulțumea doar să se "uite".

Ar fi trebuit să se ducă și ea, dar deocamdată nu se simțea în stare să facă nici o mișcare. Nimic nu avea vreun sens! Își plimbă privirea peste aspectul foarte modern al raionului și așezarea foarte incitantă a produselor. Observă o cabină de

probă deasupra căreia era scris cu litere aurii: "Confecții de lux". Chiar în acel moment, domnișoara Russell le invită să intre în ea pe cele două doamne extrem de elegante.

– Alea nu sunt simple" confecții "! îi spuse Chloe care reveni lângă ea. Unele din acele modele m-ar costa salariul pe câteva luni! Chiar și aerul pe care îl respiri în cabina aceea costă scump!

Liza zâmbi. Totuși, în cursul zilei aversiunea ei se mări. Nu va mai suporta niciodată să se mai afle în fața lui Grant! Nu i se părea posibil să creadă că fuseseră prieteni. Nici atmosfera generală din raion nu-i era de prea mare ajutor. Începând cu domnișoara Russell și până la ultima vânzătoare, toată lumea o trata ca pe un personaj important. După masa de prânz, atunci când găsi curajul necesar pentru a aborda subiectul cu domnișoara Russell, aceasta scăpă de ea cu un răspuns evaziv:

– Dacă aș fi fost în locul tău, n-ai fi avut și tu aceeași răbdare cu mine, copila mea? Dacă n-ai fi fost tu, magazinul, sau cel puțin acest raion, ar fi fost prefăcut în scrum și multe dintre noi ar fi trebuit să ne căutăm de lucru în altă parte. Așadar, trebuie să ne dai voie să-ți fim recunoscătoare.

La ora patru, apăru șoferul care o adusese de dimineață.

– Du-te acasă, fetițo.

Zâmbetul domnișoarei Russell exprima o hotărâre foarte fermă. Nu va accepta în nici un caz un refuz.

– Acestea sunt instrucțiunile domnului Latham. Ai făcut destul pentru astăzi. Du-te și odihnește-te.

Nu mai avea rost să comenteze. Se duse să-și ia pardesiul. Nu-l zărise pe Grant toată ziua.

Orice protest ar fi fost zadarnic, își spuse ea ceva mai târziu, când intră în apartament. Toată lumea era foarte hotărâtă să n-o lase să se surmeneze, așa că practic nu făcuse nimic. Acum nu se simțea obosită, ci mai degrabă tensionată.

Se schimbă cu mișcări de automat și își puse o rochie de mătase subțire. Își scoase clemele care îi prinseseră părul bogat peste zi și își perie îndelung părul. Era supărată pe Grant. Bănuindu-i starea de spirit, stătuse departe de ea.

La un moment dat, vru să întrebe pe cineva unde se găsea biroul lui, dar orgoliul o oprise. De altfel, probabil nici nu era la birou în ziua aceea. O îndurera ideea că ar putea afla că se afla și acum în compania acelei Davina Courtland.

Grant își făcu apariția după ora șase seara. O anunță că nu putea să rămână. Avea o întâlnire.

– Nu contează, spuse ea cu o indiferență bine jucată. Nu ești obligat să-mi dai socoteală de toate mișcările tale și nici să te crezi vinovat de un accident cu care n-ai avut nici o legătură.

– Vorbele astea dovedesc că ești la fel de nervoasă ca de obicei, îi spuse el cu blândețe. Contrar a ceea ce crezi, Liza, află că nu mă simt chiar atât de vinovat, dar, îți place sau nu, suntem mai mult sau mai puțin legați unul de altul, chiar dacă relația asta e uneori bazată pe ostilitate și neîncredere reciprocă. În orice caz, pentru mine are și momente bune. Probabil că va veni o zi în care nu vom putea să ne mai suportăm. Abia atunci ne vom spune adio.

Liza se uită la el, umilită. Vorbele lui o enervaseră și el știa asta. O făcea să înțeleagă foarte clar că nu era dispus să suporte vanitățile ei copilărești. O jignea dinadins, ca s-o stimuleze!

Ochii lui Grant încă străluceau, dar păru că încerca să se stăpânească, ajutat poate în mod inconștient și de paloarea și trăsăturile încordate ale tinerei.

Se duse și se așeză pe un fotoliu situat la capătul celălalt al încăperii. Nu părea să se mai grăbească deloc.

– Aș vrea o ceașcă de ceai.

Era un ordin pe care ea nu îndrăzni să-l comenteze. Se duse în bucătărie fără să scoată nici un cuvânt. Probabil își închipuia că o redusese la tăcere o dată pentru totdeauna, dar nu reușise. Trebuia să-și muște buzele ca să-și domolească valul de indignare. Și avea un motiv foarte întemeiat. Grant Latham o lăsase să înțeleagă că puteau fi prieteni, când în realitate aparțineau unor lumi total diferite. El se afla în fruntea unui imperiu comercial și ea era angajata lui! În plus, își mai petrecuse și toată ziua în compania unei alte femei!

Frământată de gânduri din ce în ce mai confuze, Liza aștepta să audă șuieratul ceainicului. Era furioasă că suferea atât de îngrozitor, în timp ce bărbatul care era cauza chinurilor ei părea să scape nevătămat din acea aventură. De ce oare nu-i spusese că avea mai multe magazine? Atunci când se duse în camera de zi cu tava de ceai, nu mai simțea nimic altceva față de el decât ostilitate.

– Nu e nevoie să rămâi, spuse ea pe un ton posac trântind tava pe o măsuță. Purtarea ei păru să îl supere pe Grant.

– În cazul în care ai de gând s-o ții tot așa, cred că voi avea nevoie de ceva mai tare decât ceaiul pe care mi l-ai adus, spuse el în cele din urmă.

Ea ridică imediat ochii spre el. Fața ei slăbită avea o expresie rece, care o îmbătrânea.

– Vrei zahăr? îl întrebă ea.

Știa foarte bine că își punea de obicei două bucăți. Fără să-i răspundă, el se aplecă spre ea și-i studie cu atenție obrajii înroșiți.

– Ai face mai bine să-mi spui totul ...

Brutalitatea lui o șoca. Își dădu seama din aerul lui ironic că asta și urmărea. Tânăra își pierdu dintr-o dată controlul. În ochi îi apăru o flacără verde.

– M-ai indus în eroare în mod intenționat.

– Referitor la numărul magazinelor? Să fim serioași. Și tu ai considerat că e mai bine să nu știi nimic. Era suficient să observi nivelul meu de trai. De altfel, nu ți-ai format o părere relativ exactă?

– Poate ... Mi-ai pomenit despre tatăl tău ...

– Vrei să spui că mi-ar fi lăsat el vreo moștenire? Da de unde! N-am primit mare lucru. Banii de la tatăl meu nu ajung decât pentru întreținerea Paulei. Ceea ce am acum am câștigat cu sudoarea frunții mele. Poate că am greșit că nu mi-am acordat până acum nici un răgaz pentru a mă bucura de binefacerile ei, dar sper să găsesc într-o bună zi o femeie cu care să împart această avere.

O femeie ca Davina Courtland!

– Dacă Adrian n-ar fi pomenit despre dimensiunile ei uriașe ... șopti Liza.

El sări atunci brusc în picioare, cu ochii strălucind de furie.

– Liza! Din câte înțeleg, prima ta zi de muncă n-a prea corespuns așteptărilor tale, dar nu văd de ce aș fi nevoit să fiu ținta proastei tale dispoziții.

– Probabil compania domnișoarei Davina Courtland îți va fi cu siguranță mult mai agreabilă!

Se ridicase și ea de pe scaun. Își pierduse complet mințile. Buzele îi tremurau.

– Ce știi despre domnișoara Courtland?

Acum se priveau amenințător, pregătiți de o confruntare sălbatică. Prima care lăsă ochii în jos fu Liza. Simțea că se învârte camera cu ea.

– Te rog să mă scuzi, Grant. Purtarea mea este de neiertat.

– Sunt încântat că ți-ai dat în sfârșit seama!

Și părăsi imediat apartamentul. Liza se prăbuși pe covor. După vreo zece minute reveni la realitate. Nu-i răspunsese la întrebare, dar nici ea nu răspunsese la întrebarea lui!

După o asemenea seară, nu se mai aștepta să-l revadă pe Grant Latham. Când se trezi a doua zi dimineață, avea ochii înroșiți de plâns și o durea cumplit capul.

Joe se prezentă s– o ducă la magazin. Fu gata să-l refuze, dar când văzu zâmbetul bun al omului, se răzgândi.

În drum spre magazin simțea că are febră și suferea de o amețeală ciudată. N-avusese unde să răcească, dar simptomele existau. Spera din toată inima că se înșală. În cazul în care se va îmbolnăvi, oare ce se va întâmpla cu ea?

Brusc, viitorul o preocupa mai mult decât trecutul. Ce se va alege de ea care nu avea o casă a ei, o familie și care era îndrăgostită de un bărbat care abia dacă o mai suporta. Când ajunse la acest aspect, durerea deveni cumplită. De ce dragostea era întotdeauna sortită eșecului? Nu iubise oare pe nimeni în trecut? Nu! Deodată, mintea îi fu invadată de o lumină orbitoare. Nu-l iubise decât pe tatăl ei!

Descoperirea aceea o lovise drept în moalele capului! Nu mai putea să continue ideea pentru că ajunseseră la destinație. Liza se uită în jurul ei cu ochii încețoșați de lacrimi. Îl revedea pe tatăl ei și pe ... fata aceea! Își aminti totul și, deodată, se clătină pe picioare.

– Vă simțiți bine, domnișoară Dean?

Erau în lift. Joe observase paloarea fetei și vocea lui era ușor îngrijorată.

– Da ... spuse ea pe un ton mai vioi.

Descoperise de curând că într-adevăr totul era în regulă. Părea imposibil, dar era adevărat. În câteva secunde se produsese un miracol, care îi adusese un sentiment de pace în suflet. Și această pace persistă și atunci când revăzu barca răsturnată și auzea vocea plină de compasiune a funcționarului de la ambasadă care o anunțase că fuseseră descoperite două trupuri pe plajă. Își amintea totul, dar nu o mai îndurera nimic. Era convinsă că tatăl ei n-ar mai fi vrut să trăiască fără femeia iubită.

Se minuna să simtă cum îi dispare mâhnirea din suflet și gelozia, dar nu mai avu timp să meargă mai departe. Sosiseră, și raionul era foarte aglomerat. Domnișoara Russell nu se vedea nicăieri. Chloe se repezi la ea.

– E o dimineață îngrozitoare! îi șopti ea în clipa în care Liza ieși din lift. N-am timp să-ți explic totul, dar trei fete sunt bolnave și eu am două cliente, amândouă foarte grăbite, în cabinele de probă. Dă-i bătaie, Dean! Dă-ți jos pardesiul și dă-mi o mână de ajutor. Băbătia asta de Russell e foc și pară.

"Nu e singura", își spuse Liza.

Timp de o oră, fu foarte ocupată. Încerca să nu se lase copleșită de valul de amintiri care o asaltau.

Cartea pe care o găsise în biblioteca de la Lynsend era probabil una din lucrările tatălui ei! Îi va face plăcere să-i spună lui Adrian că fusese și el scriitor foarte cunoscut, dar într-un fel total diferit. Chiar dacă ar fi trăit încă cincizeci de ani, cărțile tatălui ei nu l-ar fi îmbogățit.

Adrian ... Gândul la el îi aducea în suflet un fel de tihnă, făcând-o să se gândească la altceva. Dar oare ea și Adrian nu aveau niște puncte comune? Nu se purtase și ea într-un mod mai mult sau mai puțin asemănător cu al lui? Întorsese spatele întregii lumi, fugise de oameni și de lucrurile pe care le cunoștea ca să-și ia prima slujbă care îi ieșise în cale. Nu-și amintea, de altfel, să se fi pregătit pentru o carieră anume. Știa să conducă un velier în ape necunoscute, să bată la mașină și să traducă texte. Era în stare să creeze un cămin acolo unde nu exista nimic. Aceste calități însă nu presupuneau vreo calificare specială și avusese noroc să se angajeze într-un magazin de lux ca "Latham".

Fără să-și dea seama că, în ciuda eforturilor ei, gândurile o luaseră din nou razna, Liza, cu câteva rochii aruncate pe braț, ieși din cabină. Clienta ei, o tânără fermecătoare, se purtase

foarte frumos cu ea și fata era bucuroasă că vânduse primele ei trei rochii. Așadar, nu era pregătită deloc să vadă apărând în raionul ei un bărbat! Un bărbat vădit grăbit și ... furios! Se repezi la domnișoara Russell și n-o văzu imediat pe Liza, dar ea îl văzu pe el!

Stând țintuită locului cu ochii măriți de spaimă, îl privea fix pe Grant Latham! Cu o rapiditate care-i tăie răsuflarea, se întoarse în timp și spațiu, până într-un moment anume, din urmă cu câteva săptămâni. Și în ziua aceea el dăduse buzna în raion cu aceeași expresie furioasă pe față!

– Oh, nu!

Fără să vrea, vorbise cu voce tare. El o auzi și se întoarse spre ea.

– Liza!

Din două salturi fu lângă ea și, la fel ca în ziua aceea îndepărtată, fu sigură că– l urăște. Îl văzuse atunci pentru prima oară și el se luase de ea fără nici un motiv!

– Oh, nu ... repetă ea, de data asta în șoaptă.

Totul se întunecă în jurul ei. Rochiile pe care le avea pe braț îi căzură pe jos. Ca să nu cadă, vru să se agațe de o tejghea din apropiere. Nu reuși, dar Grant Latham o prinse la timp, o luă pe sus și, fără să-i pese de șoaptele din jurul lui, o duse în biroul domnișoarei Russell.

– Mă simt foarte bine, protestă ea.

– Nu se prea vede.

O așeză cu grijă într-un fotoliu și– i ceru domnișoarei Russell niște coniac.

– Spune-i uneia din fete să aducă pardesiul domnișoarei Dean, adăugă Grant, după ce-i administrase o doză bună de alcool. O voi duce acasă. E evident că s-a surmenat.

– Să fim serioși, domnule ...

Domnișoara Russell făcuse ochii mari de indignare.

– Practic n-am făcut mai nimic, interveni Liza. Nu asta e cauza!

– Te rog să taci! spuse el, după care se adresă domnișoarei Russell: mama mea vitregă trebuie să se afle prin zonă. Dacă întâmplător întreabă de mine, spuneți-i că am fost nevoit să plec.

"Fără să-i precizezi unde anume mă duc", adăugă el din priviri.

În scurt timp, ajunseră la apartament. Aparent, Grant încă nu-și dădea seama că acum ea se uita la el ca la un străin. Îi aruncă o privire rapidă și avu o impresie ciudată: parcă în el erau doi oameni în același timp. Cel pe care-l ura și celălalt de care se în ...

Nu! Refuza să-și recunoască propria nebunie! Era mai bine să se concentreze asupra urii și să uite de toate celelalte.

Grant închise ușa. Lizei îi părea rău că plecase de la magazin. Acolo cel puțin ar fi fost mai puțin expusă, mai puțin vulnerabilă. El însă nu părea dispus să-i lase răgazul de a-și analiza gândurile. O duse la fereastră și -i întoarse fața spre lumină.

– Așadar, ți-ai adus aminte? o întrebă el. Despre tot? insistă el văzând că tânăra dă din cap.

– Da, îi răspunse ea cu vocea tremurândă. În drum spre magazin, azi-dimineață, mi-am adus aminte tot referitor la tatăl meu și în cele din urmă, când ai sosit în raion ...

– Ți-ai adus aminte că ne-am mai văzut vreodată?

Ea clătină din nou din cap. Tristețea începea să-i întunece ochii.

– În ziua aceea erai furios pe mine. Era atât de vizibil, încât domnișoara Russell mi-a făcut morală și m-a obligat să lucrez în timpul pauzei de masă. Așa am descoperit începutul incendiului ...

– Deci vezi bine că eram vinovat ...

– Chiar nu vrei să înțelegi? De fapt, ar trebui să reluăm relațiile exact din punctul în care eram în acel moment. Nu aveam nici atunci vreo simpatie unul față de celălalt ...

– Dar nu poți să ștergi cu buretele săptămânile care au urmat și n-o să te las s-o faci. Poate că nu mă crezi, dar sunt bucuros că ți-a revenit memoria. Nu va mai fi nevoie să te tratez cu menajamente, ceea ce, te rog să mă crezi, n-a fost deloc ușor.

Ochii lui întunecați îi fixau pe ai tinerei ca și cum știa ceva ce ea nu știa. Liza nu se simțea în stare să-i răspundă. Buzele îi tremurau.

Deodată el păru să creadă că mersese prea departe și prea repede.

– Poate mă voi purta mai blând cu tine, șopti el.

Ea nu înțelese sensul vorbelor lui. El o privea ca și cum ar fi vrut să-i afle toate gândurile și secretele. O ajută să se așeze pe o canapea. O umbră de compasiune trecu peste trăsăturile lui virile.

– Stai aici. De data asta mă ocup eu de tot. După aceea vom sta de vorbă.

Peste câteva minute, după ce bău ceaiul fierbinte și foarte dulce, simți că se mai relaxează puțin. Nu protestă prea mult atunci când Grant se hotărî să o ducă la medicul lui pentru un control de urgență.

– Acum totul va fi bine, sunt sigură de asta. Nu mai am nici o problemă, îi spuse ea.

– S-ar putea să ai altele, spuse el cu ironie. În orice caz, mi se pare rațional să verificăm dacă au dispărut toate cele de ordin medical.

Nici de data asta nu îndrăzni să-i ceară explicații.

– De apartamentul ăsta ... nu voi mai avea nevoie.

– Nu vorbim despre asta. Oricum, propietăreasa ta probabil că nu s-a întors încă.

– Când va reveni?

– Termină, Liza!

Îi impunea să continue discuția. Ea își mușcă buza de jos. Putea și ea să-și ia niște măsuri de precauție.

– Unde locuiai înainte de a veni să te angajezi la mine? continuă el.

Ea îi spuse numele unei insule din Arhipelagul Antilelor.

– Îți plăcea acolo?

– Da ...

Deodată, deveni lucrul cel mai firesc din lume să înceapă să-i povestească lui Grant cum trăiseră ea și tatăl ei și despre locurile în care fuseseră. El observă că evita să menționeze ultima insulă, dar Liza nu-și dădu seama.

– Am citit câteva cărți scrise de tatăl tău. Sunt pasionante. Graham Dean. Trebuia să bănuiesc că despre el e vorba.

– Serios? spuse ea, înfiorându-se de emoție.

– Nu ți s-a părut magazinul puțin cam plictisitor după viața lejeră pe care o duceai?

– Lejeră?

– E normal să crezi așa ceva, continuă el pe un ton sarcastic.

– Nu! exclamă ea roșind. Bineînțeles, eram liberă, dar atâta tot.

El păstră câteva clipe tăcerea. Liza se întreba cărui fapt i se datora înfățișarea lui aspră. Nu se bucura și el de libertate, unde și când voia?

– Cum a murit tatăl tău? o întrebă el brutal.

Ea strânse pumnii și ezită ușor.

– S-a înecat. Suferise un șoc și s-a stârnit brusc o furtună. Un fel de miniciclon. Prin zona aceea, poate fi devastator. Bineînțeles, s-a dat alarma, dar ...

– În ce consta acest șoc? insistă el.

Liza simți o durere ascuțită în inimă. Nu, nu-i va spune nimic. Probabil că nu va înțelege situația. Nu-și va asuma acest risc. Nu știa nimeni altcineva. Chiar și pe insulă, puțini erau aceia care știau sigur. Numai medicul ... Începând de mâine dimineață, trebuia să se întoarcă în fosta ei garsonieră și să-și distrugă jurnalul. Ar fi trebuit s-o facă mai de mult, dar caietul acela reprezentase pentru ea ultima legătură cu tot ce avusese mai scump.

– Liza!

Vocea lui Grant o readuse în prezent.

– Îmi pare rău, domnule Latham. Aș vrea să nu vorbesc despre asta.

Zâmbetul lui nu avea nimic plăcut, dar nu mai insistă.

– Știi forte bine, Liza, că nu ne putem întoarce în trecut. Așa că renunță, te rog, la formula "domnule Latham"!

– Nu pot.

– Va trebui s-o faci ... dacă ții la slujba ta.

– Nu veți face așa ceva! șopti ea.

– Serios? spuse el înclinându-se spre ea.

– Sunteți nedrept!

– Ai putea să ai și tu un folos din treaba asta.

În vorbele lui exista un înțeles ascuns pe care ea nu– l pricepu.

– Oh, Grant, spuse ea obosită, e imposibil să rămânem la relațiile noastre din ultimile săptămâni.

– Într-adevăr, ești cea mai indicată persoană să spui așa ceva.

– Ești de acord? Mă bucur.

– Deloc. Îți închipui cumva că mai am timp și răbdare să iau totul de la început? Nu mai sunt un puștan, Liza. Nu sunt dispus să-ți cânt în fiecare seară serenade sub balcon!

– Nu semeni deloc cu Romeo, șopti ea, descumpănită.

– Nici tu nu aduci prea mult cu Julieta.

– Și totuși, e posibil! Nu e nimic între noi ...

– Dovedește! spuse el, sigur pe forțele lui.

Se apropie de ea și o trase pe tânără în brațele lui.

– Te-am rugat să o dovedești! repetă el cu ochii ațintiți asupra feței ei îmbujorate și a buzelor tremurânde.

Capitolul 10

– Vezi și tu foarte bine că nu va fi posibil să ne întoarcem la prima zi, când ne-am cunoscut în magazin.

Brațele lui se încolăciră și mai strâns în jurul tinerei. Liza simțea că îi vâjâie capul și degetele ei se înfipseră în ceafa lui Grant. Încerca să nu se uite la figura dură situată atât de aproape de a ei.

I se întâmpla ceva absolut ciudat. În contact cu buzele lui Grant, simți că prin vene îi circula plumb încins. Nu mai avea nici o putere să i se opună. Imaginea lui Grant o obseda, refuza să se șteargă în fața trecutului care revenise s-o bântuie.

– Grant ... Ce ai de gând să faci cu mine? șopti ea în cele din urmă.

El râse pe înfundate. În ochi i se citea triumful, pe care nici măcar nu încerca să-l ascundă.

– Vei avea la dispoziție destul timp ca să afli, îi răspunse el pe un ton enigmatic.

Îi cuprinse cu ambele mâini părul roșcat, o forță să ridice capul și își apropie buzele de ale ei.

– Poate ar fi mai bine să-ți ofer anumite indicii, ca să te ajut să găsești un răspuns.

Atunci când își înclină capul spre ea, Liza simți o groază animalică. Gura lui Grant se lipi din nou de a ei cu precizia oferită de experiență. Mâna cu care încă o mai ținea de păr, o forță să-și pună capul pe umărul lui. Sărutul se prelungi până când buzele Lizei se deschiseră sub apăsarea gurii lui, moment în care nu-i mai opuse nici o rezistență.

– Grant ...

De data asta ea era cea care îi căuta gura, care își lipea și mai tare trupul tânăr de al lui. O dorință cumplită pusese stăpânire pe ea și anume aceea de a fi și mai aproape de el, din ce în ce mai aproape.

Dar acest lucru nu era atât de simplu. El avea superioritate asupra ei, dar el nu era nici locul și nici momentul potrivit. Graba producea puțină plăcere. Mâna lui îi mângâia ușor conturul sânului, dar figura îi rămânea curios de misterioasă.

Dominată de dorință, dar și de suferință, ea strigă:

– Tu nu ai nevoie de mine!

– Numai Dumnezeu știe cât te doresc! spuse el cu o voce reținută, ca și cum, în ciuda anilor lui îndelungați de experiență amoroasă, ar fi reușit cu greu să-și stăpânească pornirile. Nu mă provoca, fetițo! Nu mai sunt un adolescent!

– Ai mai spus asta! De fapt, tu ai început!

– Atunci pledez vinovat, recunoscu el.

Vocea lui își recăpătase dintr-o dată calmul obișnuit.

– Hai să mergem, spuse el ridicându-se în picioare. Du-te și aranjează-ți părul. În timpul ăsta eu voi suna la medic, apoi mergem să mâncăm de prânz.

După masă, sunt sigur că te vei simți mai bine.

Se transformase subit în mod spectaculos. Se uita la ea, foarte palid la față.

– Nu mă simt în stare să ies sau să mănânc.

– Cum să nu? insistă el. Hai, grăbește-te!

Peste două săptămâni, Liza se mai gândea încă la seara aceea în timp ce se îmbrăca, de data asta pentru a merge să ia cina împreună cu Grant. Atunci când voia, putea să fie foarte autoritar. Nu îi plăcea purtarea lui, sau cel puțin încerca să se convingă că așa este. În ziua aceea, o dusese să ia masa, după care o însoțise la medic, posibil pentru a se asigura că se vindecase complet.

– Excelent! exclamase doctorul, făcând-o să-i promită că va mai veni să-l vadă. Mai ales nu te surmena până în momentul în care vei avea certitudinea că totul a revenit la normal.

Toate aceste semne ar fi trebuit să fie încurajatoare pentru tânăra care își dorise atât de mult să se vindece. Nu înțelegea însă de ce se simțea în continuare nefericită. Trebuia să se obișnuiască de acum încolo cu ideea că tatăl ei nu mai era și să uite de legătura lui cu acea femeie. Gândul acesta îi aduse aminte de jurnalul ei intim care se găsea în vechea garsonieră, a cărei cheie era încă la ea.

Cu prima ocazie, se duse să-l ia și -l aduse în apartamentul ei pentru a-l reciti, dar nu află nimic nou din paginile lui care să-i poată explica depresia prelungită. Avea intenția de a distruge jurnalul, dar nesimțindu-se în stare să rupă și ultima legătură cu trecutul ei, îl ascunse cu grijă în dormitorul ei.

Nu știa nici acum dacă trebuie să păstreze garsoniera sau nu. Chloe o rugase să i-o dea ei. Drumul până la magazin i s-ar fi scurtat în mod considerabil, dar, deși știa că nu-și poate permite

să plătească două chirii, încă ezita. Apartamentul reprezenta pentru ea o tentație irezistibilă. Se obișnuise foarte repede cu luxul, dar uneori se simțea stânjenită de faptul că stătea acolo.

Liza se adaptase cu o rapiditate surprinzătoare la rutina zilnică a magazinului. Uneori se îndoia de faptul că s-ar fi petrecut ceva anume cu câteva săptămâni mai înainte. Chiar și domnișoara Russell se purta din nou cu ea la fel ca înainte de incendiu.

O trimisese pe Liza la coafor și părul ei de un roșu stins căpătase niște reflexe care îi scoteau în evidență tenul fără nici un defect. Colegele îi spuneau că nu se schimbase decât în bine, dar tânăra știa că aparențele puteau fi înșelătoare. În sinea ei se simțea diferită. În primul rând, era îndrăgostită. Începând din dimineața aceea în care Grant o ținuse în brațele lui, nu mai putea să nege acest lucru, fără să știe dacă sentimentul era reciproc.

Din ziua în care își recăpătase complet memoria, nu o mai sărutase. Se întâlnea cu el aproape în fiecare seară. Adesea o suna dimineața, înainte să plece la magazin și uneori chiar o ducea cu mașina. O face oare numai din obișnuință? Habar n-avea. Dată fiind dorința ei de a sta cât mai mult cu el, nu încerca să-și pună prea multe întrebări.

În mod curios, îi era recunoscătoare că apărea destul de rar în raionul în care lucra ea. Chiar dacă unele colege bănuiau ceva, nimeni nu zicea nimic. Totuși, Chloe păruse supărată atunci când Liza refuzase să meargă la cinematograf împreună cu ea.

– Nu poți să stai toate serile închisă în casă! Dacă nu vrei să ieși în oraș, poate dorești să vin la tine să-ți țin de urât.

Liza fusese nevoită să-i mărturisească faptul că are întâlnire.

Curiozitatea lui Chloe se transformase în dispreț în momentul în care tânăra refuzase să-i dea explicații suplimentare.

– Dar ce secretoasă te-ai făcut! îi spuse ea repede întorcându-i spatele.

De atunci se arăta față de ea mult mai distantă și Liza începuse să regrete că își dăduse drumul la gură, dar cum ar fi putut să-i spună lui Chloe despre Grant?

Proasta dispoziție a Lizei crescu și mai mult atunci când primi vizita Paulei, care o aștepta la apartament în prima zi când i s-a acordat o după-amiază liberă. Ea o rugă pe tânără să vină la Lynsend, să lucreze cu Adrian.

– De când ai plecat tu, n-a mai făcut nimic. Speram să pot lua legătura cu tine mai repede, dar Grant m-a ținut departe de tine. Nu știe nimic de vizita mea de acum.

– Nu, e imposibil, îi răspunse Liza, văzând cât de disperată e Paula. De altfel, adăugă ea, Lynsend îi aparține lui Grant.

Neînțelegând ce voia să spună Liza, Paula o corectă.

– Grant m-a lăsat să stau la Lynsend pe toată durata vieții, după aceea proprietatea îi va reveni lui Adrian, așa că nu va fi nici o problemă.

– Nu asta voiam să spun ... dar cât stați la Londra puteți să vă interesați la birourile de plasare. Sunt convinsă că veți găsi pe cineva mult mai competent decât mine.

– Pe tine te vrea! exclamă Paula aproape jalnic, dovedind astfel cât era de vulnerabilă. Dacă vei refuza să te întorci la Lynsend, nu știu ce se va alege de noi!

– Îmi pare rău, spuse tânăra din ce în ce mai jenată. Nu e bine însă să puneți bază numai pe o singură persoană. Dacă e adevărat că i-am dovedit lui Adrian că încă poate să scrie, n-ar trebui să fie greu să găsească altă fată cu aceleași posibilități.

Musafira ei nu se lăsă convinsă de argumentele Lizei. Înainte să plece o forță pe Liza să-i promită că va lua legătura cu ea în cazul în care se va răzgândi și fata se simți ceva mai nehotărâtă văzând căldura neașteptată a zâmbetului acesteia.

Nu-i spuse nimic lui Grant despre vizită, din două motive: pe de o parte i-o ceruse Paula și pe de alta ea însăși îi acorda o importanță destul de mică. Nu avea de gând să lucreze pentru Adrian. De câteva zile, își crease convingerea că trebuia să-și caute în curând un alt loc de muncă și o întoarcere la Lynsend ar fi avut drept unic rezultat mărirea numărului de probleme.

Oftă și își luă ochii de la imaginea ei din oglindă pentru a se lupta cu fermoarul care nu voia să se închidă. Întinse apoi mâna spre flaconul de parfum scump oferit cu o seară înainte de către Grant. Încă nu-l încercase și acum i se păru minunat, deși un pic cam senzual.

Se duceau la un concert, înainte de a merge să ia cina și să danseze. Așteptase seara aceea cu o nerăbdare febrilă, până în momentul în care începuse să se gândească la Paula, care exercita asupra ei o influență vicleană. Paula îi telefonase de două ori de atunci și tinerei îi era din ce în ce mai greu s-o refuze.

Se auzi soneria de la intrare. Liza nu mai avea timp să-și elaboreze coafura rafinată pe care și-o programase. Își lăsă pur și simplu părul liber pe umeri, deasupra rochiei verzi, de o mare eleganță, care îi fusese vândută la un preț acceptabil de către domnișoara Russell, pentru că fusta avea un mic defect. Soneria se auzi din nou. Se înfășură rapid în capa de blană, după care îi deschise ușa lui Grant.

Ca toate serile petrecute împreună cu el, și aceasta începu sub auspicii favorabile. Muzica avu asupra Lizei un efect extrem de

liniștitor și își dădu seama dintr-o dată cât de tensionată era de câtăva vreme. După concert, în foaier se formară mici grupuri de oameni. Unii vorbiră cu Grant, aruncând spre Liza priviri acuzatoare. Frumusețea ei tinerească stârnea curiozitatea multora, dar Grant nu era dispus să mai piardă timpul și curând o conduse pe Liza spre ieșire.

Atmosfera din localul în care o duse să ia cina era mult mai animată decât cea din sala de concert și Liza se supără puțin pe el pentru că îi stricase dispoziția visătoare. I se părea că este singură cu el într-un univers aparte.

În timpul mesei, simți intens prezența însoțitorului ei. Cu o eleganță tăcută, părea foarte sigur pe el și anturajul lui. Foarte sigur sau prea sigur? Ceva mai târziu dansară. Fața cu pielea bronzată a lui Grant se apleca asupra părului ei bogat de culoarea alamei și ochii îi mângâiau pielea mătăsoasă.

– Rochia asta m-a dat gata, îi șopti el.

Ea își arcui sprâncenele, ca să afișeze o expresie sofisticată, ceea ce nu-i prea stătea în obicei.

Ritmul muzicii se schimbă. El o strânse și mai tare la pieptul lui si-i șopti la ureche:

– Ai ritmul în sânge. Și încă ceva. Mă întreb ce anume.

Inima Lizei începu să-i bată și mai tare în piept. Oare el i-o putea auzi? Grant îi dădu drumul puțin din îmbrățișare pentru a o putea privi mai bine.

– La baza gâtului ai o venă care se zbate foarte tare, continuă el. Oare din cauza mea?

Ochii albaștri îi străluceau. Îi veni în mod instinctiv să se întoarcă la liniștea mesei lor, dar nu luase în considerare cerințele propriilor ei simțuri.

– Se poate, recunoscu fără voia ei, aproape în șoaptă.

– Înseamnă că îți place de mine?

Ea nu putu evita răspunsul.

– Întâmplător te iubesc, i se confesă ea.

– Și ai ales tocmai localul ăsta ca să mi-o spui! Ce-ar fi să ne întoarcem acasă?

– Nu, spuse ea, înfiorându-se. Încă mi-e foame.

– Și mie, îi șopti el. Dar de altceva.

Totuși, recunoscu zâmbind enigmatic că nu ajunseseră decât la jumătatea mesei. Constatând că Liza își pierduse însă pofta de mâncare, păru satisfăcut.

Cât despre Liza, aceasta își recăpătase cât de cât controlul asupra emoțiilor ei. Începu să vorbească veselă, fără să-și dea seama că astfel îi trădează agitația interioară.

La puțin timp după ora douăsprezece noaptea, ea îi propuse să plece.

– Sunt obosită, îi șopti ea. Lasă-mă acasă. Cred că mă voi duce imediat la culcare.

El dădu din umeri, ceru nota de plată și puse capa pe umerii Lizei. Peste câteva minute rulau în noaptea rece și furtunoasă. Când ajunseră la apartament, Grant deschise ușa și o împinse ușor pe tânără înaintea lui. De data asta Liza fu bucuroasă să găsească încăperile supraîncălzite. Se întoarse spre partenerul ei ca să-și ia rămas-bun, dar ușa era deja închisă și el nu se găsea dincolo de ea!

– Liza ... spuse el.

Ea se încordă din cap până-n picioare. Oare făcuse o greșeală ireparabilă supraestimându-și capacitățile de apărare? Îl privi ca hipnotizată cum se apropie de ea și– i dă jos blana pe care ea o ținea strâns în jurul ei ca pe un scut.

O ridică apoi în brațe fără nici o greutate și o așeză ușor pe canapea. Se ridică brusc în picioare, își dădu jos smochingul și își deschise primii doi nasturi de la cămașă, după care se așeză lângă Liza.

O luă în brațe și o mângâie pe gât. Ea îl privea fără să clipească măcar. Deja trupul ei răspundea în locul ei.

– Sărută-mă, îi șopti ea, lăsându-se în întregime la dispoziția lui.

El îi execută ordinul cu o pasiune care o aduse în pragul extazului și o sili să-i răspundă cu o intensitate pe care nu o mai cunoscuse până atunci.

Simțea o plăcere senzuală când își plimba mâinile peste pielea partenerului ei, pe față, pe gât.

– Liza ...

Îi abandonă buzele tremurânde și inițiie niște mângâieri mult mai îndrăznețe. Tânăra gemu ușor și se agăță de gâtul lui.

– Voi fi foarte blând cu tine, dragostea mea. Nu vei regreta nimic, îi șopti el cu o voce înăbușită, cu gura aproape lipită de a ei.

Se simțeau amândoi extrem de excitați. Ea închisese ochii tremurând, nemaiputându-și stăpâni dorința.

– Grant ... gemu ea.

El avu o ușoară ezitare.

– Ești conștientă de ce ar putea să se întâmple?

– Te iubesc ... te iubesc ...

– La fel de mult ca pe celălalt?

Ea fu zguduită de un fior violent. Întrebarea lui neașteptată avusese impactul unui tsunami. Vocea lui Grant devenise brusc glacială.

– Care celălalt?

Înspăimântată la culme, nu îndrăznea să se mai uite la el. Presimțirea unui dezastru apropiat îi întuneca ochii verzi.

Totuși, el nu spunea nimic.

– Grant! strigă ea. Despre ce vorbești?

– Să fim serioși, Liza! N-are rost să mă mai minți! Atunci când ai insistat să te întorci la Londra, m-am dus la garsoniera ta. Voiam să mă asigur că nu conținea nimic care ar fi putut să te tulbure. Ți-am descoperit jurnalul și i-am citit numai ultima pagină. A fost suficient. Acolo scriai că ți-ai pierdut copilul și aveai inima zdrobită. Pomeneai și numele bărbatului respectiv.

Nu! Grant nu putuse să citească așa ceva în jurnalul ei ! Liza se uită îngrozită la el. Credea că ... Nu, nu putea să-i permită așa ceva! Dar cum să-l trădeze pe tatăl ei? Cum să-i vorbească despre tatăl ei și femeia aceea?

Nu se simțea în stare să facă așa ceva, deși tristețea o părăsise. Măi bine îl lăsa pe Grant să creadă ce-o vrea. Oricum nu avusese de gând să se însoare cu ea.

Se simți copleșită de rușine când își aminti de reacțiile ei la mângâierile lui, dar chiar acest sentiment îi dădu forța necesară pentru a se smulge din brațele lui și a se depărta de el.

– Te rog să mă scuzi, Grant. Ar fi mai bine dacă ai pleca. Nu pot să-ți explic nimic.

– De fapt , nu vrei s-o faci! îi răspunse el cu o voce plină de ostilitate.

Cu o privire glacială, întinse mâna după haină.

– Ar trebui să mă bucur. Eram singurul care nu credeam în aura ta de puritate. Am fost nebun să-mi închipui că aș putea să beneficiez și eu cumva de pe urma ei. Acum nici măcar nu mai am chef s-o fac.

– Grant!

– Adio, Liza Dean! Succes la vânătoare!

Tânăra aproape că leșină în momentul în care el, aruncându-i o ultimă privire disprețuitoare, părăsi cu pași mari apartamentul, trântind ușa după el. Ea se prăbuși pe canapeaua pe care cu câteva clipe în urmă cunoscuse atâtea senzații plăcute!

Epuizată, în cele din urmă adormi. Îl visă pe Grant, care o ținea strâns în brațele lui.

Când se trezi, tremura din toate mădularele și o durea capul. Oare ce va face după ce va pleca de la "Latham "? În orice caz, trebuia să termine săptămâna de lucru în curs, dar putea să elibereze apartamentul. Nimic n-o împiedica să-și recapete chiar în seara aceea vechea ei garsonieră. Toată averea ei se găsea într-o mică valiză. Nu mai voia să vadă niciodată în fața ochilor garderoba oferită de Grant. Va lăsa acea valiză la fosta ei adresă, în drum spre magazin. Poate că propietăreasa ei nu se întorsese încă, dar avea o cheie de la casă.

Se forță să nu se gândească la Grant. Cea mai mică amintire legată de el o făcea să izbucnească în plâns. Se simțea ușor consolată de faptul că îl ura pentru ceea ce spusese despre ea. Poate că nu fusese întotdeauna o sfântă, dar nu credea că era vinovată de greșelile pe care i le punea el în spate. Tatăl ei o supraveghease mult prea îndeaproape ca să fie în stare să facă așa ceva!

La parterul imobilului, În biroul administratorului o aștepta o nouă lovitură. Îi întinse secretarei cele câteva lire care credea că reprezintă plata chiriei pe lună, dar tânăra o privi mirată.

– Cred că este vorba despre o greșeală, domnișoară Dean. Suma aceasta nu acoperă nici măcar chiria pe o săptămână!

– Și atunci, cât vă datorez?

Cifra o lăsă fără grai.

– Sunteți sigură?

– Da. Lucrez aici de când a fost construită clădirea.

Îi va da banii înapoi lui Grant, dar nu i-o va ierta niciodată!

Când ajunse la magazin, era la capătul puterilor. Nu reacționă în vreun fel nici măcar când o auzi pe domnișoara Russell anunțând-o că domnul Latham vrea să o vadă imediat.

– Am înțeles, domnișoară Russell, spuse ea.

Și se duse să se închidă pentru câteva minute în vestiarul angajaților.

Atunci când reveni în raion, domnișoara Russell nu-i spuse nimic. Liza bănui că Grant era foarte ocupat și va uita de ea. N-avea nici un chef să-l audă cu urechile ei spunându-i că o dă afară. Îi va comunica chiar în seara aceea domnișoarei Russell că voia să plece.

Se apucă imediat de treabă și nu dădu atenție agitației care se stârni la un moment dat, la celălalt capăt al raionului, deoarece se ocupa de o clientă. Vocea domnișoarei Russell pe care o auzi lângă ea o făcu să tresară.

– Nu mi-ai spus că te-ai dus la domnul Latham?

– Nu ... Așa ați crezut dumneavoastră ...

Îngrozită, Liza tăcu. Nu se aștepta să-l vadă pe domnul Latham în spatele domnișoarei Russell.

– Vino imediat cu mine, Liza. Se va ocupa domnișoara Russell de clienta ta.

– Da, domnule ...

Tânăra simți din nou că rămâne fără grai.

În copilărie, atunci când i se impunea să facă ceva ce nu voia, uneori se întâmpla să urle și să se opună cu toate forțele, dar acum o singură privire aruncată figurii furioase a lui Grant fu de ajuns să o convingă că această tactică nu va avea nici un efect

asupra lui! Totuși, nu înțelegea de ce trebuia să-i facă situația atât de grea. Domnișoara Russell își ascundea supărarea în spatele unui zâmbet forțat. Tânăra n-avea însă deloc chef să aibă cu Grant discuția pe care o dorea el. Furia o făcu să-și ridice bărbia cu dispreț, dar el o prinse de braț și o târî după el în biroul lui.

Închise ușa și o forță să se uite la el. Fără voia ei, Liza simți că inima i-o ia din nou razna. Indignarea i se risipi, lăsând-o slăbită și tremurând.

– Grant, îngăimă ea pe un ton rugător ...

El îi privea figura palidă și disperată.

– Liza! gemu el.

Spre marea ei mirare, o lipi de trupul lui, ca și cum ar fi vrut să alunge groaza care se citea în ochii ei. Ea vru să se elibereze, dar el o ținea strâns.

– Liza, repetă el, nu spune nimic înainte să mă asculți. Vreau să devii soția mea. Puțin îmi pasă de ceilalți bărbați din viața ta. Aseară eram nebun de gelozie, dar te iubesc, te doresc, nu pot să te las să-mi scapi. Azi-dimineață, când mi-am revenit, am sunat la tine. Mi s-a spus că ai plecat și nu mai ai de gând să revii. Am crezut că îmi pierd mințile! Nu mă așteptam să te revăd la magazin. Cu toate astea, am rugat-o pe domnișoara Russell să te trimită în biroul meu, dar n-ai venit și în momentul acela am fost convins că te-am pierdut pentru totdeauna. Instinctul m-a condus la raionul tău. Când te-am văzut, am înțeles cât de mult te iubesc. Atât de mult, încât trebuie să te conving să te măriți cu mine!

– Iubita mea, nu-mi mai repeta numele. Îți cer un singur răspuns: da!

Grant era la fel de autoritar ca întotdeauna, dar cum putea să-i mai opună rezistență? Ridică ochii spre el, fără să spună

nimic. Atunci când el îi dădu voie să-și recapete răsuflarea, după un sărut lung și pătimaș, ea șopti:

– Te iubesc, dragostea mea!

– Încă din prima zi când te-am văzut am știut că ești făcută pentru mine. Tocmai puneam la punct un plan elaborat prin care să te pot cuceri, când am aflat despre incendiu. Eram bolnav de îngrijorare, Liza, la gândul că fusesem gata-gata să te pierd chiar în momentul în care te descoperisem. Noaptea trecută ... Oh, dragostea mea, trebuie să mă ierți! Trecutul tău nu mă privește ...

Ea era gata să uite totul, în afară de dragostea lui, dar mai întâi trebuia să facă niște precizări.

– Fata aceea din jurnalul meu nu eram eu ... și Dan era tatăl meu.

– Tatăl tău?

– Da, Când eram mică, ziceam "Dan" în loc de "tată" și după ce am mai crescut i-am spus tot așa.

– Liza, spuse el, speriat de paloarea ei. Nu ești obligată să-mi spui totul.

– Trebuie ... Tatăl meu s-a încurcat cu o tânără de vreo treizeci de ani. Era măritată, dar soțul ei lipsea de un an de zile. Lucra la forarea de puțuri petroliere la capătul celălalt al lumii. Nu știam că lucrurile ajunseseră atât de departe între ei atunci când a venit să-mi vorbească despre copil. Am fost scandalizată.

Grant se încruntă.

– În jurnalul tău scriai așa: "Copilul nu se va naște. Poate că e mai bine așa. Nu s-ar fi putut căsători" Și ai continuat: "Dan m-a părăsit . Sunt distrusă, cu atât mai mult cu cât poate că eu sunt cea vinovată ..." Ce voiai să spui cu asta?

– Individa a venit să mă anunțe că scăpase de copil. Când a venit tatăl meu, mi s-a confesat. M-a anunțat că o va lua pe Lula

cu barca, pentru a discuta cu ea situația. Probabil că am făcut o criză de isterie. Le-am spus că nu mai vreau să-i văd niciodată și m-am ținut de cuvânt.

– Doamne sfinte, Liza! exclamă el strângând-o în brațe.

– Dan nu era un bun marinar. Se bizuia mereu pe mine. Au plecat pe lagună, s-a stârnit o furtună și au naufragiat.

– De ce venise femeia aceea la tine?

– Habar n-am, spuse Liza cu ochii strălucind de lacrimi. Făcea mereu glume pe seama naivității și lipsei mele de experiență. Poate că avea dreptate. Eram prea absorbită de lucrările tatălui meu ca să mă mai văd și cu tinerii de seama mea, dar trebuia să-mi dau seama că era bărbat și avea nevoie și de altceva.

– Ce ai făcut ... după aceea?

– Nimic. Am petrecut câteva zile la consulat și am fost repatriată. Toată lumea se purta foarte frumos cu mine, dar nu aveam pe nimeni căruia să mă confesez. Iată de ce, probabil, am scris cuvintele acelea în jurnal.

– Iubita mea, acum mi-ai spus totul. Voi avea eu grijă de tine de acum încolo, și sunt convins că tatăl tău se va bucura dacă te voi face fericită.

– Da, spuse ea cu o bucurie renăscută în suflet. Oh, Grant! Mă întrebam ce se va alege de mine în cazul în care nu m-ai fi vrut. Am avut aceeași impresie și la Lynsend, în ziua în care ai promis să te întorci și nu te-ai ținut de cuvânt.

– Citisem acele rânduri din jurnal. Eram disperat!

– Și eu am suferit când mi-a spus Paula că fuseseși îndrăgostit de Daphné, dar am refuzat să cred că a murit din cauza ta.

– Poftim? Te rog să te explici.

– Îmi pare rău ... Cred că am făcut o greșeală ...

– Liza!

– Paula mi-a spus că ai fost îndrăgostit de Daphne și că atunci când au lăsat-o frânele, conducea mașina ta.

– Ți-a spus ea asta? Daphne nu m-a interesat niciodată. Știa că frânele sunt defecte, dar se pare că se certase cu Adrian. Era furioasă la culme. Urma să vină cei de la service să ia mașina. N-a mai reușit să oprească la capătul aleii ca să evite un camion, dar trebuie să mă crezi că n-am iubit-o niciodată.

– Atunci, de ce Paula ...

– Mintea Paulei a funcționat întotdeauna într-un mod cam ciudat. Considera că îi ești utilă lui Adrian. Nu voia în nici un chip să te gândești la mine. Pentru Adrian am făcut tot ce se putea face, e de datoria lui să se descurce singur de acum încolo.

– Nici nu știi cât de tare te iubesc, dragostea mea! Te iubesc, repetă ea cu fervoare.

– Și eu te iubesc, dar nu crezi că merit și eu o recompensă pentru toate suferințele pe care le-am îndurat?

– La ordinele dumneavoastră, domnule Latham!

Ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui și -i oferi buzele senzuale.

Nici unul din ei n-o auzi apoi pe secretara domnului Latham deschizând ușa și scoțând o exclamație de surpriză, după care închise foarte repede ușa în urma ei.

Sfârșit